

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie P · número 43

Ple del Parlament

Sessió 26, segona i darrera reunió, dijous 7 de març de 2019

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre el Sistema d'Arxius de Catalunya 300-00089/12	3
Interpel·lació al Govern sobre l'empresa i l'ocupació amb relació al procés 300-00094/12	10
Interpel·lació al Govern sobre el balanç d'un any d'inacció política 300-00095/12	17
Interpel·lació al Govern sobre la situació dels serveis sanitaris 300-00096/12	25
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la monarquia 252-00016/12	32
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la igualtat de gènere 302-00068/12	46
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets de les dones i les desigualtats de gènere 302-00069/12	55
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el trilingüisme en l'educació 302-00070/12	67
Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones Treballadores 401-00011/12	77
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seva estratègia comunicativa 302-00071/12	78
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la feminització de la pobresa 302-00072/12	88

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 26.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

El president

Bon dia, diputats, diputades. Reprenem la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre el Sistema d'Arxius de Catalunya

300-00089/12

Continuem amb l'ordre del dia. El punt següent és la interpellació al Govern sobre el Sistema d'Arxius de Catalunya, interpellació presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Exposa la interpellació el diputat senyor Rafel Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Consellera, diputades i diputats, president, bon dia. Avui, la interpel·lem, consellera, de forma una mica crítica, però amb un to constructiu i respectuós, i amb predisposició al màxim acord possible, sobre la política del Govern amb relació als arxius i la gestió documental que, des del nostre punt de vista, des de fa anys, no forma part de les prioritats governamentals. Amb aquesta interpellació i la moció subsegüent, volem plantejar alguns elements per incorporar-los al Pla d'arxius i gestió documental, per millorar-lo i alhora, proposar altres accions per a una gestió més integral del conjunt del Sistema d'Arxius de Catalunya.

Els arxius són uns equipaments poc coneguts i poc utilitzats per la ciutadania, si els comparem, per exemple, amb les biblioteques, els museus o els teatres. Els arxius han estat vinculats al patrimoni documental, al passat; però la realitat és que no parlem només d'arxius històrics, sinó de la documentació que es genera cada dia. Tots sabem que l'accés públic a aquesta documentació és una de les premisses de l'estat de dret, d'una societat madura. I els arxius hi juguen, hi han de jugar una peça cabdal. Davant del clam social d'administracions més netes, transparents i accessibles, i també de l'eclosió de les noves eines digitals, s'han obert pas noves mesures per facilitar l'accés a la informació, una bona prova és la Llei de transparència, accés a la informació, i bon govern, del 2014.

Però aquesta evolució positiva no ha anat acompanyada d'un procés paral·lel de modernització dels arxius. Alguns, ja han canviat el xip, de pantalla, com es diu ara. Per descomptat, els professionals arxiviers, que es consideren gestors documentals, superant l'antic concepte que els associava només als arxius històrics i al patrimoni documental. Demanem a la conselleria i a la direcció general que canviïn, també, de xip i de pantalla. L'Associació d'Arxiviers de Catalunya denuncia que s'ha produït un retrocés en les polítiques d'arxius i en reivindica una nova política, reiniciar i revitalitzar els arxius i la gestió documental. I nosaltres, consellera, compartim aquestes demandes.

La Llei d'arxius del 2011 preveu un sistema d'arxius amb un òrgan directiu potent, perquè no només ha d'entomar els arxius propis de cultura: l'Arxiu Nacional, els arxius comarcals, el suport als municipals, als òrgans assessors, etcètera; sinó també els arxius administratius de tots els departaments. Per exemple, els del sistema sanitari, els de les universitats, etcètera. És a dir, la gestió documental de tota la

Generalitat. Vostè creu, consellera, que això es pot fer amb la feble estructura orgànica, només dos serveis, amb què compta la direcció general?

Durant el Govern progressista i d'esquerres existia una subdirecció general d'arxius, però el 2011, amb les lleis òmnibus i les retallades, el nou Govern la va fer desaparèixer. A l'organigrama hi ha una subdirecció general d'arxius, però no és que estigui vacant, és que no està dotada des de l'any 2011. El conseller Puig, en la seva compareixença al Parlament, es va comprometre i cito textualment: «A desllorigar el tema pendent de la Subdirecció General d'Arxius» Ja ho han desllorigat, consellera? Ens agradaria saber-ho. El sector desitjaria no una subdirecció, sinó una direcció general, ho sabem. I potser no a cultura, sinó en una conselleria on es pogués gestionar tot el sistema i la gestió documental de tota l'organització, des d'una posició més potent, global i transversal.

A la majoria d'ajuntaments, el màxim responsable administratiu és el secretari. A la Generalitat, hi falta aquesta figura. Aquesta estructura d'estat, m'atreviria a dir. I no diguin que és per raons d'austeritat i de contenció del dèficit. Han duplicat els responsables polítics de comunicació, per exemple; han creat un director del Centre d'Estudis de Temes Contemporanis. Per tant, si volen, poden; és una qüestió de voluntat política. L'arxiu no és un equipament voluntari, com pot ser un museu o un teatre, almenys pels municipis de més de deu mil habitants, que per llei sectorial han de mantenir, obligatòriament, un arxiu obert al públic i amb un director tècnic superior al capdavant. Què està fent la conselleria de Cultura, per donar suport a aquesta obligació?

Comparem-ho amb biblioteques. Segons la legislació local, la biblioteca és obligatòria en els municipis de més de cinc mil habitants. Aquesta competència obligatòria està plenament reconeguda i acceptada, hi ha un mapa de lectura pública, aprovat, que vetlla pel seu compliment. I durant anys, ajuntaments, diputacions i Generalitat, han bastit una gran xarxa de biblioteques en compliment d'aquesta obligació. En arxius, tenim una obligació semblant, i què ha fet el Govern, per garantir aquest accés, aquest servei obligatori? Ha fet un mapa d'arxius? Ha desplegat polítiques de cooperació amb les diputacions i de suport als municipis per garantir el servei? La resposta, malauradament, és no. Els municipis de menys de deu mil habitants també tenen arxiu. Per tant, quants arxius municipals hi ha a Catalunya? Doncs, 948; tants com municipis.

I d'aquests, 118 tenen més de deu mil habitants. Què hem de fer, doncs?, amb la resta, amb els 838 restants? No han de tenir arxiu? Evidentment, no, impossible, perquè tot ajuntament, per petit que sigui, rep i genera documentació. I els seus habitants, tenen dret a conservar-la, i a gestionar-la. I aquí, entenem que és on entren els arxius comarcals, que juntament amb les diputacions, poden jugar un paper de suport als petits municipis, com fa la Diputació de Barcelona des de fa anys, amb una plantilla de set arxivers itinerants.

Perquè de la mateixa manera que els municipis petits comparteixen, per exemple, secretari o arquitecte, per què no poden compartir arxiver? Convindrem que és molt millor això, que no haver de desprendre's dels documents propis. Li demanem, consellera, que aprofiti aquesta magnífica xarxa d'arxius comarcals per dissenyar, amb les diputacions, una estratègia d'assessorament, suport i prestació de serveis als municipis petits en matèria arxivística. Més enllà de la solució fàcil i errònia de guardar-los els papers. I en això, els arxius i els arxivers comarcals poden jugar un paper fonamental. Nosaltres partim d'una realitat inqüestionable: l'autèntica base del Sistema d'Arxius de Catalunya és la Xarxa d'Arxius Municipals. Creiem que la conselleria ha de virar el focus cap a aquesta realitat.

En els darrers anys, hi ha hagut moltes altres coses, que no han anat prou bé en matèria d'arxius i gestió documental. La Llei d'arxius no està desplegada; no s'ha estructurat el Sistema d'Arxius de Catalunya; no s'ha finalitzat el Cens d'arxius i no s'ha avançat en la creació del Registre d'arxius. No s'ha fet el cens del patrimoni do-

cumental, i desconeixem el patrimoni documental protegit o declarat. No s'ha apostat per l'impuls i la innovació en gestió documental. No s'ha fet el mapa d'arxius que marca la llei. Tampoc s'ha creat una xarxa d'arxius, mentre el departament sí que ha impulsat –i ho celebrem– les xarxes territorials i temàtiques de museus, d'espais visuals, d'equipaments escenicomusicals, a més de les biblioteques.

També s'ha menystingut el Consell Nacional d'Arxius i Gestió Documental, que s'ha reunit quatre vegades en nou anys, quan ho hauria de fer dues vegades cada any. Tampoc s'ha dialogat prou amb els professionals. També trobem a faltar un pla estratègic del sector, com el que s'ha fet amb els museus i altres sectors de les arts. Sabem que els treballs del Pla d'arxius s'ha iniciat recentment, aquest passat mes de desembre, l'encoratgem a dur a bon port aquest pla, amb la complicitat del Consell Nacional d'Arxius, de l'Associació d'Arxivers i dels tècnics del sector, especialment i sobretot, dels arxivers municipals.

Pel que fa a l'Arxiu Nacional de Catalunya, pensem que cal donar-li més autonomia, i capacitat de gestió, i un paper preeminent dins del sistema. Necessita personalitat jurídica pròpia, i dotar-lo de mitjans perquè pugui prestar serveis tècnics als arxius del sistema i les xarxes comarcals i locals.

En matèria de fotografia, consellera, la situació no és millor. La major part dels fons fotogràfics –vostè ho sap i jo també– estan ubicats en arxius, i no sembla pas que el Pla nacional de fotografia i la proposta incipient –per cert, aparcada actualment– de Centre Nacional de Fotografia tinguin massa en compte l'opinió del sector dels arxius.

Un altre tema són les adquisicions, cal elaborar un protocol d'adquisicions, des del nostre punt de vista, del fons patrimonial català, perquè reguli adequadament els preus de compra i que determini la seva ubicació final.

I un altre deure pendent és integrar-se en les dinàmiques de transparència i accés a la informació, com a conseqüència de la Llei de transparència, accés a la informació i bon govern. De moment, ja varen fallar en el primer pas, ni un dels vocals elegits pel Parlament el 2015 per formar part de la comissió és arxiver o gestor documental. I jo crec que això, consellera, ho hauríem d'arreglar, almenys de moment, establint mecanismes de col·laboració entre aquesta comissió i la comissió d'accés, avaluació i tria documental.

En la segona intervenció parlaré –i crec que hi estarem d'acord– dels temes pendents amb l'Administració de l'Estat pel que fa als arxius.

Crec sincerament, consellera, que la majoria de temes que li he exposat, podem compartir..., des del nostre punt de vista potser amb el got mig buit i vostè amb el got mig ple, però podem compartir l'anàlisi i, per tant, el marge d'acord creiem que és considerable.

Com veu, consellera, els arxius –i amb això acabo– tenen molt de recorregut i molta transcendència. Estem parlant d'un dret fonamental de les persones...

El president

Diputat...

Rafel Bruguera Batalla

...el de la informació, creiem que és important, i per això li hem plantejat aquesta interpellació.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura, quan vulgui.

La consellera de Cultura (Laura Borràs i Castanyer)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, li agraeixo moltíssim aquesta interpellació que ens fa al Govern, sobre una qüestió que és del nostre màxim interès. Vostè ara adduïa que potser no ha estat el focus de les polítiques del Departament de Cultura en els darrers anys, però començo aquesta resposta dient que jo ja, com a diputada, vaig rebre els professionals dels arxius aquí, abans d'accedir a la conselleria, justament perquè em feien aquesta reivindicació. I, des del meu accés a la conselleria de Cultura, ja hi ha hagut unes trobades formals, algunes de les quals, fins i tot, també amb el president de la Generalitat de Catalunya. I ja s'està posant fil a l'agulla.

Per tant, començo dient-li que aquesta preocupació que vostè tenia per si no havia estat un dels centres d'interès de les polítiques del departament, en aquests moments ja té una atenció prioritària del Departament de Cultura.

I a més, agraeixo que la interpellació em permeti fer i oferir una imatge de conjunt, una fotografia completa de quina és la situació del Sistema d'Arxius de Catalunya. I estic segura que no ens costarà negociar i acordar la moció subsegüent que el seu grup vulgui sotmetre a l'aprovació del Ple.

Miri, començo perquè ha fet, en diverses ocasions, en el seu discurs –m'ho he anotat aquí– èmfasi en la necessitat de col·laboració. I ha esmentat, específicament, la col·laboració i la importància de la col·laboració amb les diputacions, eh?, i ho ha fet en diverses ocasions en el seu discurs, doncs, sens dubte vostè és coneixedor de l'Ordre, del 31 de gener, 14/2019, de Cultura, per la qual es crea el Consell de la Mancomunitat Cultural, del qual justament vam fer la presentació pública aquest mateix dilluns dia 4 març, i que coordina les accions en matèria de cultura del Govern i de totes quatre diputacions.

No em vull estendre ara aquí en aquest principi d'eficàcia i d'aprofitament de recursos que hi ha, sens dubte, darrere d'aquest òrgan de cooperació, perquè considero que la seva creació és de prou rellevància com per poder-hi dedicar –i espero que ho puguem fer– una sessió monogràfica en seu parlamentària, però no volia deixar d'aprofitar la coincidència en el temps d'aquesta seva interpellació i de la presentació justament l'altre dia d'aquest Consell de la Mancomunitat Cultural per posar de manifest que una vegada més una mostra de la preocupació d'aquest Govern amb relació al bon funcionament de la coordinació del Sistema d'Arxius de Catalunya passa precisament per aquest acord, perquè entenem que la Xarxa d'Arxius Comarcals, que vostè també ha esmentat, és justament una de les columnes d'aquest Sistema d'Arxius de Catalunya, i això sí que funciona de manera mancomunada amb les diputacions. Per tant, la coordinació efectiva que a través d'aquest Consell de la Mancomunitat Cultural hem establert permetrà precisament que una de les funcions d'aquest consell sigui la gestió i la vetlla per tota la Xarxa d'Arxius Comarcals.

Però no ens confonguem –perquè vostè ja feia la foto una mica més àmplia, i m'ha dit que després, en la segona part, encara hi aprofundiria una mica més–, estem d'acord en que, a diferència d'altres àmbits de la cultura que difonen o tenen plataformes de difusió que són més visibles i més notòries als ulls del gran públic, la naturalesa més discreta, més silenciosa dels arxius fa que moltes vegades puguin passar desapercebuts i bona part de la ciutadania potser desconegui el paper fonamental que fan aquests equipaments a l'hora de conservar, de protegir i de difondre correctament la documentació de tota mena –vostè feia esment justament de la documentació de tota mena– que s'ha generat històricament, però també de la que s'està generant avui en dia: els arxius històrics i patrimonials, i la gestió administrativa del nostre dia a dia.

De fet, si això ho traduïm en números, en xifres, el lloc que ocuparia aquest patrimoni documental català, almenys en l'última enquesta que disposem del Gabinet Tècnic del Departament de Cultura, són gairebé 330 arxius, entre públics i privats, més d'1 milió de metres lineals de documents, una superfície d'arxius de més de 250.000

metres quadrats, més de 1.200 treballadors, 680.000 usuaris que consulten 2 milions i mig de documents anualment, i unes 375.000 persones que participen en les activitats de difusió que hi estan relacionades.

Per tant, quan parlem del Sistema d'Arxius, efectivament, ens referim a tots els que, segons la Llei 10 del 2001, en formen part i que inclouen arxius de naturalesa i de titularitat, vostè ho sap, molt diversa: des dels arxius de la Generalitat, naturalment amb el seu arxiu de capçalera al capdavant, l'Arxiu Nacional de Catalunya, i també els que conformen aquesta Xarxa d'Arxius Comarcals, fins també els arxius universitaris, diocesans o capitulars, o fins i tot els arxius de les diputacions provincials.

Jo, però, em centraré ara, perquè vostè també ho ha plantejat, en la Xarxa d'Arxius Comarcals, que són aquests en els quals tenim una competència directa com a Generalitat. Fixi's que parlem de xarxa. I quan parlo de xarxa, jo crec que ens estem referint –i també ho fem servir; vostè ha parlat també dels museus– a establir una xarxa territorial del país, i, per tant, que tant els museus com els arxius funcionin de manera reticulada, de manera enxarxada. I això per dues raons: sobretot perquè obeeix al principi d'eficiència i permet coordinar aquests esforços i prestar serveis de manera mancomunada, però sobretot de cohesió territorial, i, per tant, de concepció veritablement nacional de la xarxa.

Quan vaig arreu del país per fer actes, tant a museus com en arxius, m'agrada explicar aquesta visió del panorama museístic i arxivístic del país, que és unitària. És a dir que m'agrada que estiguem completant ara una xarxa d'arxius comarcals que va ser gestada, impulsada..., que és d'arrel republicana, perquè es va iniciar en temps del primer conseller de Cultura de la Generalitat contemporània, Ventura Gassol, segons la qual a Catalunya hi hauria un sol gran museu i un sol gran arxiu, i que tots i cadascun dels museus i els arxius locals o comarcals funcionarien com a sales, com a espais derivats d'aquest gran equipament, d'aquests grans equipaments de país.

Aquesta inspiració republicana de la Xarxa d'Arxius Comarcals va començar-se l'any 32, i l'objectiu era tenir un arxiu a cada capital de comarca. Aquest dissabte passat, per exemple, vaig ser a Pont de Suert, la diputada Gallardo m'hi acompanyava, i vaig tenir el goig de poder anunciar justament la propera creació de l'Arxiu Comarcal de l'Alta Ribagorça, que si es compleixen les previsions estarà acabat el 2021. Ja vam aprovar, com a govern, en l'últim executiu de l'any passat, la creació de l'Arxiu Comarcal de les Garrigues, a les Borges Blanques, amb el compromís ja adquirit de crear aquest arxiu de l'Alta Ribagorça. I amb aquests dos culminem justament aquesta Xarxa d'Arxius Comarcals que va iniciar-se ara fa noranta anys.

Segurament ens quedarà estudiar què passa, per completar aquesta xarxa d'arxius, amb la nova comarca del Moianès, que legalment es va constituir el 2015 i que actualment tenim les seves necessitats cobertes, tot i que caldrà tenir-ho present en el futur, però ens faltirà també que l'Estat compleixi amb l'obligació que té per llei de construir l'arxiu comarcal del Barcelonès, que mentrestant, naturalment, és l'arxiu nacional qui fa aquestes funcions, ja que no disposem d'aquest equipament.

De la mateixa manera que succeeix amb les xarxes territorials de museus, la nostra concepció dels arxius comarcals d'arreu del país, justament perquè els articulem en forma de xarxa, ha de tenir aquesta concepció cohesionada i nacional i coherent. Però parlar de xarxa..., m'ha agradat molt que vostè fes esment de, justament, les problemàtiques que tenen avui en dia els arxivistes justament derivades de la gran quantitat de documentació que digitalment es genera avui en dia i que necessita i requereix aquesta articulació administrativa que es genera a la xarxa.

Tenim molt bona salut digital, i esperem que encara puguem tenir-la millor. Si vostè busca en el cercador del Departament de Cultura els arxius en línia, veurà la intensa tasca de digitalització que s'està duent a terme en l'àmbit d'arxius, de manera que qualsevol ciutadà des de casa seva, fent d'usuari remot dels arxius de Catalu-

nya, pugui consultar directament aquells arxius que estan digitalitzats o bé localitzi ràpidament l'indret on estan.

Per tant, complint també amb aquestes necessitats del nostre temps, estem intentant donar sortida tant, d'una banda, a la vertebració d'un projecte d'arxius nacionals, que és la Xarxa d'Arxius Comarcals, com..., per altra banda, assumim els reptes i les necessitats administratives que es deriven dels arxius digitals que naturalment són imprescindibles en el nostre dia a dia.

Espero la seva propera intervenció per donar-li, fer-li la foto una mica més completa i poder parlar també del paper fonamental que juga, tot i que ho he esmentat ara, l'Arxiu Nacional de Catalunya com a arxiu de capçalera i la reestructuració que a dins del Departament de Cultura de la Generalitat..., estem a punt de fer una reestructuració del departament on s'atendran aquestes necessitats pel que fa a la coordinació del sistema d'arxius.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica és el torn, de nou, del diputat.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, consellera, pel to. Vull començar aquesta segona intervenció, com li he dit, abordant un aspecte que crec que hi estarem d'acord, que és no deixar passar els vells contenciosos que tenim pendents amb l'Administració de l'Estat. Ja sé que vostè s'ha vist amb el ministre, i ho celebro, i que hi ha predisposició al diàleg i a l'acord, que li ha reiterat la necessitat de culminar el trasllat dels darrers papers de Salamanca que encara estan pendents. En això sap que sempre estarem al seu costat.

També, segur, han abordat altres qüestions com el MNAC, el Liceu, el Palau, Sixena, etcètera. Però en matèria arxivística, que és el que avui ens interessa, hi ha aspectes pendents amb el ministeri que almenys nosaltres creiem importants: l'Arxiu Històric Provincial de Barcelona, les inversions pendents per construir el nou Arxiu Històric de Girona i la modernització del de Tarragona.

També tenim pendent l'Arxiu de la Corona d'Aragó. La disposició addicional tretzena de l'Estatut ens marca el camí, diu: «Els fons propis de Catalunya situats a l'Arxiu de la Corona d'Aragó i a l'Arxiu Reial de Barcelona s'integren en el Sistema d'Arxius de Catalunya. La Generalitat ha de col·laborar amb el Patronat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, amb les altres comunitats autònomes que hi tenen fons compartits i amb l'Estat per mitjà dels mecanismes que s'estableixin de mutu acord.»

Estiguem preparats, consellera, per iniciar una nova etapa, a partir de l'estiu, per abordar conjuntament amb la resta de comunitats autònomes afectades, amb governs dialogants a l'Aragó, al País Valencià i a les Illes –si tot va bé, esperem que sí–, la gestió d'aquest arxiu ubicat a Barcelona i que és de titularitat estatal.

En la moció subsegüent li parlaré d'aproximadament tots els temes que li he esbossat en les dues intervencions, des del desenvolupament del sistema d'arxius fins a la consolidació de la Comissió Nacional d'Accés, Avaluació i Tria Documental, passant pels temes pendents amb l'Estat, etcètera.

Vostè ha parlat, consellera, de 350 arxius. Bé, sí, 350 o tres-cents i escaig. Bé, la veritat és que en falten molts i molts i molts, perquè, com li he dit, de municipis a Catalunya n'hi ha 838, eh? Per tant, en falten molts i molts.

Respecte a la Mancomunitat Cultural, d'acord. Celebro que, sigui per iniciativa pròpia o sigui a través de la interpellació que li formulo avui, un dels temes a parlar dins d'aquest Consell de la Mancomunitat Cultural sigui també abordar conjuntament amb les diputacions el tema dels arxius locals, tant dels municipis de més de deu mil habitants, que són els que en tenen l'obligatorietat, com els de menys de deu mil habitants, que nosaltres creiem que també és imprescindible.

Miri, vostè ha fet una intervenció..., i efectivament vostè ha vist el got mig ple i jo el veig mig buit; en el fons jo diria que el discurs el compartim, però el problema

no és aquest, el problema és que, bé, com ho fem per posar negre sobre blanc?, com ho fem per *predicar y dar trigo*, eh? És a dir, per tant, el que li dic, consellera, és que, amb la màxima voluntat de col·laboració, nosaltres proposarem tota una sèrie de mesures en la interpellació que serà subsegüent a aquesta..., en la moció subsegüent a aquesta interpellació, que espero consensuar i especialment amb els grups parlamentaris que donen suport al Govern.

Soc conscient, soc conscient perfectament, de que no es pot fer tot de cop, que no es pot fer tot alhora, que cal prioritzar i que cal calendaritzar. D'acord. El que els proposem, consellera, és traçar un camí; a través de la moció subsegüent a la interpellació traçar un camí global, un full de ruta amb el màxim acord i consens possible, donat que compartim el fons del discurs, per la millora del conjunt dels arxius del nostre..., del sistema d'arxius i la gestió documental del nostre país.

Aquest és el nostre ànim, això és el que hem volgut fer. Nosaltres hem estat treballant en aquest tema des de fa molts i molts de mesos. Per tant, aquesta interpellació i la moció no són només producte del treball meu parlamentari sinó de moltes persones que ens han ajudat, que hi han aportat idees i a les quals els vull agrair que hàgim pogut bastir un document que ens sembla que pot ser interessant per contrastar-lo amb les polítiques concretes que es fan des del Departament de Cultura i, en aquest sentit, doncs, marcar aquest full de ruta per millorar el Sistema d'Arxius de Catalunya i la gestió documental.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. És el torn, de nou, de la consellera.

La consellera de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè em pregunta com ho fem i com posem fil a l'agulla. I, de fet, m'agrada que vostè ja estigui preocupat per aquesta qüestió, perquè nosaltres ja li he dit que hi estem treballant.

D'entrada li diré que ho hem fet comptant, naturalment, com no podia ser de cap altra manera, amb els especialistes i desplegant el Pla d'arxius. El Pla d'arxius és fonamental perquè ha de ser el quadern de bitàcola que ens ha de permetre avançar en aquest terreny i fent-ho amb les necessitats específiques que tenim avui en dia.

És aquesta l'actuació central de la legislatura en matèria d'arxius per part del Govern; es vol donar des del Govern una resposta ordenada i consensuada a un sector que és complex per la seva diversitat, pel seu abast, per l'escassetat de recursos, que tots sabem que és un dels principals problemes, però sobretot en un procés de canvi vertiginós, que és el que comporta el nostre paradigma, en què vivim, el paradigma digital.

Justament el Pla d'arxius i gestió documental de Catalunya, que el vam aprovar a la reunió de govern de l'11 de desembre del 2018, per tant, que ja és una actuació d'aquest Govern, està concebut com un projecte transversal i participatiu, i que l'hem de desenvolupar durant aquesta anys 19 i 20. L'impulsem des del Departament de Cultura, a través de la Direcció General de Patrimoni Cultural, i amb la participació dels departaments de Presidència i de Polítiques Digitals i Administració Pública. Per tant, el que hem fet, i li recomano que a Twitter segueixi el *hashtag* #tenimunpla, perquè amb el *hashtag* #tenimunpla és on estem fent aquesta feina participativa, les taules de debat, en aquest moment hi han participat ja més de tres-centes persones, s'han fet, des del mes de gener del 2019, la convocatòria de vuit taules de debat estes per tot el territori, a la qual s'han convocat els titulars, els responsables, els professionals, les empreses i les associacions del sector de l'arxivística i de tots els seus àmbits propers.

En aquests moments tenim, per tant, tres-centes persones en taules específiques, vuit taules territorials, debatent sobre aquest Pla d'arxius i de gestió documental de

Catalunya. I, per tant, durant el mes de maig, la feina que es recollirà de totes aquestes taules de debat..., es convocaran unes taules d'experts per ja recollir aquest diagnòstic i per establir el que seran les línies i els continguts essencials d'aquest pla. Per tant, a finals de 2019, elaborats els documents, obrirem, a més a més, un procés de participació ciutadana i el pla estratègic 2021-2024 s'aprovarà en el darrer trimestre de l'any 2020. Per tant, què fem? Ja estem treballant amb el sector, ja li dic que hi ha convocades aquestes taules i que els recomano el *hashtag*, perquè estan fent molt –molt– bona feina.

Sobre com ho fem, també. Doncs, vostè ha parlat de la relació amb l'Estat. Efectivament, dialogant i reclamant; sent fermes en la reclamació del que és preceptiu que torni a Catalunya o que s'estableixi definitivament i trobem un encaix en aquest Arxiu de la Corona d'Aragó, que va ser un dels primers temes que jo vaig posar-li també sobre la taula al ministre, és un tema delicat, però que jo penso que podem resoldre. També pel que fa a l'Arxiu Provincial de Barcelona, que és competència de l'Estat, i també per resoldre la qüestió de l'Arxiu Històric de Girona. Però sobre els molts i molts arxius –perquè jo n'hi parlava de 330, i vostè diu que n'hi ha molts més–, és evident que, vostè ja ho apuntava, els municipis de menys de deu mil habitants no estan obligats per llei a disposar d'un arxiu municipal. Per tant, aquests 826, eh?, que serien els que tindriem en la línia, ens trobem que ja n'hi ha molts que hi ha els arxius comarcals que fan aquesta feina i, per tant, ja ho anem acotant. La Mancomunitat Cultural ha de permetre que justament hi hagi una major ordenació d'aquestes qüestions.

Però, això a banda, acabem de crear les seccions d'arxiu nacional de l'Arxiu Nacional de Catalunya. Quan un arxiu privat es pot constituir com a secció de l'arxiu significa que no cal ni que territorialment deixin el seu espai, però, en canvi, s'integrin al Sistema d'Arxius de Catalunya i incorporem les maneres de fer, les metodologies pròpies dels arxiviers. Això ho hem fet en aquest últim consell de govern del dimarts, vam aprovar les seccions de l'Arxiu Nacional, cosa que ens ajuda també a treballar moltíssim.

Però també des del punt de vista digital li diré que ens preocupa tant la qüestió que la directora general de Patrimoni s'ha incorporat com a vocal dels dos òrgans col·legiats, claus en matèria de la Llei de transparència i bon govern, pel que fa als arxius.

I ho deixo aquí.
(*Aplaudiments.*)

El president
Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre l'empresa i l'ocupació amb relació al procés

300-00094/12

La següent interpel·lació és sobre l'empresa i l'ocupació amb relació al procés, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Exposa la interpel·lació el diputat senyor José María Cano.

José María Cano Navarro

Gracias, presidente. *Conseller, conselleres*, diputadas, diputados, muy buenos días a todos. La interpelación de hoy, señora *consellera*, como su título indica, es una reflexión sobre las graves consecuencias que está acarreado el *procés* sobre la economía catalana, sobre nuestras empresas y sobre el empleo. Es evidente, y en ello coinciden todos los analistas, que el principal problema que tiene la economía catalana y que la diferencia de otras regiones prósperas de Europa es el llamado

«*procés*» en el que nos tienen inmersos. Las empresas catalanas se ven obligadas a soportar, gestionar, anticipar e intentar contrarrestar los perjuicios que causan ustedes, los políticos separatistas y su eterno *procés*.

Yo no tengo ninguna duda de que en un futuro no muy lejano el *procés* será estudiado en las universidades y en las escuelas de negocios como un sistema político destructivo para la sociedad y para la economía. Y desde el punto de vista económico lo estudiarán al ser un claro ejemplo de cómo unos políticos irresponsables, apelando a las identidades, apelando a un teórico pasado glorioso y activando la más destructiva de las emociones consiguen dañar la economía de una de las regiones más prósperas de Europa. Y, por desgracia, lo que todavía está por ver es hasta dónde son ustedes capaces de dañar la economía catalana jugando con el futuro de nuestros conciudadanos.

Y esta interpelación que presentamos hoy, con su posterior batería de propuestas, que abordaremos vía moción, es un intento más de alertarles de esta cruda y triste realidad. Es un intento más, ya les digo, de alertarles, cosa que no me cansaré de hacer; seguiré insistiendo, porque lo que ponen en juego, en definitiva, es el bienestar de los catalanes.

Mire, evidentemente, es una obviedad decir que el mundo avanza y que estamos viviendo los efectos que tiene la globalización y las nuevas tecnologías tanto sobre el tejido empresarial como sobre el mercado laboral. Vemos que Europa empieza a no estar en la vanguardia de la actual revolución digital, y los informes de la Unión Europea ya nos alertan de que se nos han acabado los vientos favorables de cola que hemos tenido estos últimos años y que empezamos a estar inmersos en una etapa de desaceleración paulatina. Nos encontramos con un posible Brexit, sin acuerdo, del que deberían tomar buena nota de los efectos que tiene el populismo; nos encontramos ante una disputa comercial entre China y Estados Unidos; vemos la inestabilidad en Turquía o en Venezuela, y asistimos al creciente endeudamiento de toda Europa.

Y ante estos cambios que requieren reformas importantes, ustedes están totalmente bloqueados, inmersos en esa rueda de hámster llena de autocomplacencia que se llama «*procés*», anclados en un año, en el 1714, y dedicados a levantar fronteras donde en estos momentos no las hay. Mientras que el futuro y el progreso pasan por todo lo contrario: pasan por más unión y por más Europa. Deberían ser conscientes de que ese *procés* les ha inutilizado para poner en marcha y liderar políticas activas en beneficio del progreso y de la ciudadanía. Son incapaces de liderar los cambios que necesitan las empresas. Y es que el monotema no les deja tiempo libre para abordar las acciones que realmente beneficiarían a nuestro tejido empresarial, donde sus actos simbólicos consumen toda su energía, se han convertido en auténticos esclavos de sus continuas *performances*, y todo eso no les deja tiempo para liderar las reformas necesarias.

Además, como equipo, déjenme que se lo diga, no están capacitados para abordar todo aquello que no sea el *procés*, ya que ustedes son, en definitiva, la guardia pretoriana del *procés*. De hecho, han sido especialmente escogidos solo para eso, para atrincherarse en el monotema, y por eso no les dedican tiempo a las reformas que necesitan tanto la Administración como las instituciones. Por eso sus políticas son deficientes. Por eso no fomentan la productividad ni la competitividad. Por eso no lideran mejoras energéticas, Cataluña está en la cola de las energías renovables. Por eso no llevan a cabo políticas efectivas en materia de igualdad. Por eso tenemos un SOC totalmente ineficiente que no se adapta a los cambios que se producen en el mercado de trabajo. Por eso el Instituto Català de Finances carece de utilidad y de transparencia a la hora de conceder crédito a las pequeñas empresas. Por eso son incapaces de liderar una reforma horaria cuando, según los estudios, la conciliación laboral es la principal preocupación de los trabajadores a la hora de buscar trabajo. Y por eso en sus presupuestos no apuestan por la investigación y el desarrollo; como dato, decir que la inversión –en

porcentaje sobre el presupuesto de la Generalitat– en investigación y desarrollo es inferior a la de Madrid y a la media europea, y está muy alejada del 3 por ciento, que es el objetivo europeo 2020.

Y a ese bloqueo se une otro de los elementos letales del *procés*: el despilfarro de recursos públicos y la mala gestión. Una apertura diaria de chiringuitos nutridos de un gran elenco de cargos puestos a dedo, «cienmieuristas», eso sí, todos ellos, y evidentemente ese despilfarro merma recursos al estado del bienestar. Ese despilfarro son recortes sociales. Ese despilfarro implica menos inversiones en investigación y desarrollo. Ese es un despilfarro que parasita los recursos públicos, que les tengo que recordar que son de todos.

Y todavía hay una parte más cruel, todavía más lesiva del *procés*, que es la que provocan con su falta de sentido común, con su falta de responsabilidad, con su falta de respeto a la ley, con su falta de respeto al ordenamiento jurídico y a las instituciones, con su fomento constante de la inestabilidad jurídica. Sus acciones, declaraciones y decisiones tienen efectos negativos sobre las empresas y el empleo, con diferentes niveles de intensidad, donde los mayores niveles de intensidad se producen cuando dan el paso y se saltan las leyes.

Y es que su *procés* lleva asociado un falso relato con claros efectos perjudiciales sobre la sociedad y sobre la economía catalana. Es un relato que se basa en un sistema simplista de buenos y malos, donde lo malo es todo aquello que suene a España. Y para alimentar ese relato dedican todos sus esfuerzos a desprestigiar a España, a hablar constantemente mal de nuestro país, y eso afecta, señora *consellera*, a las empresas catalanas.

Señora *consellera*, yo espero que usted esté de acuerdo conmigo en que hablar mal de España perjudica a nuestro comercio con el resto de comunidades autónomas. Como bien sabe, las empresas catalanas venden más a Aragón que a cualquier otro país del mundo. ¿De verdad no se da cuenta de que los comerciales de las empresas catalanas tienen que dedicar grandes esfuerzos para intentar contrarrestar todas esas declaraciones cada vez que visitan a sus clientes?

Otra de sus perlas: llamar al resto de españoles ladrones, que es una de las expresiones, desde el punto de vista ético, más repugnantes y más insolidarias que se podían oír y que han sacado del baúl de los recuerdos y la repiten constantemente últimamente en cada uno de los plenos, cuando usted sabe que, en Cataluña, como en el resto de España, contribuimos con nuestros impuestos según el nivel de renta y recibimos servicios por habitante y necesidades. ¿Acaso no son elementos del estado del bienestar y de las democracias tener un sistema con impuestos progresivos que fomente la igualdad y la solidaridad? Pues, bien, ese «España nos roba», esa falsedad, perjudica nuestra imagen y perjudica nuestra economía.

¿Tampoco se da cuenta de que llenar las playas de cruces amarillas y las calles de lazos daña el turismo o daña las empresas y daña al empleo? ¿No es consciente de que montar periódicamente sus llamadas «huelgas de país», que no son otra cosa que huelgas del Govern, actos en los que impide la libre circulación de personas y mercancías, dañan al comercio, a las empresas, al empleo y a las familias? ¿Y qué le parece el hecho de que sus socios de la ANC promuevan boicots a las empresas y hagan listas con empresas buenas y empresas malas? ¿No considera que eso también forma parte del *procés* y perjudica a las empresas catalanas? Todas esas acciones, declaraciones y políticas que conforman el llamado *procés* dañan, evidentemente, a las empresas catalanas y al empleo.

Y todo este desastre tuvo su momento más álgido cuando decidieron tirar directamente por el camino del medio y saltarse las leyes. A partir de ese momento, casi cinco mil empresas, aquellas que se lo pudieron permitir, han puesto en marcha sus planes de contingencia y han trasladado su sede social. Este es un mecanismo de defensa ante las amenazas de la situación que ustedes provocan con el *procés*, y sobre todo ante el temor de una posible salida de la Unión Europea. Y muchas empre-

sas lo que están haciendo es cancelar y paralizar sus inversiones ante la inseguridad jurídica que provocan, empezando a optar por invertir en otras localizaciones. Cataluña lleva más de un año y medio de caídas en la inversión extranjera. ¿De verdad no les hacen reflexionar los efectos que tiene el *procés*, cuando han expulsado a más de cinco mil empresas? Empresas que, según un informe de la misma compañía que ustedes contratan para analizar la fuga de empresas, representan un volumen de facturación de más de 83.000 millones de euros; 83.000 millones de euros de facturación que han visto cómo su sede social, es decir, el sitio físico donde se reúne el consejo y donde toma sus decisiones, ha dejado de estar localizado en nuestra comunidad autónoma para estar en Madrid, en Valencia o en Aragón.

Señora *consellera*, es evidente que el *procés* solo nos trae crisis y de ahí el sentido de nuestra interpelación de hoy y de la batería de propuestas que presentaremos en nuestra moción. El *procés* en este momento es el principal problema con el que se enfrenta nuestra sociedad, nuestras empresas y el empleo, y ustedes, en definitiva, son los responsables de esta situación.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per respondre la interpellació, té la paraula la consellera d'Empresa i Coneixement, la senyora Maria Àngels Chacón.

La consellera d'Empresa i Coneixement (Maria Àngels Chacón i Feixas)

Moltes gràcies, senyor president. Consellera, conseller, diputats, diputades..., diputat senyor Cano, jo crec que no és qüestió ja ni de veure si el got està mig ple o mig buit; jo penso que és que ni volen veure ni el got, no el volen ni veure. Em parlava vostè primer del context, al qual feia referència ahir també en una de les meves respostes a interpellacions, d'aquest nou context; analitzava perfectament..., perquè en som perfectament conscients, de la disputa comercial arran de les imposicions, restriccions comercials que està imposant Estats Units amb Àsia, del Brexit, de l'alentiment de l'economia europea..., en som plenament conscients. És precisament per això que estem actuant amb determinades estratègies.

I som molt i molt conscients d'aquest entorn global, també d'aquest nou context on la tecnologia té una evolució exponencial..., que ens posicionem. I és per això que liderem més que mai l'atracció d'empreses tecnològiques; i n'hi puc dir unes quantes, perquè, ja que ve a donar dades... Mirin, tenim Adesso, ABB, Amazon, Criteo, Dynatrace, e-Dreams, Facebook, Ficosa, Markem-Imaje, Media Markt, Microsoft, Moodle, N26, Setelogic, Siemens, etcètera. Són empreses que han apostat per Catalunya, per implementar a Catalunya els seus centres d'excel·lència, els seus centres d'enginyeria d'alt valor afegit, etcètera.

I és també perquè estem ben posicionats i perquè estem realitzant estratègies en aquest nou context que som capaços d'atreure esdeveniments referents mundials, com pot ser l'ISE, la nova fira que tindrem a Catalunya d'aquí a dos anys, que és l'Integrated Systems Europe. El Mobile World Congress ens aporta uns 115.000 visitants, eh?, durant cada una de les edicions; aquesta fira sola, que ara s'està duent a terme a Amsterdam, en portarà més de vuitanta en el sector de l'audiovisual. Tenim constituïda també una mesa del sector audiovisual, incloent-hi el sector dels videojocs, en el qual estem ja treballant amb el director d'aquest esdeveniment, el senyor Blackman, per tots els continguts que han de revertir també en el teixit empresarial. Imagini's si anem malament, que atraiem inversió estrangera d'alt valor afegit, que atraiem esdeveniments de referència mundial; que malament que estem!

I això ho hem de jugar amb altres actius que tenim i altres dades. Miri, vostè parlava, com no pot ser d'altra manera, sempre, amb aquest relat catastrofista, negatiu de l'evolució de la nostra economia, doncs, deia que vostès no veuen ni el got; jo els parlaré d'algunes dades. L'any 2018, el PIB de Catalunya augmenta un 2,6 per cent;

el d'Espanya, un 2,5 per cent. No estem tan malament. El PIB industrial a Catalunya l'any 2018 se situa en el 21,4 per cent; a Espanya, al 16 –21,4 contra 16 per cent, PIB industrial. La producció industrial a Catalunya va augmentar l'any passat un 0,8 per cent; a Espanya, un 0,7 per cent. L'atur –l'atur–, ja que parlava d'ocupació: tancàvem l'any 2018..., a Catalunya, un 11,5 per cent; a Espanya, un 15,3 per cent. Per tant, doncs, en PIB, en PIB industrial, en atur, les dades són positives si les comparem amb Espanya. Són dades objectives, no me les invento, no les estem maquillant, són dades purament objectives.

Seguint parlant d'aquest nou context obert, els ho repeteixo mil i una vegades, les polítiques d'aquest departament pretenen impulsar l'economia productiva innovadora, integradora, sostenible i oberta al món, i oberts al món que estem. I precisament en aquest sentit, ja que vostès no ho faran, doncs, la nostra estratègia d'internacionalització..., aquestes més de quaranta oficines d'Acció –que potser, no ho sé, si fos per vostès potser ja les haguéssim tancat– han complert aquest any el trentè aniversari. A través d'aquestes oficines no només hem ajudat a internacionalitzar l'economia catalana, hem ajudat també a la captació d'inversió estrangera –un 20 per cent de la inversió estrangera que es fa a Catalunya prové d'aquestes oficines–, sinó que també estem ajudant, com deia, a la internacionalització de noves tecnologies. És per això, i fa uns dies també ho explicava, que algunes d'aquestes oficines d'Acció, del Catalonia Trade & Investment, evolucionen cap a una nova etapa que es diu «Catalonia Exponential,» perquè volem ser actius també en aquest nou entorn de disrupció.

I tan malament no devem fer aquesta estratègia d'internacionalització de les empreses quan el Grup Financial Times –vostès em diran: «És un grup privat»; bé, sí, sí, però hi concorren, doncs, territoris de tot el món– ens escull com a millor zona del sud d'Europa on invertir de més de 4 milions d'habitants, ens reconeix com a millor estratègia de captació d'inversions, i, entre altres coses, l'estratègia de captació d'inversions que estem realitzant és reconeguda també per altres territoris, com pot ser el País Basc, a qui també en múltiples ocasions estem assessorant en temes d'inversió estrangera. Tan malament no ho devem estar fent.

La inversió bruta estrangera productiva a Catalunya durant el tercer trimestre del 2018 ha estat de 845,4 milions d'euros, un 56,7 per cent més que el mateix període de l'any 2017. En dades d'inversió estrangera, per bé que l'evolució, l'hi reconec, no ha estat tan accelerada com anteriorment, doncs, ha estat també molt i molt positiva.

Tot aquest conjunt de dades, que, ho repeteixo, vostè me'n dirà alguna altra, però aquestes que li acabo d'expressar jo crec que són irrefutables, totalment objectives, demostren els resultats de l'aplicació de les noves estratègies, de les nostres estratègies. I ho combinem, justament perquè volem preparar-nos per a aquest nou context, amb activitat legislativa que estem preparant des que som a govern, com és –i ho deia ahir també– la llei de la ciència per donar un nou entorn, un marc jurídic a l'activitat dels investigadors, especialment rellevant en aquesta nova economia basada en el coneixement; també amb la llei d'empreses emergents, tecnologia i disrupció; també amb la llei de transició energètica, etcètera.

Ha parlat vostè que si jo havia dit «ladrones», em deia, no?, a la resta d'espanyols. Miri, mai –mai– haurà sentit de mi parlar que Espanya o els espanyols ens roben, mai ho haurà sentit de mi. Ara, sentirà moltes i moltes vegades que tenim un dèficit fiscal que cal reconèixer, que ens afecta, que ens condiciona també en l'execució de les nostres estratègies i polítiques. De dèficit fiscal, sí; de robatori, no, no em sentirà a parlar.

Ha parlat vostè de boicot. Tampoc haurà sentit mai que jo hagi parlat de boicot, que cal fer boicot. És més, expressament, en algunes entrevistes, vaig dir que no estava d'acord en fer boicot. Estem en una economia global, he dit abans, oberta al món. Què significa parlar de boicot? No defenso ni estic d'acord amb cap tipus de boicot, ni a cap producte ni a cap empresa de l'Estat espanyol, ni italià, ni americà,

ni anglès. No als boicots. Estem en una economia global, ho repetiré mil vegades i les que calgui.

Respecte a la fugida d'empreses, el trasllat d'empreses, m'hi he referit també moltes vegades. S'accelera aquest trasllat d'empreses pel decret de 6 d'octubre de 2017, que era, doncs, un mitjà per facilitar l'adopció d'acords de trasllats de seus socials, per tal que no haguessin de passar per les assemblees de les empreses i que els consells de direcció, per tant, agilitzessin aquest tràmit. En som conscients, ho admetem, hi ha hagut trasllat de seus socials. Jo també els pregunto i ho vaig fer, i ho he explicat moltes vegades, quina tipologia d'empreses s'ha traslladat i com nosaltres posem en valor, una, que no ha afectat de manera significativa el que són les plantes de producció, l'ocupació, i en aquest sentit també els ensenyava, quan veiem que hi ha un retrocés, que comença a baixar el trasllat de seus socials, justament coincideix amb l'entrada del Govern. Per tant, doncs, durant el 155 tenim aquest màxim moviment d'empreses que traslladen la seva seu social, i actualment s'ha normalitzat.

Per tant, doncs, tan i tan malament, deia, no ho podem estar fent, si tenim indicadors positius que ens ho avalen i, a part, tenim el reconeixement també internacional de les nostres polítiques empresarials.

En continuarem parlant en el segon torn d'intervenció.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. Per a la rèplica és el torn de nou del diputat.

José María Cano Navarro

Gràcies, president. Señora *consellera*, lamentablemente, usted, como todo el Govern, no atiende a razones y sigue con un relato erróneo que ni tan siquiera supera una mínima prueba de sentido común.

Yo le he dado una batería de argumentos que muestran claramente cómo el *procés* está perjudicando a la economía catalana, a las empresas y al empleo. Usted me está hablando del pasado, me está hablando de mirarse el ombligo, me ha hablado de proyectos de futuro que nunca acaban de concretarse, me habla del *Financial Times*, que un día abordaremos el *Financial Times*, cómo obtiene la información, cómo la publica y de dónde obtiene todos esos datos; si se fijan, siempre que ustedes hablan de previsiones económicas, hablan de datos del *Financial Times*. Y es que es de sentido común, y así lo ve también la ciudadanía, que ustedes, al estar centrados únicamente en el monotema, no son capaces de hacer otra cosa, no son capaces de poner en marcha las reformas necesarias para hacer frente a los retos presentes y futuros de nuestra economía, y evidentemente, tampoco lo han hecho en los últimos años, en los que el entorno ha sido favorable; les hablaba de esos vientos de cola favorables que no hemos aprovechado, mientras se han dedicado en exclusiva al *procés*. Y a esa inactividad hay que añadir el despilfarro, como les decía, y la mala gestión, que equivale, por lo tanto, a recortes y falta de inversión. Y todo eso lo rematan generando ruptura social e inseguridad jurídica.

Mire, lo de «España nos roba», en definitiva, el déficit fiscal, no deja de ser un eufemismo de decir que hay otras partes de España que se llevan nuestro dinero. Hablar de espolio, de déficit o que nos roban es exactamente lo mismo y el mensaje es el mismo. Es un hecho insolidario, sin demostrar por qué argumentan que hay ese déficit. Porque lo que es evidente es que cuando ustedes amenazan con saltarse las leyes están generando inseguridad jurídica, y es evidente que cuando ustedes hablan mal de España están perjudicando a las empresas catalanas.

Mire, el BBVA Research estima en más de treinta mil los puestos de trabajo que se han dejado de crear por culpa del *procés*, como resultado directo de la incertidumbre y la tensión política que generan. Un claro ejemplo es la pérdida de la Agencia Europea del Medicamento o el personal, también, de los centros de deci-

sión que se han trasladado a otras comunidades autónomas, junto con el cambio de sede social.

En el período que va del 2012 al 2016, la tasa de crecimiento de empleo de la Comunidad de Madrid es superior a la de Cataluña en más de un 4 por ciento. Nuestra comunidad autónoma, como bien decía usted, estaba creciendo por encima de la media del conjunto de España, hasta que en el 2018 ese crecimiento del PIB superior se estanca y pasa a situarse por debajo de esa media. Y esa tendencia se mantiene en la actualidad, encontrándonos con una desaceleración en Cataluña que está siendo mucho más rápida que en el resto de España.

Organizaciones como Funcas o la propia Cámara de Comercio de Barcelona, entidades evidentemente poco sospechosas de ser de Ciudadanos, prevén que esa tendencia negativa se mantenga este 2019, con estimaciones de crecimiento del PIB del 2 por ciento, cuando las previsiones para el conjunto de España son superiores. Y los principales indicadores del sector industrial también nos alertan de que nuestra desaceleración económica está siendo más intensa que en el resto de España: bajan los pedidos de productos industriales, con una caída de casi el 4 por ciento; cae también la matriculación de vehículos industriales un 2,9 por ciento; baja el consumo de electricidad en la industria; ha caído también el índice de confianza empresarial, y se desploma el capital invertido en las empresas de nueva creación.

Cataluña cada vez es menos competitiva, *consellera*. Según el índice de competitividad industrial elaborado por la Comisión Europea, Cataluña se sitúa en el puesto 153 de un total de 263 regiones, once puestos por debajo del anterior análisis, que fue hace tres años. Y el Informe de competitividad regional en España 2018, elaborado por el Consejo General de Economistas, suspende a Cataluña en ejes tan significativos para la competitividad como son el entorno institucional y la eficiencia empresarial. Esta falta de competitividad tiene múltiples efectos; uno de ellos es el descenso en el índice de producción industrial, que en el 2018 ha disminuido un 10,8 por ciento, según el Idescat.

Y para que Cataluña tenga una economía competitiva, que produzca bienes y servicios de mayor valor añadido y genere mayor bienestar futuro a sus conciudadanos tiene que mejorar mucho en el número de empresas innovadoras, tiene que aumentar la inversión en investigación, desarrollo e innovación, tiene que mejorar la eficiencia del sistema de apoyo a la innovación y mejorar los mecanismos de transferencia tecnológica, como pone de manifiesto el Pacto por la industria.

Y mientras tanto, como les decía, ha provocado que la inversión extranjera en Cataluña lleve más de un año y medio de descenso. Con los datos en la mano, Cataluña ha pasado de ser la locomotora de España a estar en el vagón de cola, *consellera*. Ya se lo decía, y usted lo sabe, ya han huido casi cinco mil empresas, con una facturación de más de 83.000 millones de euros. ¿Qué más necesita que pase, señora *consellera*, para darse cuenta de que tiene que cambiar este rumbo?

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

És el torn, de nou, de la consellera.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Tornem-hi; tornem al relat catastrofista, a les dades negatives... Jo, de veritat, els aconsello que s'allunyin dels departaments de captació d'inversió estrangera, perquè, escoltant-lo a vostè, és per sortir corrents, de veritat.

Miri, sobre dades d'ocupació, vostè parla del Research del BBVA... Li torno a dir el mateix: atur, any 2018, tanca a Catalunya amb un 11,5 per cent; a Espanya, amb un 15,3 per cent. Em parla de tendència negativa de creixement. Li he parlat abans de desacceleració de l'economia a nivell europeu; també afecta Espanya.

Demano rigor: quan parlem de dades, comparem-les també amb l'Estat espanyol, comparem-les amb Europa, comparem-les amb la zona euro.

Em parla de matriculacions, de descens de matriculacions. És obvi que anirà descendint el nombre de matriculacions. Ho deia ahir, estem parlant de la indústria de l'automoció, que evoluciona cap a la indústria de la mobilitat. El mateix SEAT, la mateixa empresa SEAT ha parlat que haurà de deixar gradualment de dir que fabrica cotxes per dir que fabrica solucions de mobilitat. És obvi, és un fenomen general, no només està passant aquí a Catalunya.

D'indicadors europeus, li recomano que llegeixi també l'European Innovation Scoreboard. Ens situa... És també neutre, eh?, és de la Comissió Europea. Ens situa molt bé i perfectament en temes d'innovació.

No torni a repetir el tema de robatoris, que, per moltes vegades que ho digui, no és veritat. No he parlat mai de robatori. Dèficit fiscal, sí. Per què? Perquè reclamo per Catalunya, doncs, els ingressos necessaris per fer front als reptes que ha de fer front. No parli de robatori; no utilitzi aquestes paraules que no utilitzem.

Sobre el tema procés. Jo li diria: el procés, aquest malèfic procés, segons vostès, es tracta i és una acció, jo entenc, de política legítima per exercir el dret dels nostres ciutadans a opinar sobre el futur polític del seu país. És un dret –és un dret–, un dret a votar.

I, miri, ens podríem estar barallant, xifres amunt, avall, argumentant... Jo puc entendre –puc entendre– que obeint a criteris d'oposició política vostès persisteixen en aquest discurs catastrofista, en les dades negatives de l'evolució del nostre teixit empresarial. Ho puc entendre. El que no puc entendre ni admetre és que mai, absolutament mai, parlin dels actius de la nostra economia, dels actius del nostre teixit empresarial, dels, com deia abans, actius que ajuden a posicionar la nostra economia i la captació d'inversions. No entenc que mai en parlin, que ni una paraula a parlar en positiu de l'economia catalana. Ni una. Mai he sentit a parlar que Catalunya és un territori atractiu per les inversions, venint de part de vostès. No han parlat mai ni d'una de les bonances de la nostra economia, que les té.

Per tant, nosaltres considerem que fer empresa també és fer país. Miri, nosaltres seguirem fent empresa, seguirem fent país. Vostès vagin fent discursos catastrofistes.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre el balanç d'un any d'inacció política

300-00095/12

La següent interpel·lació és sobre el balanç d'un any d'inacció política, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Exposa la interpel·lació la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades, conselleres, conseller. Bé, la setmana que ve farà un any d'ençà que el senyor Torra va ser triat president de la Generalitat..., el 17 de maig del 2018, concretament. El Parlament portava ja tres mesos tancat, i ja aleshores vam viure el preludi del que vindria després: un any de bloqueig, un any de desgovern i un any de més procés.

Jo, per ser honesta, diré que no em sorprèn, perquè, de fet, des de Ciutadans ho vam advertir ja des del començament. Vostès no venien aquí a governar, no, no. I tant de bo ens haguéssim equivocat. Però nosaltres ja els coneixem bé, ja coneixem les se-

ves mentides, i teníem tota la raó. I efectivament ni vostès venien aquí a governar ni el senyor Torra venia a fer de president de tots els catalans.

De fet, el primer que ho va confirmar va ser el mateix senyor Torra immediatament després de ser nomenat: només un dia després de la seva presa de possessió, un dia, eh?, passades només vint-i-quatre hores, el senyor Torra va marxar a Berlín. A què? Doncs a fitxar allà davant d'aquella persona que ell considera que és el president legítim de Catalunya, un senyor fugit de la justícia i un senyor al qual li sembla molt bé que vagin els CDRs, eh?, a desinfectar amb lleixiu per on nosaltres passem. Aquest és el que diu el senyor Torra que és el president.

Torra ja va avisar de que el seu mandat era un mandat transitori; va dir que era provisional. Home, jo, més aviat, més que dir que és un mandat provisional, diria que és un mandat de *stand-by*, no?, un mandat de pèrdua d'oportunitats, un mandat, si em permeten l'expressió, de veure-les venir. Perquè vostès no governen, no, vostès reaccionen només quan ja tenen el problema a sobre, tard i malament, a corre-cuita, sobre la marxa, com el mateix senyor Torra va reconèixer la setmana passada quan parlava del decret de les VTCs, eh?; deia el senyor Torra: «Clar, és que venia el Mobile i havíem de fer alguna cosa.» Tard i malament.

Per cert, que parlant de decrets, sembla que vostès hi han trobat també, doncs, afició a aquesta figura. O sigui, poca cosa que fan i la que fan la fan mitjançant decrets. Ahir mateix votàvem aquí dos decrets llei, el conseller d'Afers Socials n'anunciava un altre en la sessió de control i avui mateix se n'ha publicat un altre per mesures de «vivenda». Per què? Perquè vostès no tenen projecte. O sigui, la seva acció de govern es podria resumir en: no fan res, de tant en tant cau alguna pífia i, a sobre, la fan a través de decrets llei, d'esquena al Parlament, sense que puguem debatre.

I jo pregunto: «I si planifiqessin? I si s'avancesin als problemes?», que crec jo que no els hauria de costar tant, perquè molts d'aquests problemes els han generat vostès. O sigui, no s'esperin a que els metges els convoquin una vaga —els metges, els mestres, els mossos, els bombers...—, no s'esperin, actuïn abans.

De fet, hi podrien posar les mateixes ganes que posen vostès en TV3, que posen vostès en crear «xiringuitos» paral·lels a banda d'aquestes institucions, de les nostres, del Parlament, en la creació de llocs de feina per als seus amics, els fugits de la justícia, perquè cobrin una morterada... Si possessin la mateixa energia en la resta de coses, ens aniria molt millor.

No deixa de tenir gràcia, a més a més, que vostès triïn el mecanisme del decret llei, eh?, que és el mecanisme d'imposició unilateral del Govern. Clar, és que a vostès els fem nosa, nosaltres. Sí, sí. Com els agradaria poder fer i desfer sense haver de donar explicacions, sense haver de retre comptes. Jo sento decebre'ls, però, per molt que ho intentin, per molt que vulguin silenciar-nos, per molt que tanquin aquest Parlament, no deixarem de fer la nostra tasca des de l'oposició, i per això, precisament, fem interpellacions com la d'avui.

El Parlament ha estat mesos tancat; primer, perquè vostès no tenien cap voluntat de formar govern; segon, perquè vostès no volien acatar la sentència del Suprem respecte als diputats que estan processats, i ja el darrer motiu amb el que han tancat el Parlament és perquè vostès, doncs, s'han estimat més anar al judici del procés en comptes de complir amb la seva obligació, que és venir aquí a treballar pels interessos i els drets de tots els catalans.

Vostès no han tingut cap inconvenient en interpretar el Reglament de la cambra a la seva conveniència; no han tingut cap inconvenient en deixar plantats compareixents i diputats a les portes d'una comissió. I s'han dedicat, durant aquesta legislatura, a intentar suplantar aquesta cambra. Fa més d'un any que aquest Parlament no funciona amb normalitat. El 6 i el 7 de setembre vostès van malmetre aquesta institució, i el que han fet fins al moment no contribueix a millorar-ho.

Quants esforços i recursos han posat vostès en la creació d'aquestes estructures paral·leles que el que intenten és suplantar el Parlament! Quants esforços!

El comissionat del 155, l'Oficina dels Drets Civils i Polítics, fins i tot la taula de partits. I la pregunta del milió, senyor Bosch: tot això en què ens ajuda? Serveix això per escurçar les llistes d'espera a la sanitat? Serveix per millorar les infraestructures? Serveixen aquests «xiringuitos» paral·lels per atraure inversors, per recuperar la convivència a Catalunya? Serveix? Perquè potser el que haurien de fer és començar a impulsar projectes de llei des del Govern, que és la seva tasca, eh? Potser haurien de començar a buscar consensos. Potser podrien posar en marxa les proposicions de llei que des del meu grup i des d'altres grups també d'aquesta cambra, de l'oposició, hem presentat i que porten mesos esperant per ser tramitats.

Aquest Parlament té o, millor dit, tenia una mitjana de divuit lleis a l'any. Sabem quantes en portem en aquesta legislatura? Una llei aprovada, la de supressió del Consell Comarcal del Barcelonès, i tres modificacions de lleis que ja existien. O sigui que en total quatre, quatre comptant així, bé, perquè tres ja existien, són modificacions petites. O sigui, estem parlant d'una activitat legislativa d'un 80 per cent per sota de la mitjana dels darrers trenta-vuit anys –trenta-vuit anys–, que es diu aviat, senyor conseller.

Per no fer, no han fet vostès ni la llei més important, la de pressupostos. Haurien d'haver presentat el projecte de pressupostos el 10 d'octubre de l'any passat. Estem a 7 de març i encara estem esperant. Han passat pràcticament cent cinquanta dies, 148 per ser exactes; 148 dies en els que vostès, doncs, han tingut temps d'anar a Bèlgica, d'anar a Lledoners, de que el senyor Torra fes un *tour* pels Estats Units, allà, parlant malament d'Espanya, eh? Han trobat fins i tot temps per redactar un document de vint-i-una exigències vergonyoses que parlen –oh, sorpresa!– únicament de la seva dèria. Res més. I jo torno a preguntar: algun d'aquests vint-i-un punts que vostès hi han dedicat temps, en aquests cent quaranta-vuit dies que no han presentat els pressupostos, algun d'aquests punts serveix per disminuir les llistes d'espera a la sanitat o a la dependència?

És que, senyor Bosch, les dades que tenim són preocupants, i algunes són esferidores: onze mil dependents que han mort sense rebre l'ajuda que els corresponia, prop de dinou mil persones que esperen plaça de residència a Catalunya –una mitjana de cinc anys perquè et donin la plaça de residència–, un de cada quatre nens a Catalunya viu en situació de pobresa o d'exclusió social. En els quatre darrers anys, sap vostè quant s'ha destinat a les escoles bressol, quants euros? No cal que tregui la calculadora: zero, ni un cèntim. Continuem sent els ciutadans..., els catalans som els espanyols que més impostos paguem al tram autonòmic, aquell que depèn de vostès, eh? Per cert, nosaltres vam presentar una proposició de llei per reduir l'impost sobre la renda, l'IRPF, i vostès van presentar una esmena a la totalitat, han presentat una esmena a la totalitat. Per què? Perquè no tenen ganes de deixar d'ofegar a impostos els catalans.

Més coses que ajudarien, per exemple, doncs, els catalans a tenir més diners a la butxaca: la nostra proposició de llei per la gratuïtat dels llibres de text, que tampoc l'hem pogut debatre; no l'hem pogut debatre i, a més a més, és que Junts per Catalunya i Esquerra Republicana han presentat una esmena a la totalitat.

Catalunya presenta les pitjors llistes d'espera a la sanitat. Segons les darreres dades que tenim, a 30 de juny del 2018, hi havia gairebé 155.000 persones esperant una operació. Catalunya també té les pitjors xifres de llista d'espera per les especialitats mèdiques, una mitjana de setanta-vuit dies d'espera per visitar-te amb l'especialista mèdic; per no parlar aquí de les desigualtats territorials que vostès creen, perquè no s'organitzen.

Jo per exemple, senyor Bosch, soc de Tarragona. A Tarragona ciutat, per fer-te un TAC, has d'esperar trenta dies. Bé, doncs resulta que a Reus, que és la població del costat, que està a quinze minuts en cotxe, no són trenta dies d'espera, no, són tres-cents dies d'espera per la mateixa prova. O sigui, per què no reorganitzen vostès millor els recursos? Nosaltres, des de Ciutadans, vam presentar una llei, per mi-

llorar la gestió de les llistes d'espera. I què van fer vostès? Oh!, tombar-la, tombar-la amb una esmena a la totalitat, com fan sempre.

Ahir també, que parlàvem de dones, i aquesta setmana que parlem més de dones, tot i que ho hauríem de fer cada dia: el 35 per cent de les famílies monomarentals viuen en situació de pobresa a Catalunya. Parlàvem també ahir de funcionaris, eh? O sigui, després de dir i repetir que no podien retornar les pagues extres per culpa de Madrid, resulta que de cop i volta sí que poden. Home, és que se'ls veu el llautó; se'ls veu el llautó, conseller. Però sap què passa? Que no només quan parlem de funcionaris ens referim a les pagues extres, no, no; també als drets que vostès els van retallar i que encara no han recuperat. Què estan fent per revertir aquesta situació?

Jo ja els hi he dit abans: no s'esperin a que els convoquin vagues, actuïn abans. Perquè, miri, totes aquestes dades que li estic donant malauradament no són noves, no, no; haurien de fer que qualsevol govern amb una mica de dignitat fes ni que fos una mica –una mica– d'autocrítica. Però vostès fan exactament el contrari. Cada vegada que des de l'oposició se'ls critica, vostès només saben fer dues coses: o bé diuen que la culpa és de la resta d'Espanya, o bé menteixen i treuen pit de Catalunya, com si aquí tot anés bé, en comptes d'explicar la manca d'oportunitats per culpa de la seva gestió, de la seva mala gestió.

Jo espero, conseller, que no tingui, no sé com dir-ho, el desvergonyiment de treure pit de la seva gestió, i que molt menys es dediqui a parlar-me del procés. Espero que no, perquè a aquestes alçades i amb aquestes dades és prou clar que el procés ha estat un gran negoci per vostès i pels seus amics, però per la immensa majoria de catalans el que està sent és un malson.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Per a la resposta té la paraula el conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, el senyor Alfred Bosch.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència
(Alfred Bosch i Pascual)

President, diputades, diputats, conselleres... Diputada Roldán, amb tots els respectes –que són tots, eh?, que són tots–, quina mena de broma és aquesta? –quina mena de broma és aquesta? Vostè diu: «Espero que no tingui el desvergonyiment de parlar del procés.» Ja li asseguro jo que soc incapaç de parlar més del procés que vostè i que el seu grup parlamentari, que no fan altra cosa –que no fan altra cosa.
(Aplaudiments.)

Quina mena de broma és aquesta? És a dir, vostès van votar o no van votar l'article 155, per tal d'aconseguir no inacció política, no; la inanió per asfíxia política de les institucions de Catalunya. Això és el que vostès van votar. Ho van votar o no ho van votar? Per tant, que ara vingui aquí i ens acusi d'inanió..., jo he d'entendre que és més l'expressió d'un desig, d'allò que vostès voldrien que passés, que no d'allò que realment està passant.

Hi ha diputats que no poden exercir els seus drets, companys seus; aquí veuen els escans als quals no poden accedir. I això és perquè aquests diputats, doncs, o han hagut de marxar a l'exili per no trobar-se amb la sort d'altres companys seus que estaven en el Govern de Catalunya i que són a la garjola, des de fa més d'un any, acusats de no sé quantes coses. Vostès, que parlen d'inanió i que veuen aquests companys seus diputats condemnats a la inanió a la força, vostès han protestat per aquest fet? Vostès ho han criticat? Ho han condemnat? Vostès ni tan sols han condemnat els seus amics de Vox que demanen set-cents anys a la presó, d'inanió política per a aquests líders polítics que estaven aquí en aquest hemicicle. És que ni tan sols ho han criticat, això; al contrari: aplaudint amb les orelles.

Escolti, aquest Parlament durant un temps no va funcionar amb normalitat, entre altres coses perquè hi havia un govern suspès per vostès, pel Partit Popular, pel Partit dels Socialistes. Per això aquest Parlament difícilment podia funcionar amb normalitat. I després, doncs, en el període que vostè comenta, a partir de les eleccions del 21 de desembre, vam aconseguir sumar. Sí, ja sé que vostès van treure més vots –no diré el contrari, és així–, però vostès, que potser són capaços de guanyar, s’ha demostrat que són incapaços de sumar. I com que són incapaços de sumar, vostès no governen. Doncs, governem nosaltres –sap greu–, que sí que som capaços de sumar.

I, a partir d’aquí, és evident que nosaltres hem vingut a reconstituir el Govern de Catalunya, a governar, a fer acció política, i a fer-la, doncs, com s’ha de fer, en combinació amb aquest Parlament, del qual vostè és diputada, ve aquí a l’estrada i pot parlar lliurement. Per tant, aquesta normalitat democràtica nosaltres hem treballat incansablement perquè es pogués restablir al màxim, malgrat els obstacles, malgrat tots els obstacles, que, com li he comentat, són molts.

És que això equival a donar-li una empenta a algú, veure que cau, lligar-lo de peus i mans, i a sobre dir-li: «És que no et mous! És que no et mous!» Doncs, miri, malgrat això, malgrat l’empenta, malgrat els entrebancs, malgrat aquests lligats de peus i mans, sí que ens movem –sí que ens movem. Ens movem i molt.

Exemples del dia: parlem de dones, com ha dit vostè. Doncs, en aquests dies, en poc temps, creació de l’Observatori Català de la Justícia en Violència Masclista, Pla director de formació en equitat de gènere, Protocol de seguretat contra les violències sexuals en entorns d’oci. Mesures necessàries, mesures que hem emprès per tal de que es lluiti contra aquesta xacra social que no s’ha de tolerar i que no es pot tolerar.

Acció política d’aquesta setmana, eh? –li cito aquesta setmana–: anunci de llei sobre regulació de lloguers –no li sembla important, això?–; aprovació del Decret llei de mesures urgents per millorar l’accés a l’habitatge –no li sembla important, això?–; informe final d’avaluació del Pla de govern obert 2017-2018: amb una execució del 73 per cent i amb una execució del 92 per cent pel que fa a la participació –no només governem, sinó que governem amb la intenció, l’anhel i la voluntat determinada de que hi participi tothom, tanta gent com sigui possible.

Actuacions d’aquest any en què vostè diu que hi ha hagut inacció política. Pla català del refugi: acollida del 22 per cent dels refugiats a l’Estat espanyol –per sobre del que és la nostra proporció en població. Al llarg de l’any 2018, la DGAIA ha acollit 2.156 infants i adolescents –acollida i protecció; vetllem per la gent més vulnerable, i especialment pels menors. Posada en marxa de deu nous jutjats i creació de la seu judicial electrònica; o sigui, no només creiem en la justícia, evidentment que hi creiem, sinó que construïm per tal de que la justícia tingui més recursos i pugui actuar millor.

En salut: posada en marxa d’onze nous CAPs, dos nous CUAPs, un nou consultori i gran renovació i ampliació de dos CAPs i d’un consultori. Suposo que això a vostè li sembla acció política pertinent. Doncs, s’ha fet. Cent milions d’euros a atenció primària de l’Institut Català de la Salut, per sobrecàrrega i per millorar el servei; contractació de nous metges, oposicions per a dos mil professionals de la medicina. Això a vostè li sembla acció política rellevant o no li sembla rellevant?

En educació: oposicions per a 5.005 docents, introducció de dos-cents nous professionals en el sistema educatiu. Li sembla substancial? Li sembla una acció política defensable o no l’hi sembla? A mi m’ho sembla. Anunci de vint-i-cinc nous instituts escola per a l’any vinent; un model d’èxit que, evidentment, volem ampliar i estendre, per descomptat. I l’educació és una prioritat. I ho demostrem; ho demostrem construint, no criticant; no desmereixent, sinó construint, que és el que ha de fer un govern.

I fins i tot sense pressupostos..., entre altres coses, perquè el seu grup no n’ha volgut ni parlar; és que no ha volgut ni asseure’s a negociar ni parlar de pressupostos. (*Veus de fons.*) Bé, escolti, vostès tenen la seva opció, i vostès tenen legítimament la

seva tendència i tenen la seva manera de funcionar, que no és construir, és una altra, eh? Per tant, escolti, vostès l'han triat. Però fins i tot sense poder tenir pressupostos nous, la Generalitat tancarà l'any 2018 amb un dèficit provisional del 0,38 per cent. Compari-ho amb altres governs. Compari-ho amb altres realitat. Es compleix plenament l'objectiu d'estabilitat per segon any consecutiu. No és nou: segon any consecutiu. Aviam, no em digui vostè que no governem. No em digui vostè que hi ha mala gestió.

Perquè jo li reconec que els entrebancs han estat i continuen sent molts –molts. Jo li admeto que aquesta realitat és difícil i que és difícil governar, i que és difícil gestionar amb aquesta realitat. I entre altres raons li remeto les raons que li comentava al principi, perquè vostès han treballat obstinadament, de forma pertinaç, per tal de bloquejar i sabotejar l'acció parlamentària i l'acció de govern d'aquest Govern. Que malgrat tot i malgrat aquesta obstrucció a la gestió i al bon govern, nosaltres continuem determinats a fer el que ens toca, com a Govern a governar i a gestionar (*remor de veus*) i a crear noves realitats... És que si no m'escolta després li serà molt difícil rebatre'm, sap què li dic. Jo crec que si m'escolta li serà més fàcil fer una rèplica. Governem i governem amb tota la força política que nosaltres hi podem posar.

Per tant, acció política n'hi ha, inacció política no n'hi ha. Inacció política és el que vostès voldrien. De fet vostès voldrien que hi hagués una paràlisi total de les institucions i de l'Administració catalana i, això, nosaltres no ho pensem permetre, no ho tolerarem. Nosaltres actuarem, nosaltres governarem sempre en positiu i construirem un país millor que és la nostra obligació.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, conseller. Per a la rèplica és el torn, de nou, de la diputada.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidente. Vaya, señor Bosch, yo le doy las gracias. Le doy las gracias que ha dicho que puedo venir aquí a esta tribuna a hablar cuando me parezca. Bueno, cuando me parezca, no, porque cuando ustedes cierran el Parlamento yo no puedo venir aquí a hacer la acción que me toca como oposición. (*Aplaudiments.*) O sea, que cuando yo quiero, no, cuando a ustedes les parece bien.

Pero, vaya, que a usted le ha tocado hoy un papelón bueno –bueno. Deber ser muy fácil hacerse cargo de 7 millones y medio de personas con un discurso como el suyo, ¿no? Ustedes sacan aquí la cortina de humo del *procés*, ustedes dedican todos sus esfuerzos en dividir a los catalanes y en echar la culpa a los demás y lo tapan todo con la cortina del *procés*, ¿no? Es como el comodín de la llamada, el comodín del *procés*.

Yo estoy segura que a muchos catalanes que nos están viendo también les gustaría poder utilizar este comodín, ¿no?, dejar de lado su trabajo, sus responsabilidades, como hacen ustedes, lo que pasa es que no pueden. No pueden, ¿sabe por qué? Primero por responsabilidad, la que ustedes no tienen y demuestran cada día que vienen aquí. Y segundo porque con el panorama que ustedes están dejando en Cataluña no están como para perder ni un solo día de trabajo.

Mire, yo le he hecho un repaso de cómo están los principales indicadores sociales de Cataluña y le aseguro que es que me he dejado muchísimos por el camino porque da para hacer tres interpelaciones más como esta. Le he hablado de pobreza infantil, de dependencia, de listas de espera en la sanidad, de funcionarios, de impuestos. Me dice usted: «Compare –compare– la situación con otras comunidades autónomas.» Comparen ustedes lo que pagan en otras comunidades autónomas y lo que pagamos aquí de impuestos por culpa de ustedes, que no quieren bajar los impuestos en el tramo autonómico, comparen ustedes, ¿eh?

No le he hablado, por ejemplo, de educación. ¿Cuántos niños van a acabar el curso igual que lo empezaron, señor Bosch, en barracones? ¿Cuántos? Porque es que hay más de mil barracones en Cataluña. ¿A ustedes esto les parece una buena gestión, aquí, como para sacar pecho?

Abusos sexuales, que hablamos ayer también, le preguntamos al señor Torra por este tema. Una de cada dos denuncias de abusos sexuales en Cataluña tiene como víctima a un menor. Y los expertos apuntan a la falta de coordinación entre las administraciones. Ayer el señor Torra no contestó, yo le doy la oportunidad hoy de que lo haga si quiere, a ver si tienen ustedes algún plan para esto.

Pobreza infantil, ¿eh? En un año ha aumentado un 10 por ciento la pobreza infantil en Cataluña.

Autónomos. No sé si estaba antes pendiente, en la interpelación que hemos hecho anteriormente. Mire, el 99 por ciento de las empresas en Cataluña son pymes. ¿Qué han hecho ustedes por los autónomos? ¿Qué están haciendo? En el 2010 se tenía que haber creado el consell català del treball autònom, estamos en 2019, han pasado nueve años, ¿lo han hecho ustedes? No, porque no les interesa. Pero usted viene aquí y saca pecho de su buena gestión.

Otro tema que preocupa mucho a los catalanes: la corrupción. En esos veintiún puntos de la infamia ustedes no encontraron ni un huequecito, ni un huequecito para hablar de corrupción. Vaya, vaya, me pregunto por qué, señor Bosch.

Usted saca pecho de la DGAIA; ha salido aquí hablando de la DGAIA, de que bien lo están haciendo. ¿Usted sabe el problema que tienen con los menores no acompañados? Otra muestra más de que actúan cuando ya nos le queda más remedio. O sea, no anticipan, no prevén. Y en el caso de los menores no acompañados todavía peor, porque es que primero negaron la evidencia, después de ver que tenían a los menores durmiendo en el suelo de las comisarias, ¿eh?

Le he hablado también de dependencia, ¿eh? Hay una media de cinco años para obtener plaza de residencia. ¿Qué está haciendo su Gobierno al respecto? Porque es que Cataluña duplica la media nacional de tasa de desatendidos por dependencia. Tienen ustedes una deuda de 41 millones de euros, que es una cifra que han reconocido ustedes mismos, con los familiares de las personas con dependencia que han tenido que avanzar de su bolsillo lo que la Generalitat debía pagarles y no les paga. Pero ustedes no encuentran el dinero. No, no, no. O sea, ustedes encuentran dinero para TV3, para abrir embajadas, ¿no?, para eso sí hay dinero –para eso sí–, pero para estas familias, no.

Ustedes no encuentran tampoco dinero para garantizar que los niños sordos puedan estudiar con intérprete de lengua de signos. ¿Saben cuánto cuesta esto? ¿Sabe cuánto cuesta, señor Bosch? 339.000 euros. O sea, tienen 20 millones extras para TV3 y no tienen 339.000 euros para niños con necesidades especiales, ¿de verdad? Luego se queja el señor Aragonès, como me dijo el otro día, que es que utilizo palabras como «indecente». Pues, ya me dirá qué adjetivo le pongo yo a esto, ya me lo dirá.

O sea, tienen 112.000 euros para pagar un sueldazo a un enchufado del *procés* pero no tienen para los niños que necesitan intérpretes de lengua de signos, ¿qué adjetivo le ponemos a esto, señor Bosch? Dígamelo usted, qué adjetivo le pongo. Sueldos para los enchufados, sí. Aquí sí tienes el carné de separatista, el señor Torra, enseguida te busca un huequecito y te crea un carguito, ¿eh? Y si además eres fugado de la justicia, pues, ya ni te lo explico. Eso, ¿qué adjetivo tiene? ¿Qué adjetivo le ponemos?

¿Qué adjetivo para las palabras del señor Pujol?, que está aquí, además: «A veces nos distraemos con cuestiones que no son esenciales, qué más da si son ochenta y cinco días de listas de espera o son ochenta y dos». «Migajas», dijo que eran, ¿eh? ¿Qué adjetivo le ponemos a esto, señor Bosch? Setenta y ocho días de espera para visitarte con el especialista, ¿qué adjetivo?

O sea, para los problemas reales de los catalanes no tienen dinero, ahora para sus amigos nacionalistas valencianos, para eso sí. Más de 12 millones pagando literalmente la hipoteca de un edificio para los señores de Acció Cultural del País Valencià. ¿Pero esto qué es? O sea, a ustedes les importa más pagarles el edificio histórico en el centro de Valencia a los separatistas valencianos, que, a los catalanes, por ejemplo, para pagar los precios del alquiler o para las políticas de vivienda. O sea, ¿esto a ustedes les parece normal? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Y con este panorama encima nos enteramos de que se quiere subir el sueldo...

El president

Diputada....

Lorena Roldán Suárez

Voy acabando, presidente, muchas gracias. Encima nos enteramos que se quiere subir el sueldo, pero aquí no pasa nada. Yo desde luego..., hace unos meses el señor Torra decía que a Cataluña se le acaba la paciencia...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Lorena Roldán Suárez

...-ya acabo, acabo con una frase- se le acaba la paciencia, pues, sí, se le acaba la paciencia y a ustedes las excusas.

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula el conseller.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Diputada Roldán, som conscients de que cal millorar moltes coses, només faltaria; i en això estem. I moltes de les mesures que vostè ha apuntat com a necessàries, doncs, són mesures que estaven previstes en els nous pressupostos, dels quals vostès ni tan sols han volgut parlar. Per tant, potser que s'haguessin plantejat parlar d'aquestes partides, partides que poden ajudar a resoldre molts dels problemes dels quals vostès ni volen parlar. És que no els interessa parlar-ne. A vostès els importa un rave el que està passant, els problemes de la societat catalana. Vostès venen aquí a deixar anar el seu discurs.

Vostè ha criticat l'acció exterior de la Generalitat. És que potser no hem de tenir acció exterior? És que potser pensa que no és una obligació nostra inserir-nos en un món global, que aquest món global també ens conegui, que hi hagi intercanvi, que hi hagi comerç, que hi hagi turisme, que hi hagi intercanvi cultural? És que això no és important? És que no ho hem de perseguir? Doncs ho fem, i ho farem, és clar, és la nostra obligació. El que no és la nostra obligació és muntar una expedició a Waterloo que costa quinze mil euros, que a més a més trepitgem la gespa i la policia belga ens multa per fer el ridícul i trepitjar la gespa, i a més a més els obren la porta de la casa d'aquella persona que han anat a veure i ni tan sols volen entrar en aquella casa per parlar amb aquella persona! És que no volen ni parlar amb ningú! (*Aplaudiments.*) Aquest és el seu problema. (*Veus de fons.*)

La seva intenció -la seva intenció-, hi insisteixo, no és denunciar una inacció que no existeix; la seva intenció és provocar la paràlisi del Govern i de les institucions catalanes. El Govern -i aquest és un assumpte del qual, doncs, s'ocupa el meu departament- ha respost durant aquesta legislatura més d'un miler de sol·licituds de documentació, prop d'un 500 per cent més que la legislatura anterior. Miri si hem fet feina -miri si hem fet feina. Però a més a més li diré: d'aquestes sol·licituds d'informació, Ciutadans, el seu grup, n'ha presentat un 90 per cent, i totes contestades, i les continuarem contestant. Miri si fem feina, que fins i tot responem

aquelles preguntes que vostès plantegen per tal de col·lapsar l'Administració de la Generalitat. Miri si fem feina, és clar, i ho continuarem fent. (*Remor de veus.*) Perquè vostès només són hiperactius...

El president

Silenci...

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Si no els sap greu...

El president

Silenci.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

És que és important, escoltar, eh?, i és important, parlar, d'acord? Perquè, si no, després diuen el que diuen i passa el que passa.

Doncs, escolti, vostès, sí, són hiperactius en una cosa, que és en fer preguntes repetitives, i tornar-hi, i preguntar-ho cent, dues-centes vegades, la mateixa pregunta –la mateixa pregunta. D'això sí que en saben molt.

Vostès no és que hagin comprovat que no fem res. El problema és que no els agrada el que fem. No els agrada tota l'acció que fem en educació, en sanitat; no els agrada el que fem amb la internacionalització de Catalunya, que estem obligats a fer-la, perquè vivim en un món global. A vostès tot això no els agrada; aquest és el problema.

Vostès, per això, com que arriba un moment que ja no poden criticar més, perquè arriba un moment que el seu trist balanç de la seva acció parlamentària ja no dona per a més, per això vostès se'n van a Madrid, a veure si allà poden fer més mal del que ja han fet aquí. Això és el que fan vostès.

I ahir li vaig dir al senyor Carrizosa que, escolti, quan parlava de neutralitat, en realitat estaven parlant de censura, i que, quan parlaven de feminisme liberal, en realitat estaven parlant de masclisme. Doncs bé, ara jo li dic: quan parlen d'inacció d'aquest Govern, del que estan parlant és del seu desig més íntim, del seu desig més inconfessable, que és provocar la paràlisi total del Govern de Catalunya i de les institucions catalanes en general. Aquest és el seu desig inconfessable, diguin-ho clar, vinguin aquí al Parlament i diguin: «No volem que aquest país funcioni i no volem que les institucions catalanes tirin endavant. El que volem és obstruir, el que volem és bloquejar, el que volem és destruir.»

Nosaltres construïm, continuarem construint, i ho fem perquè estimem la gent d'aquest país.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, conseller.

Interpелlació al Govern sobre la situació dels serveis sanitaris

300-00096/12

La següent interpелlació és sobre la situació dels serveis sanitaris, presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Exposa la interpелlació el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Conselleres, conseller, bé, plantegem aquesta interpелlació, està plantejada de forma genèrica sobre l'atenció sanitària, però, tal com ja hem co-

mentat amb la consellera i amb els serveis del departament, ho volem centrar molt en l'atenció pediàtrica, i sobretot en l'atenció pediàtrica a l'atenció primària.

Fa uns quants anys, ja fa uns quants anys que es detecten problemes de servei de pediatria a l'atenció primària, però aquests problemes creiem que s'han anat accentuant els darrers anys, no? Entenem que hi ha hagut, doncs, una situació de dificultats que ha impedit que hi haguessin els recursos necessaris per poder mantenir la qualitat del servei, però aquests temps s'acaben i, per tant, creiem que ja hi ha possibilitat o hi hauria d'haver possibilitat d'intentar revertir-ho.

En els darrers temps, i entre queixes al Síndic de Greuges i queixes que s'han anat coneixent arreu del territori, hem fet una petita llista dels municipis on hi han hagut problemàtiques de diferents tipus, i és esgarrifós, no?: Gelida, Badia, la Sénia, Santa Perpètua de Mogoda, Sant Pere de Ribes, a l'EAP de la Vila Olímpica, al CAP del passeig de Sant Joan, la Palma de Cervelló, Sabadell, Igualada, Moià, Sant Celoni, Sant Cugat, el CAP de la Sagrera, Granollers, el CAP de Cappellet a Lleida, el CAP de Turó al Turó de la Peira... Bé, fins i tot el proper dissabte, aquest no, el següent, el dia 16, hi ha una manifestació a la seva comarca, a l'Anoia, per reivindicar un servei de pediatria digna, no?

Per tant, crec que tenim un problema al davant i creiem... S'han debatut propostes de resolució en comissions, s'ha debatut el problema també en els plens d'infància que hi han hagut, específics, en el Parlament; el Síndic de Greuges ha elaborat un petit informe, una actuació d'ofici, fruit d'aquest nombrós grup de queixes que hi han hagut, que són d'origen variat: des de reduccions de servei, d'horaris bàsicament; baixes de pediatres que no es cobreixen; supressions de serveis de pediatria, que en alguns casos després tornen a aparèixer, perquè s'han fet proves d'intentar reubicar els serveis o concentrar els serveis en CAPs diferents, i això, doncs, ha generat maldecaps als usuaris; absència de pediatres, equips d'atenció primària en els que el servei de pediatria no el presten directament els pediatres, sinó que ho fan metges de família, amb formació específica segurament, segur, però que no són pediatres; derivacions, a vegades, en algun cas també derivacions de visites cap a urgències hospitalàries, cosa que comporta dos efectes col·laterals: contribueix a col·lapsar les urgències hospitalàries, per un costat, però per un altre costat, com que són atencions que segurament no requereixen una urgència, per al que s'ha d'anar a visitar a un hospital, doncs, li comporta un temps d'espera molt superior al que seria normal i al que seria desitjable.

Creiem que estem davant d'un problema que ja no és conjuntural, que no podem dir: «Escolti'm, és que hi ha un problema específic», sinó que és un problema bastant més estructural, i, per tant, creiem que val la pena parar-hi atenció i, sobretot, adoptar les mesures adequades per intentar-ho corregir de cara al futur.

Tenim una eina..., n'hi ha diverses, no?, però, jo diria, una específica pel que fa a la pediatria, que és el Pla estratègic de l'atenció pediàtrica a l'atenció primària del 2007, de ja fa uns quants anys, i li demanaríem que ens ratifiqués la validesa d'aquell pla estratègic en el moment actual i dels paràmetres que allà s'estableixen, com per exemple, doncs, que cada infant tingui un pediatre de referència, que és una cosa molt senzilla, molt elemental i que en aquests moments no es compleix, perquè no hi han pediatres suficients com per poder donar a cada infant de Catalunya un pediatre de referència i que s'estableix aproximadament en un pediatre cada 1.200 infants menors de catorze anys. Estem parlant d'aquesta referència, no?, i en aquests moments a Catalunya són 1.200.000 habitants, 1.200.000 infants menors de catorze anys. Per tant, hauríem de tenir mil pediatres a l'atenció primària. I ens agradaria si vostè ens pogués dir quants en tenim exactament, perquè, miri, la Societat Catalana de Pediatria ens diu que en falten entre 250 i 300 –i després hi han algunes altres dades que després també li comentaré.

El pla estratègic aquest, de pediatria, també fa una altra cosa. Ho dic perquè hem llegit l'informe del Síndic de Greuges, que diu: «Al Departament de Salut, home, ja

li va bé que siguin els metges de família, amb una formació específica de pediatria, els que substitueixin la tasca dels pediatres», no? Però és que el pla estratègic no diu això, el pla estratègic diu que lo que s'ha de prioritzar és tenir professionals de la pediatria davant dels metges de família. Per què? Bé, doncs perquè és una formació més específica, que després pot tenir les seves millores i segurament ha de tenir les seves millores quant a formació, però jo crec que hi han estudis suficients que demostren que l'atenció que presta un pediatre és molt més completa que l'atenció que pot prestar un metge de família amb una determinada formació en l'àmbit de la pediatria.

El departament diu: «Escolti'm, a Catalunya només hi han nou equips d'atenció primària que no tenen pediatres» i xifren globalment que el 20 per cent de les places de pediatria estan cobertes per metges de família. En canvi, l'Associació Espanyola de Pediatria d'Atenció Primària ens parla del 28,34 per cent, la Societat Catalana de Pediatria ens parla del 30 per cent i el sindicat Metges de Catalunya ens parla d'un 40 per cent. Jo interpreto que, per aquestes xifres, devem estar a l'entorn del 30 per cent i, per tant, d'una deficiència, en aquests moments, d'uns tres-cents pediatres a l'atenció primària a Catalunya.

Quins són els problemes que ens planteja, doncs..., que ens porten a aquesta situació, no? Poques places de formació MIR. I això és una qüestió que depèn del Govern de la Generalitat, depèn de la conselleria, que solliciti el nombre de places que considera adequat per tal de cobrir les vacants que s'estan plantejant a l'atenció primària, per un costat. Però per un altre costat hi han pocs incentius per als professionals per anar a aquestes places de pediatria a l'atenció primària: pocs incentius laborals, pocs incentius de conciliació de vida laboral i familiar, hi han poques esperances de desenvolupament professional en els pediatres de l'atenció primària, i també diferències salarials amb relació als pediatres que opten pels serveis hospitalaris i fins i tot disposats a sacrificar-se amb guàrdies, que els comporta una millora salarial, no? Clar, tots aquests elements són els que fan que, tot i que em sembla que el 2018 era de l'ordre de seixanta-quatre residents que van fer l'especialitat de pediatria; després, a l'hora de la veritat, se n'incorporen a l'atenció primària deu, dotze, molt poquets, perquè els altres prefereixen altres opcions, algunes en hospitals, però en d'altres també fora fins i tot de Catalunya, no?

Per tant, jo crec que hem d'adoptar mesures per tal d'incentivar la correcció de tots aquests aspectes, per tal de millorar la dotació de pediatres a l'atenció primària a Catalunya.

Un altre problema afegit és la taxa de reposició: a mesura que es jubilen professionals, no se n'incorporen suficients. Està xifrat en un 0,8, és a dir, per cada deu professionals que es jubilen se n'incorporen només vuit, no?, i per tant anem perdent pes en el conjunt dels professionals de la pediatria.

Jo havia comentat aquests aspectes amb relació als metges, però també tenim un altre problema més general, que és amb relació a la infermeria, i sobretot també a la infermeria pediàtrica, però globalment també als professionals d'infermeria.

Per tant, consellera, ens agradaria conèixer la seva opinió i, per tant, intentar contrastar sobretot possibles solucions per tal de millorar l'atenció pediàtrica en els infants de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula la consellera de Salut, la senyora Alba Vergés.

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

Gràcies, president. En primer lloc, vull començar –i potser que no serveixi de precedent, amb el diputat Santi Rodríguez, del Partit Popular–, doncs, per certes coses en les que estem d'acord i que podem compartir. I, a més a més, agrair el to,

el fet que estigui documentat, que vingui a expressar una preocupació que té, i que, a més a més, també compartim, perquè la compartim amb la resta de societat, i, en aquelles coses que estem d'acord, com que l'atenció a la infància i l'adolescència és cabdal en el nostre país, a qualsevol societat, que són unes etapes de la vida que tenen unes necessitats de salut, en aquest cas, específiques, que la influència del que fem avui ens està marcant l'edat adulta i la societat del futur, i la importància també en el fet de l'atenció primària; que l'atenció primària no és només atendre aquests infants i aquests joves quan tenen un procés de malaltia, sinó que també incorpora la prevenció i la promoció de la salut.

En el que potser no estem tan d'acord és en, potser, un missatge massa negatiu. No hi ha problemes de servei de pediatria ni de qualitat de com estem prestant aquests serveis al nostre país, malgrat que podem tenir dificultats, i malgrat que tenim disfuncions que hem d'anar arreglant i que vostè n'ha apuntat algunes, i les ha apuntat, a més a més, amb rigor i bé. Sí que li dic, i li repeteixo les dades i li contrasto que sí que és veritat que el servei de pediatria el tenim garantit per a tots els nens i nenes del nostre país; el 80 per cent, directament a través de pediatres, i l'altre 20 per cent, a través de medicina familiar i comunitària amb formació específica de pediatria. I li reitero, perquè vostè m'ho ha demanat i vull que quedi molt clar, que l'objectiu del Govern, l'objectiu del Departament de Salut és que l'atenció primària en infància estigui liderada per pediatres, tal com vostè em preguntava, segons els treballs que s'havien fet prèviament.

I treballem a través de dues eines que són importants. Una és l'Enapisc, l'Estratègia nacional d'atenció primària i salut comunitària, i l'altra, evidentment, és el Fòrum de diàleg professional per a tot el que fa referència a la disponibilitat dels millors professionals per atendre la salut, en aquest cas, dels nostres infants i joves. I hem fet moltes coses per avançar i per poder corregir també certes disfuncions que ens provoquen i que venen de lluny en l'àmbit professional, com incloure en el 061, des del juny del 2017, un suport de pediatria directament per a tots els professionals dels CAPs, d'hospitals, de metges i infermeria del SEM, en els casos pediàtrics més complexos i específics, i directament de cara a la ciutadania, a través d'un acord amb hospitals com Sant Joan de Déu, Vall d'Hebron, i Santa Creu i Sant Pau, que, evidentment, són hospitals punters en pediatria al nostre país. Això que va fer el 061 és un projecte pioner a l'Estat espanyol. Representa vint-i-quatre hores al dia, 365 dies l'any, de metges i infermers directament disponibles de cara a la ciutadania i de cara a altres professionals.

La majoria de consultes que hi van haver són processos infecciosos respiratoris, seguits també de problemes digestius, neurològics, dermatològics, i també per traumatismes. I l'edat més demandada –i això..., ens les hem de mirar, aquestes xifres– és entre un i quatre anys de vida, amb un 41 per cent dels casos, seguida de nadons menors d'un any, el 33 per cent dels casos. Això ens dona, aquestes dades, i ens les hem de mirar, una mica, la insistència, com hem de modelar l'atenció pediàtrica en aquest futur immediat.

Ja ho he dit abans: l'objectiu del Govern és que l'atenció primària liderada per pediatres..., i estem treballant a través de l'Enapisc, i l'Enapisc proposa una revisió del model d'atenció pediàtrica a l'atenció primària, a través de, en primer lloc, la comissió tècnica pluridisciplinària, on hi ha les societats científiques que vostè em deia abans: col·legis professionals i experts; experts que treballen a partir de treballs previs que ja teníem i que vostè ja ho ha apuntat, com el Pla estratègic d'ordenació de pediatria en l'atenció primària a Catalunya, que és del 2007, on el que remarcava era que aquestes noves demandes socials i de professionals s'havien de posar sobre la taula i facilitar també el desenvolupament com a proves, però també que s'ha anat molt més enllà d'equips territorials de pediatria, els quals, ara, ens toca avaluar; ara ens toca dir quins aspectes positius podem portar a tota la xarxa d'atenció primària, perquè aquestes aportacions expertes a dife-

rents camps assistencials, també les hem de tenir en compte quan estem parlant d'atenció pediàtrica.

Per tant, tenim una oportunitat ara oberta, i vostè m'ho diu, presentem certes disfuncions en el sistema i en l'atenció pediàtrica que ens obren al final oportunitat de reordenar l'atenció pediàtrica. Però, ull!, sempre –sempre, sempre– integrada en la xarxa d'atenció primària. No volem que l'atenció pediàtrica estigui a banda i a part de l'atenció primària, només pel simple fet que estem dient que, prioritàriament, ha d'atendre unes edats concretes. L'atenció primària ha d'atendre tota la nostra població, i l'atenció pediàtrica haurà d'estar sí o sí integrada en aquesta atenció primària.

Teníem, des de l'any 85, amb la reforma d'atenció primària, equips d'atenció primària on a dintre incorporaven els equips de pediatria; podien ser dos, tres pediatres, per exemple, l'equip de pediatria, i dotze fins a quinze metges de família, tot l'equip d'atenció primària. Hi havia disfuncions amb això, que hem anat veient i que veiem ara, com són els fluxos d'atenció i protocols diferenciats, per tant, no treballar prou coordinadament amb tot l'equip d'atenció primària, una relació amb els serveis pediàtrics dels hospitals molt reduïda i poca formació continuada en pediatria dins del mateix equip, perquè eren equips molt petits a dins dels equips d'atenció primària.

En això, hi han hagut dues evolucions diferents. La primera i més urbana, diria jo, que és amb una concentració més dels equips de pediatria en forma de línies pediàtriques a zones urbanes, on sí que ens proposa algunes millores, com, per exemple, un lligam més alt amb l'hospital, i, per tant, una formació hospitalària conjunta amb protocols compartits. Però cap on hem d'anar i cap on veiem que l'atenció pediàtrica integrada dins l'atenció primària ha de ser, és, amb diferents equips d'atenció primària que tinguin, evidentment, en una base d'organització territorial dels equips de pediatria, mantenint la proximitat amb els centres d'atenció primària, però amb una coordinació molt més bona entre els diferents equips de pediatria d'una mateixa zona. També, dins dels seus equips d'atenció primària, però entre els diferents equips de pediatria, formant un equip territorial, i amb aquest lligam –que no perdre'l de la primera evolució– amb la formació hospitalària que ens pot donar una molt millor coordinació amb els hospitals, quan estem parlant d'atenció pediàtrica en àmbit territorial.

Per tant, si volem reforçar l'atenció integral, multidisciplinària, longitudinal, centrada en els infants i en les famílies, ha d'estar completament integrat dins l'atenció primària. Si volem millorar la resolució de proximitat, haurem d'eixamplar el focus i parlar amb territori, pensar en territori, pensar en aquell hospital de referència que també pot incorporar molta formació i treball en equip amb els equips de pediatria de l'atenció primària, i, evidentment, hem de revisar l'aplicabilitat territorial de tot això que li estic dient, amb model organitzatiu, amb cartera de serveis, amb la dotació de recursos, amb l'abordatge comunitari. No ens n'oblidem que l'Enapisc, que és una estratègia d'atenció primària i salut comunitària..., i volem que els nostres serveis de pediatria s'obrin a la comunitat, revisant perfils competencials, desenvolupament professional, relació amb els altres nivells assistencials, com li deia de relació de la primària amb l'hospital, pel que fa a referència a pediatria, i amb el lideratge i el reconeixement del que és la figura del pediatre.

Per tant, la coordinació serà la clau de l'èxit en tot això. Coordinació entre agents, coordinació entre nivells assistencials i coordinació amb la comunitat. I els reptes que encarem per al nou model –per al nou model–, a part de l'adequació de la dotació dels recursos humans i la distribució d'aquests en els territoris, i l'orientació a la comunitat, evidentment també ens plantejem afavorir el desenvolupament competencial de tots els professionals que intervenen en l'equip de pediatria, potenciant rols professionals de la infermeria, en aquest cas, que vostè també ho ha apuntat, i que ho podem estendre en la rèplica, i li puc explicar quin és l'abordatge, més des del punt de vista professional, que estem fent des del Departament de

Salut, molt, molt, molt intensament, per tenir els millors serveis i la millor qualitat. Creiem que els tenim, creiem que els hem de continuar tenint, que són cabdals la nostra infància i la nostra adolescència i per això treballarem i estem treballant moltíssim en tots aquestes aspectes.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. Ara, per a la rèplica, és el torn de nou del diputat senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Gràcies, consellera. No sé si m'he quedat més tranquil o no. Jo, d'entrada, no m'he quedat més tranquil. Potser m'he quedat més preocupat després de sentir la seva intervenció.

Com que ja sé que segurament aquestes coses per a algú són poc importants, però per a nosaltres ho són molt –ho són molt–, no? Però m'ha preocupat, consellera, que vostè ens digués que no hi han problemes. (*Veus de fons.*) Sí, vostè ho ha dit. «No hi han problemes en l'atenció pediàtrica.» I jo puc entendre que, amb els recursos que tenen, tant humans com materials, etcètera, vostès estiguin donant tot el servei que es pot donar, però això no vol dir que el servei sigui suficient, perquè, si el servei fos suficient, no tindríem, no tindrien les queixes contínues tan repetides i tan disperses territorialment amb relació als serveis de pediatria. No hi serien, aquestes queixes. O ens està dient que els usuaris es queixen perquè tenen el vici de queixar-se? I es manifesten a la comarca de l'Anoia per un servei digne de pediatria, perquè tenen el vici de manifestar-se? Em fa la impressió que hi ha una diferència de percepció, o, com a mínim, si vostès estan convençuts de que el que estan fent és l'únic que poden fer, com a mínim, haurien de fer un esforç de comunicació.

I estem d'acord en moltes de les premisses que vostè ha explicat. No podem estar d'acord ni quedar-nos tranquils en que hi hagi un *gap* important de metges pediàtres, que estiguin cobertes, aquestes places, amb metges de família amb formació pediàtrica, perquè la resolució no és la mateixa. Amb tota la bona voluntat que els metges de família posen per atendre els usuaris de pediatria, la formació no és la mateixa, i la resolució no és la mateixa, i la percepció de l'usuari, tampoc. I els que som pares sabem que el que..., per més esforços que hagin fet amb el 061, que ja ens sembla positiu que facin esforços amb el 061, però els que som pares sabem que, quan el nen no es troba bé o la nena no es troba bé, el que volem és que els vegi un pediatre, no trucar per telèfon –el que volem és que els vegi un pediatre. I el problema sorgeix quan anem al CAP o quan anem, fins i tot, a les urgències hospitalàries –ara no és el cas, perquè estem parlant d'atenció primària– i no hi ha pediatre, i, fins i tot, estant d'acord en que els serveis de pediatria tenen d'estar integrats en l'atenció primària, absolutament d'acord. L'Enapisc, el que està prioritzant és que hi hagin serveis d'atenció primària que no tenen servei de pediatria, que aquest és un altre dels problemes que han sorgit; que ho podem entendre, que s'hagi de concentrar un determinat servei en uns determinats centres d'atenció primària, però potser ho hauríem d'explicar, també, als usuaris, perquè moltes de les queixes venen referides, precisament, a que es tanquen serveis de pediatria en centres d'atenció primària perquè es deriven a altres centres.

Però, després jo li he plantejat un problema per cobrir les places que hi han pendents o que hi ha vacants, d'alguna manera, de pediatria. Vostè no hi ha fet referència. Com ho fem? Com ho fem per aconseguir que tinguem la dotació de pediàtres que els nostres propis plans –li citava el Pla estratègic del 2007– ens diuen que hem de tenir: un per cada 1.200 habitants, aproximadament, menors de catorze anys –aproximadament–, el que representa vuit-centes, nou-centes visites per metge pe-

diatre. Com ho fem? Tenim algun pla per intentar capgirar aquesta situació? No ho farem d'avui per demà, en som plenament conscients. Tant de bo!

Tinguéssim la vareta màgica per fer-ho, però tenen vostès alguna proposta per intentar capgirar aquesta situació, corregir aquesta situació, i que el servei de pediatria sigui un servei del que tots els ciutadans ens podem sentir orgullosos i que, com a mínim, la percepció de que no es rep el servei en les condicions en què s'ha de rebre disminueixi, ja no li dic que desaparegui, com a mínim, disminueixi? Jo crec que aquest és el que ha de ser l'objectiu i, en aquest sentit, esperem que la consellera ens digui exactament quines són les mesures que prendran i nosaltres també en proposarem, perquè tinguin el recolzament del Ple del Parlament a l'hora d'adoptar mesures per intentar capgirar aquesta situació.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per a la rèplica de nou, té la paraula la consellera.

La consellera de Salut

Gràcies, president. Diputat, ara el tranquil·litzaré i el tranquil·litzaré molt. Estem treballant amb els equips territorials de pediatria allà on hem identificat, perquè jo no he dit que no hi hagin problemes, jo he reconegut que hi ha moltes disfuncions i problemes de disponibilitat de professionals que li he dit que a la rèplica li explicaria com estem fent l'abordatge. Equips territorials de pediatria, perquè es quedi ben tranquil.

Primer punt: millorar la cobertura del servei per a la ciutadania, que vol dir que cada infant, jove –fins als catorze anys, evidentment– tingui un pediatre de referència. Primer punt aclarit.

Segon punt: millorar les condicions dels professionals de pediatria. Com? Més formació continuada, fent el que li deia abans, que no se sentin amb un equip de pediatria petit dins un centre d'atenció primària, sinó que formin part també d'un equip més gran que els proporcionï més formació continuada; treball en equip, millora de la resolució, perquè quan vostè parla de metges de família que sí que tenen una part de formació en pediatria, però que no és el mateix que el pediatre... Si es treballa en equip, si formen part del mateix equip, si hi ha un pediatre liderant això, l'atenció està absolutament garantida, ni que en aquell moment i en aquell punt d'atenció no sigui específicament per pediatre. Però el pediatre no és que no hi sigui, forma part de l'equip, hi és; a part de tenir formació aquell metge individualment, forma part d'un equip el qual li pot consultar i poden treballar conjuntament.

Per tant, això és millorar la resolució de tot l'equip. I millorar la resolució també comporta que potser ens haurem de plantejar, en la cartera de serveis, augmentar la cartera de serveis que es fa des de primària amb analítiques de nadons, amb espirometria, amb ecografies en nens, i podem-ho fer ja des de l'atenció primària.

Coordinació entre l'equip d'atenció primària i l'hospital de referència, compartir protocols, compartir rutes assistencials, perquè aquestes derivacions que vostè em parlava abans, que semblen derivacions expulsades cap a l'hospital, no sigui això, sinó que sigui en base a protocols i que els hospitals també sàpiguen que allò que es deriva i allò que arriba a un hospital és allò necessari que hi hagi d'arribar, perquè l'atenció primària és absolutament resolutiva.

I una millor cobertura, evidentment, que la necessitem, de professionals de pediatria. L'evolució té dos models, un de més urbà, de què parlava abans, i un de més semiurbà rural. L'urbà tendeix més a poder agrupar professionals del servei de pediatria, perquè les distàncies són molt més curtes, perquè la proximitat està molt més garantida que en un àmbit semiurbà i rural. Però en l'àmbit semiurbà i rural, la resposta a la realitat de dispersió territorial és mantenir la proximitat, treballant molt en xarxa, amb una organització conjunta i coordinació, com s'ha fet al Penedès, a Girona, a Pi-

rineus, com ens haurem de plantejar a l'Anoia, segurament, a la meva comarca, i com s'està treballant des de les regions i des del territori.

Per tant, actualment tenim l'avaluació de les bones pràctiques que s'han fet, amb l'Observatori d'Innovació i Gestió de l'Aguas, que ens està ajudant a sistematitzar quins són els models d'èxit per poder-los extrapolar a tot Catalunya, tenint en compte aquesta diversitat, que no és el mateix l'atenció pediàtrica en l'àmbit urbà que en semiurbà i rural. I tenim el pla operatiu del desplegament d'aquesta atenció pediàtrica, familiar i comunitària de la ciutat de Barcelona en diàleg.

Jo li vull, una mica, explicar. Vostè em deia: «Quan es troba malament el nostre fill o filla, volem que el vegi el pediatre.» I potser aquesta és una percepció bona com a ciutadania, perquè tenim un servei de pediatria molt proper i de molta qualitat, però en realitat, pensem-hi molt bé, el que volem és que ens diguin quin problema té, quina solució hi ha, si la infecció que té al coll és vírica o és bacteriana, si necessitarà antibiòtic o no, quants dies estarà, si haurem de tornar al pediatre i al centre d'atenció primària a que li facin una segona revisió, i això és el que ens preocupa i el que nosaltres hem de garantir.

Catalunya és un dels cinc territoris de l'Estat més ben valorats per atreure formació d'aquests pediatres, per tant, perquè tenim hospitals de referència punters com Vall d'Hebron o Sant Joan de Déu. Quin és el problema? Tenim els MIR del 2019, que són seixanta-quatre places; sí, dues places més que l'any passat, quatre més que fa quatre anys. Però per què tenim aquest problema? La formació que fins ara hem donat de l'especialitat de pediatria està absolutament enfocada a l'hospitalària: tres mesos de formació en atenció primària passen els nostres residents en quatre anys de formació de l'especialitat. I això és una disfunció que després ens afecta en allò que també apuntava vostè, que és que després, aquests especialistes que ja s'han format no veuen en l'atenció primària una sortida professional vàlida. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Treballem...

El president

Consellera...

La consellera de Salut

...en això, ho tenim absolutament identificat –acabo, president– i per això vam fer el Fòrum de Diàleg Professional, que hi estem treballant intensament i que vindrà a explicar-vos-ho també a la Comissió de Salut.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la monarquia

252-00016/12

El següent punt és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la monarquia. En primer lloc, i per presentar aquesta iniciativa, iniciarem el debat amb els grups parlamentaris proposants, en un únic torn d'intervenció de deu minuts per a cada un d'ells i cinc minuts, òbviament, els subgrups parlamentaris. Així doncs, i en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor Lucas Ferro. *(Pausa i rialles.)* Sí, el diputat Lucas Ferro, endavant, si és vostè.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Un país decente no merece que la corrupción sistémica de sus instituciones sea desvelada por capítulos por un excomisario en una trama más propia de *Los Soprano* que de un estado democrático que se enorgullezca de serlo. Es una vergüenza como país que en el Congreso de los Diputados los partidos monárquicos hayan vetado sistemáticamente la apertura de una comisión de investigación para aclarar la implicación de la Casa Real en los casos de corrupción que la acechan.

Lo primero que quiero decir hoy a quienes contra viento y marea defienden la opacidad de la Casa Real es que una monarquía no puede ser un cheque en blanco en un estado democrático. Defender la monarquía parlamentaria desde una voluntad democrática es defender precisamente que los parlamentos puedan ejercer sus funciones de control ante la Casa Real. Y mientras el rey sea rey de España, y por lo tanto también de Cataluña, nosotros exigiremos y no renunciaremos nunca a que sea sometido al control democrático de este Parlamento.

Los que hacéis de la impunidad y la opacidad la única vía para mantener a flote a la monarquía, señaláis, con más eficacia que nadie, cuál es el camino para construir un país decente, que ponga las instituciones a trabajar para defender a la ciudadanía y ponga la decencia en el centro del ejercicio del poder. Han convertido ustedes a la fortuna y a las actividades de la Casa Real en un secreto de Estado, y a sus diputados en los únicos que en este país siguen gritando que el rey no está desnudo. Y todo ello ante una ciudadanía que ve cómo se la desampara ante una corrupción sistemática que pagamos todos y a los que se relega al papel de telespectadores de las filtraciones que provienen de una guerra en el seno del poder y no del deseo de regeneración de quienes gobiernan.

A los que vais a hacer campaña este 28 de abril, vendiendo cambio y regeneración, deciros que en este país la regeneración no es una cuestión de *marketing*, es una cuestión sobre todo de poder. En un país donde el 71 por ciento del fraude fiscal lo cometen las grandes fortunas, que les cuesta dos mil euros cada año a todos los ciudadanos, y donde el sistema bancario adeuda 81 millones de euros al conjunto de la ciudadanía, la regeneración es una cuestión de poder y no de *marketing*.

Regenerar España necesita de políticas valientes capaces de llevar ante la justicia a quienes por derecho de clase o de cuna pensaron que estaban por encima de la ley en este país. Y los que no sean capaces de hacerlo, no merecen gobernar España, porque serán incapaces de construir un proyecto de bienestar y de decencia democrática frente a quienes han hecho del fraude y de la impunidad su fuente principal de riqueza.

Cataluña tuvo que sufrir la humillación de que todo un expresidente de la Generalitat confesase por carta haber ocultado a la hacienda pública dinero en Andorra durante treinta y cuatro años. Y hoy el caso sigue abierto y la Generalitat sigue adeudándole a Cataluña una auditoría seria y rigurosa de los años más oscuros de su historia. Pero hoy Jordi Pujol no posee ninguno de sus privilegios como expresidente: ni sueldo de *expresident*, ni la oficina del *expresident*, ni el trato de *molt honorable*, ni la medalla de oro de la Generalitat.

Pero hay un problema: el engreído *expresident*, que amenazaba con que si se siega una rama del árbol pueden caer las demás, parece que sabía lo que se decía y sobre todo lo que se callaba, seguimos sin saber cuáles son las demás ramas de esa trama corrupta. Y les leo una noticia de *El Mundo* para darles una pista: «El juez de la Audiencia Nacional, José de la Mata, acaba de incorporar al sumario judicial del caso Pujol varias notas policiales internas que sostienen la existencia de una negociación entre el CNI y el expresidente catalán Jordi Pujol. El objeto de estas supuestas conversaciones buscaría, siempre según estos informes, un trato judicial favorable para el clan catalán a cambio de que no desvele información sensible sobre don Juan Carlos, concretamente que no cuente que el rey emérito tiene dinero en la cuenta Solea-

do de la Gürtel.» Esta noticia es del 30 de enero del 2017. Un año después, a través de las grabaciones de Corinna, supimos que presuntamente Jordi Pujol y Juan Carlos I compartían el mismo testafarro, Arturo Fasana, en sus cuentas en Suiza.

Y podríamos estar toda la tarde, filtración a filtración, siguiendo el rastro de la impunidad en este país, en los papeles de Panamá, en las filtraciones semanales, en la relación entre la Casa Real y dictaduras como la saudí y en la relación entre la Casa Real y los empresarios más corruptos de este país. Pero lo fundamental es que España y Cataluña merecen poner fin a la impunidad de quienes hoy siguen sometiendo a los poderes públicos a su voluntad. España y Cataluña son mejores que su rey y merecen un congreso y un *parlament* que sirva a los intereses de la ciudadanía, que responda a sus exigencias de regeneración y que abra un tiempo nuevo en nuestro país.

Y, por último, España y Cataluña merecen también liderar una segunda transición en nuestro país. Merecen cooperar para construir un proyecto de país donde quepan todas las identidades, todos los derechos sociales, civiles y democráticos, y las expectativas de progreso de la mayoría de este país. Y necesitan para ello abrir un diálogo constitucional. Y necesitan para ello instituciones a la altura, capaces de liderar una solución democrática para nuestro país. Y el rey, en su discurso del 3 de octubre y en sus actuaciones como rey, se ha situado como un obstáculo insalvable para construir una España capaz de reconocer a las naciones que la componen.

Leo un titular de eldiario.es: «El presidente del comité de empresa de la SEAT reconoce presiones políticas y monárquicas para el cambio de sede social», algo que confirmó el propio delegado del *Govern* en Francia. Y todo apunta que no fue la única empresa en recibir presiones del jefe del Estado. Cataluña y España merecen no tener que esperar a ningún excomisario para conocer el papel de la Casa Real en la fuga de empresas en este país.

La crisis de estado que atraviesa España es hija de muchas crisis, de una década de austeridad que ha roto el bienestar en nuestro país y lo ha supeditado, por mandato constitucional, a los intereses de los bancos. Un país donde el bipartidismo le ha entregado nuestras instituciones y el bienestar de nuestra gente a quienes no se presentan a las elecciones. Un país corrompido, que pone en entredicho la separación de poderes y que crea policías paralelas para blindarse de la corrupción y atacar a sus rivales políticos. Un país donde las principales empresas que atacan a nuestro modelo de bienestar viven de su relación privilegiada con el Estado, que humilla la diplomacia de paz, sometiéndola a los intereses privados de quienes hacen negocio con la guerra, y un país incapaz de abrir una vía democrática para abordar el problema de Cataluña, que no es otro que el reto de reconocerse como un país de países.

La ciudadanía de este país merece abrir una nueva etapa. España debe poder ofrecer algo más que el sometimiento a lo que fue y a lo que es. España merece generar confianza en su futuro, en que puede salir de esta crisis de estado siendo un país más decente, más justo y democrático. También Cataluña, que ha sido protagonista de todos los avances democráticos en este país, merece poder generar confianza en que España será un país más decente, más próspero y democrático. Y ello pasa, sin ninguna duda, porque las instituciones asuman su papel y sean motor de diálogo, de regeneración y de bienestar. Y mientras la Casa Real sea también la Casa Real de Cataluña, este *Parlament* no debe renunciar nunca a someterla al control democrático de este *Parlament*.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. en nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn del diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, com vostès ja saben, l'any 69 el dictador Franco va nomenar Joan Carles I el seu successor, a títol de rei d'Espanya, en virtut de la Llei de successió a la prefectura de l'Estat del 47 –tot molt democràtic, com veuen–, llei que també reconeixia Espanya com a regne. El 22 de juny d'aquell any, les Corts espanyoles van ratificar el nomenament, i davant d'aquestes va ser proclamat príncep d'Espanya i va jurar les lleis fonamentals del regne i els principis del feixista Moviment Nacional, l'ideari del franquisme. Tot molt democràtic, impecablement democràtic.

El 20 de novembre del 75 va morir el general i dictador Franco, cap de l'Estat espanyol. El 22 de novembre, el príncep Joan Carles va ser proclamat rei d'Espanya davant les Corts espanyoles amb el nom de Joan Carles I, i va jurar per Déu i sobre els Evangelis complir i fer complir les lleis fonamentals del regne i guardar lleialtat als principis que informaven el Moviment Nacional. Tot molt democràtic, impecablement democràtic.

I, en aquest sentit, val la pena recordar algunes de les frases cèlebres del monarca: «Juro por Dios y sobre los santos evangelios cumplir y hacer cumplir las leyes fundamentales del Reino y guardar lealtad a los principios que informan el Movimiento Nacional.» I a propòsit del dictador, quan aquest va morir, el rei Joan Carles deia: «Una figura excepcional entra en la historia. El nombre de Francisco Franco será ya un jalón del acontecer español y un hito al que será imposible dejar de referirse para entender la clave de nuestra vida política contemporánea. Con respeto y gratitud quiero recordar la figura de quien durante tantos años asumió la pesada responsabilidad de conducir la gobernación del Estado.»

Doncs, aquest personatge, la majoria de partits d'aquesta cambra l'han sostingut i en són còmplices; d'aquest personatge, vostès en són part fonamental indestruable –part fonamental indestruable.

I els vull recordar una darrera perla –el temps no me'n permet més–, segur que tots i totes la recordaran, però és inefable, aquella de «Nunca fue la nuestra la lengua de imposición, sino de encuentro. A nadie se le obligó nunca hablar en castellano, fueron los pueblos más diversos quienes hicieron suyo, por voluntad libérrima, el idioma de Cervantes.» Tothom sap que els conqueridors anaven, eh?, pels pobles originaris d'Amèrica, dient: «Escolti'm, senyor indígena, oi que serà tan amable de parlar en castellà, que no sap vostè el que s'està perdent?» Eh que aquesta era l'actitud habitual dels colonitzadors quan anaven campant democràticament i pacíficament per terres d'Amèrica? Doncs, aquest és el «nivellasso», aquest és el nivell que tenia la monarquia espanyola, i que no ha canviat –i que no ha canviat, eh? Veiem en el seu successor, Felip VI, exactament la mateixa matriu cultural, els mateixos principis i valors fonamentals.

Però hauríem de parlar de corrupció –no tinc temps per allargar-me més, eh? el senyor Joan Carles I va rebre 375 milions de pessetes de l'herència del seu pare a través de xecs ingressats en comptes suïssos, mitjançant testaferrós, el seu cosí Álvaro d'Orleans, etcètera. La família reial va ser enxampada, doncs, amb comptes a Panamà. Per no parlar del tràfic d'armes, que era un negoci habitual de la Casa Reial i de Joan Carles I, les comissions per l'AVE a la Meca, cobrant diners tacats de sang de la dictadura Saudita, etcètera. I tot això amb la complicitat de la majoria de partits d'aquesta cambra. I podem parlar del cas Gürtel, del cas Nóos, eh?

Però Felip VI ha suposat un canvi en aquesta trajectòria? No. Veiem que continua sent un mediador necessari per als negocis d'armes i per al tràfic d'armes amb l'Aràbia Saudita i amb dictadures de tota mena.

Escoltin, per això i per moltes coses més, evidentment que, ja que el Congrés espanyol no vol fer-ho, aquest Parlament ha de tenir la dignitat i la decència d'investigar la monarquia espanyola, la de Joan Carles I; la de Felip VI, investigar la Casa Reial, investigar la seva profunda implicació amb la corrupció, amb el tràfic d'armes, amb la

vulneració de drets socials, civils i polítics arreu del món, però també les implicacions de tots els actors i agents del règim que sustenten aquesta monarquia. Perquè sí, el règim del 78, el que volem destituir i tombar i expulsar del nostre país, és una connivència de la Casa Reial, de la monarquia, de l'exèrcit, de la Conferència Episcopal, de les empreses de l'IBEX 35, de la judicatura, de la fiscalia i de la majoria dels partits d'aquesta cambra i del Congrés espanyol, que, mitjançant el seu entramat d'interessos, utilitzen l'Estat espanyol com el seu negoci privat.

I és per això que sí, cal tombar el règim; el règim no és reformable i la comissió d'investigació n'ha de ser un instrument.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, és el torn del diputat senyor Ruben Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, president. La creació de la comissió d'investigació de la monarquia ha de posar llum sobre una institució que és majoritàriament rebutjada per la ciutadania de Catalunya, que és propera a l'extrema dreta, que és anacrònica, que és masclista, que és opaca i corrupta, i, en la persona de Felip VI, addicta a excedir les seves atribucions constitucionals. Una institució, a més, que ha estat doblement reprovada pel Parlament de Catalunya. Els motius són molts i n'hem repassat molts ara a través dels dos diputats, i a veure si en deu minuts em dona temps d'acabar la llarga llista que hem seleccionat, gràcies a la feina també de l'equip tècnic del grup parlamentari, que segur que sense ells tot seria més difícil.

La monarquia: una institució majoritàriament rebutjada per la ciutadania de Catalunya. El 59,6 per cent dels catalans i catalanes no li atorga cap confiança al cap de l'Estat; el 79,6 la suspèn. La monarquia espanyola és la institució pitjor valorada amb una nota mitjana d'1,74. El rebuig al Borbó és unànime entre la gent d'ideologia molt diversa, pràcticament el 60 per cent dels votants del PSC; gairebé el 50 dels votants de Ciutadans i el 30 per cent del Partit Popular suspèn la monarquia. Això són dades del CEO, del baròmetre d'opinió pública, en la primera després del «golpe a la democràcia» que ens va fer l'Estat espanyol el 2018.

El més possible, a més, és que la majoria de la ciutadania espanyola també suspengui la monarquia, però no ho podem saber del cert perquè resulta que el CIS, on preguntava sobre la valoració de la monarquia, no preguntava sobre la valoració de la monarquia des de l'abril del 2015, quan ho va fer per primera vegada i va suspendre amb una nota mitjana de 4,34.

La monarquia que existeix no a base de consentiment sinó a base d'imposició. No hi ha un trencament amb el règim franquista. Si tenim monarquia és gràcies a una llei franquista que uneix els dos règims. A més, és conegut que Adolfo Suárez no va voler un referèndum sobre la monarquia o república a la Transició, tal com va admetre en una entrevista el 1995, on deia que: «Cuando la mayor parte de los jefes de los gobiernos extranjeros me pidieron un referéndum sobre monarquía o república, hacíamos encuestas y perdíamos.» Un referèndum sobre la monarquia, que tal com apunta l'enquesta d'IPSOS, té un suport actual d'un 52 per cent de la població, que es dispara fins al 63 per cent entre ciutadans d'entre vint-i-cinc i trenta-quatre anys.

És molt repetit però per repetit no deixa de ser contundent: la monarquia no és democràtica. La monarquia no ha estat mai votada per ningú, va ser decidida per Franco. La monarquia, propera a l'extrema dreta. La monarquia retorna de la mà de Franco imposada per un règim rebel que es va alçar contra les legítimes institucions republicanes. Tal com Franco va dir: «Ha de quedar bien claro a las generaciones futuras que esta monarquía fue instaurada con la Ley de sucesión de

1947.» I, per si no fos, poc Joan Carles va jurar «los principios del movimiento en las leyes fundamentales franquistas». La relació entre Joan Carles de Borbó i el dictador va ser tan estreta que fins i tot aquest és el responsable del nom de l'actual cap d'Estat, Felip de Borbó.

I alguns direu «però tot això va ser una estratègia intel·ligent del monarca per fer arribar la monarquia a la democràcia». Doncs les perilloses amistats segueixen, el franquisme, proper a Joan Carles, embruta la seva actuació el 23 de febrer. Els mateixos colpistes –aquests sí, colpistes de debò–, violents, que van entrar –amb pistoles a la mà i sense Fairy a les butxaques– al Congrés del Diputats, estaven convençuts que el rei els avalava. També ho ha denunciat repetidament l'exdiputat del PNV, Iñaki Anasagasti. El que sí que està clar és que qui ho avalava era Alfons Armada, antic tutor de Joan Carles de Borbó, condemnat a trenta anys pel 23-F, dels quals en va complir fins a quatre gràcies a l'indult de Felipe González.

Però, bé, alguns direu «d'això fa temps i a més no hi ha res demostrat». Doncs n'hi ha més perquè els llaços entre l'extrema dreta es van mantenir al llarg dels anys. El seu ajudant, de la casa de camp, que va ser Antonio Chicharro, actual president de la Fundación Francisco Franco, i un dels assistents en l'acte que Vox va celebrar al pavelló de Vistalegre, malgrat que manté una línia crítica amb Vox; línia crítica per no ser prou franquista.

La relació de la Casa Reial amb l'extrema dreta també sembla que es transmet en la línia successòria. El dimecres vam saber que la neboda del rei, Victoria Federica, havia assistit al míting que va organitzar Vox al teatre Barceló; el cap de setmana passat sortia la notícia que Froilán té una *pandilla* patriòtica amb la qual va anar a la manifestació de la dreta, de l'extrema dreta, i del feixisme a plaça Colón. Una assistència doblement escandalosa ja que havia estat aprovada prèviament per la Casa Reial que ho va considerar un «gesto valiente».

La relació entre la monarquia i l'extrema dreta és una relació d'amor mutu. A Catalunya, per exemple, segons les dades, el suport a la monarquia augmenta a mesura que la persona s'autoconsidera més de dretes. I tal com recollia la corresponçal al *New York Times*, Rafael Méndez, els valors de Vox són inherents a la monarquia espanyola.

Una monarquia masclista. L'anterior cap d'Estat ho va ser en virtut del seu nomenament, d'un nomenament franquista. L'actual cap d'Estat només té el seu origen en un article de la Constitució espanyola, totalment masclista i obsolet, que literalment diu que per tal de ser monarca es prefereix l'home que la dona. I no només això sinó que la Constitució també dona poder al rei sobre els destins de la seva família capacitant-lo de vetar matrimonis de membres de la família reial amb persones que no siguin autoritzades pel mateix rei. El masclisme que sembla inherent a la institució i no només amb càrrecs heretats perquè només cal veure l'organigrama de la cúpula institucional de la casa reial nomenats pel mateix rei on trobem un total d'onze alts càrrecs entre els quals només hi ha una dona i que, a més, ocupa el càrrec d'interventora.

Una monarquia opaca i corrupta. És conegut que l'exili dels Borbons espanyols, a l'exili tenien problemes financers, no obstant, quan a l'abril de 2013 va morir Joan Carles de Borbó va deixar als seus hereus 7.955.775 francs suïssos; uns 872 milions de pessetes. Tot sovint, a més, hem conegut els aventures financeres del monarca gràcies a la premsa estrangera, per exemple, l'octubre de 2012, el *New York Times* denunciava que Joan Carles gaudeix d'una fortuna opaca de 2.100 milions de dòlars. Una fortuna molt per sobre del que caldria suposar tenint en compte el pressupost de la Casa Reial, tal com reconeixen els periodistes del *New York Times* que van investigar-lo. Tot apunta que gran part de la seva fortuna ve o prové de negocis i fins i tot de donacions en monarquies totalitàries com la del règim saudita o, anteriorment, el xa de Pèrsia. El 1997 aquest últim li va enviar 10 milions de dòlars i Fahd d'Aràbia, més de cent a retornar sense interessos que sembla que mai van ser retornats.

Aquest negoci d'amassar fortuna era gestionat per l'amic personal del rei, Manuel Prado y Colón de Carvajal, col·laborador i soci de l'empresari corrupte Javier de la Rosa i que va ingressar a presó el 2004 per la seva activitat com a comissionista pel cas Wardbase, on va rebre 2.000 milions de pessetes del Grup Torras de forma irregular. El 2008 també va ser condemnat per la descapitalització del Gran Tibidabo i el 2007 per desviaments dels diners al Grup Torras.

Les converses gravades per la presumpta amant del rei Joan Carles I, Corina, que el responsable de les clavegueres de l'interior José Villarejo va fer públiques en veure's empresonat, contenen importants al·legacions a les fortunes dels Borbons com, per exemple, que el rei va cobrar una comissió milionària provinent de l'Aràbia Saudita per la reconstrucció de l'AVE fins a la Meca. Per la mateixa obra també va cobrar presumptament una comissió provinent de la immobiliària OHL.

A més del règim saudita, també se li atribueixen comissions per la venda d'armament a un estat criminal que genera guerres i que genera refugiats. És conegut que el rei emèrit ocultava diners a Suïssa mitjançant gestors financers del cas Gürtel, mitjançant els testaferros Álvaro de Orleans de Borbó i l'advocat Dante Canonica, que es va beneficiar de l'amnistia fiscal de Cristóbal Montoro. I tot això, i tots els altres motius, que no ens donarà temps de llegir, i se'ls ha de sumar el paper del 3 d'octubre, on es va excedir totalment. «Una monarquia constitucional», li deien; se'ns va explicar que tenia com a base que «*el rey reina, pero no gobierna*». Malgrat això, aquest rei sembla entestat en interferir al poder legislatiu i a condicionar el poder executiu i el judicial.

La Casa Reial és una institució masclista, corrupta, anacrònica, massa relacionada amb l'extrema dreta i el franquisme i rebutjada majoritàriament per la ciutadania de Catalunya. La Casa Reial és una vergonya democràtica, addicta a saltar-se el seu rol constitucional, i la seva impunitat, una taca que qualsevol estat que es vulgui democràtica, homologable al segle XXI, no pot avalar.

Aquesta comissió pretén o pretindrà posar llum i taquígrafs allà on massa temps s'ha funcionat amb obscuritat, amb sobres, amb presumptes comissions. En aquesta comissió, els representants republicans de la ciutadania de Catalunya donaran veu al rebuig democràtic de la ciutadania sobre la monarquia i buscaran respostes a les preguntes que enterboleixen el funcionament de la primera institució de l'Estat.

Com que hi ha tants motius, com que no ens dona temps a llegir-los tots, és justament per això que hi ha tant per parlar i que cal crear una comissió.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn del diputat senyor Josep Costa.

Josep Costa i Rosselló

Gràcies, senyor president. Consellera, diputades, diputats, gràcies també als que m'han precedit en l'ús de la paraula, que subscriuen, conjuntament amb el Grup de Junts per Catalunya, aquesta proposta de creació de la comissió d'investigació.

Històricament, les Corts Catalanes acceptaven el jurament dels reis amb una fórmula que més o menys deia: «Nos, que valem tant com vós, que no sou millor que nos, us acceptam com a rei, amb la condició que guardeu els nostres furs i llibertats, i si no, no.» A Catalunya, s'entenia que la figura del rei havia de respectar els furs i llibertats per ser respectat com a governant, i d'aquesta tradició en sorgeix la vocació republicana d'aquest país.

Actualment, vuit de cada deu catalanes i catalans volem una república i sis de cada deu puntuen amb un zero la monarquia borbònica. Les catalanes i catalans no volem cap rei, però especialment no volem aquest rei.

El 3 d'octubre, Felip VI va voler fer el seu particular 23-F al crit d'«*A por ellos*». Aquell dia ens va assenyalar com els principals enemics d'Espanya, va legitimar l'última onada de repressió, que culmina ara, en un judici ignominiós que està tenint lloc al Tribunal Suprem. I vull aprofitar en aquests moments per enviar una forta abraçada als nostres companys, que estan essent jutjats i que han d'aguantar estoicament totes les falsedats que fonamenten les acusacions. (*Aplaudiments.*)

Des d'aquell 3 d'octubre, tenim el deure moral de combatre aquesta monarquia caduca i antidemocràtica, com ha declarat aquest Parlament, si més no en legítima defensa. La monarquia és ara mateix, com deia abans el company diputat, la institució més mal valorada de Catalunya, per davall fins i tot de la Guàrdia Civil, que ja té mèrit.

Ho torno a dir: la monarquia és la institució menys valorada pels ciutadans d'aquest país, i això no és qualsevol cosa. Les institucions d'un estat, si es vol dir democràtic, només es poden legitimar pel consentiment dels ciutadans. Són molts, els estats que tenen monarquies, i en l'àmbit europeu aquestes monarquies tenen un suport popular inqüestionable. Una monarquia només es pot intentar legitimar a partir de l'exemplaritat del comportament polític i econòmic, exquisida neutralitat política, transparència i austeritat. És per això que Catalunya rebutja cada dia més la nissaga dels borbons; en el nostre cas, nul suport popular, perquè ni neutralitat, ni transparència, ni austeritat.

Només per tot això ja podríem justificar aquesta comissió d'investigació sobre les activitats irregulars vinculades a la monarquia. Per què l'hem proposat aquí, al Parlament de Catalunya, i ara, en ple procés d'independència? La proposam al Parlament perquè és on hi ha una majoria política per fer-la; com s'ha dit, quatre som els grups d'aquesta cambra que subscriuim la iniciativa, i vull tornar a agrair aquest suport. Tenim el suport d'una majoria social, que ha dit prou al silenci sùbdit i còmplice sobre la corrupció que envolta la institució reial. Al Congrés espanyol, una comissió semblant va ser vetada pels partits monàrquics, altrament coneguts ara com a «tripartit del 155».

Segurament aquesta comissió s'hauria pogut fer abans, però la proposam ara perquè des del 3 d'octubre s'ha fet evident, per a una gran majoria almenys, que el rei és el senyor X de la trama de poder i corrupció que continua actuant al marge de la democràcia.

La Constitució espanyola diu que el rei simbolitza la unitat i la permanència de l'Estat, però avui més aviat simbolitza la continuïtat del *deep state* franquista. La modèlica Transició del 78 ja sabem que no va ser modèlica, i en algunes esferes, com el poder judicial, ni tan sols va ser transició. Després de 591 morts, la Transició va garantir la continuïtat de les estructures de poder i corrupció del règim, que segueixen en mans de les mateixes famílies. La monarquia espanyola és una d'aquelles famílies. Va fugir destronada per la primavera republicana de l'any 31 i només va poder renéixer, aquesta monarquia, jurant fidelitat a la rebel·lió militar del 18 de juliol del 36, i, entre totes les frases que recordava abans el diputat Riera, aquesta és una de les més ignomioses. Va haver de comprometre's a continuar l'obra d'un corrupte, l'obra d'un sàtrapa, com era el dictador Franco.

És per això que proposam, aquí i ara, la creació d'aquesta comissió, perquè creim que, investigant les estructures de corrupció vinculades a la monarquia, contribuïm a deslegitimar el règim del qual ens volem independitzar. Volem aclarir tots aquells abusos que s'han comès per part de la monarquia al llarg dels darrers anys.

En primer lloc, volem destapar totes les maniobres que es varen fer –ja s'ha dit– per forçar empreses a canviar el seu domicili fiscal; tot això, el passat octubre de 2017 i com a resposta al referèndum d'autodeterminació. Volem conèixer, evidentment, les trucades que es varen fer, per exemple, a la SEAT i a altres grans empreses i bancs. Fins on arriba l'abús de poder que va exercir el monarca en les seves funcions de cap d'estat? Va trucar també a polítics i jutges per pressionar per aplicar

el 155 i empresonar el Govern de Catalunya? Aquells dies, Felip VI no va exercir el paper de moderador o d'àrbitre i la neutralitat que se li atorga constitucionalment. Felip de Borbó va exercir de líder de la repressió, i això les catalanes i els catalans no l'hi podran perdonar mai.

En segon lloc, volem destapar totes les estructures de corrupció que envolten la monarquia, i molts dels exemples ja s'han citat. No tenc temps, de fet, per citar tots els negocis obscurs que ens agradaria investigar. Apuntin, però, només dos noms de possibles compareixents en aquesta comissió: Corinna i Villarejo; segur que els evocuen moltes coses. I tot això no són sospites. Només amb el cas Nóos ja s'ha demostrat que ens varen robar 4 milions i mig de diners públics. Urdangarin, efectivament, és a la presó, però no hauria d'estar-hi sol. Estirarem els fils que calgui.

En tercer lloc, volem investigar la trama de comptes irregulars en paradisos fiscals. Joan de Borbó, Joan Carles I o les seves germanes Margarita i Pilar; no se'n salva cap. Sabem que Joan de Borbó, com ja s'ha dit, tenia una fortuna d'aproximadament 1.000 milions de les antigues pessetes a Suïssa, dels quals 375 milions els va heretar el rei Joan Carles. De la mateixa herència, Margarita i Pilar en varen rebre 172 i 131 milions, respectivament. Per altra banda, els papers de Panamà varen destapar que la infanta Pilar havia administrat una societat opaca durant quaranta anys; encara ara no sabem quants de milions d'euros tenia al banc. Com ja s'ha dit també, l'any 2012 el *New York Times* va explicar els luxes dels monarques i els atribuïa una fortuna de més de 2.000 milions d'euros; segur que se'n recorden, i si no, ens ho acaben de recordar. Si tenim en compte els ingressos anuals d'uns 8 milions d'euros que es declaren, haurien calgut més de 250 anys per acumular aquesta fortuna. D'on han tret aquests 2.300 milions d'euros? Quins impostos han pagat? A l'Estat espanyol, qui la fa no sempre la paga; però és que, a més, alguns sembla que sempre cobren.

Il·lustres diputats i diputades, és necessari investigar els negocis obscurs vinculats a la monarquia. Com a catalanes i catalans, ciutadans d'un país que aspira a ser plenament democràtic, no podem tolerar aquestes coses. La inviolabilitat reial no pot ser impunitat. Qui voti en contra d'aquesta proposta de resolució estarà votant per la impunitat dels negocis milionaris que es fan emparats per aquest «xiringuito» descomunal que és la monarquia.

Més enllà de les investigacions sobre maniobres de l'octubre de 2017, sobre les estructures de corrupció que engreixen la fortuna opaca de la corona, sobre les relacions amb testaferrós i sàtrapes, dictadors saudites, aquesta comissió d'investigació ha de servir per contribuir als treballs d'enderroc del règim del 78. Aquesta comissió és el resultat de la nostra tradició antimonàrquica i antiborbònica, però sobretot és la llavor de la república que estam construint a Catalunya, ha de ser la guillotina que talla amb una nissaga de reis imposats per designis divins o dictatorials.

La república catalana és el futur. Ahir, com avui, no acceptam com a rei qui no ha guardat els nostres drets i llibertats; avui, com demà, Catalunya serà republicana o no serà. Per dignitat, per la veritat, per la república, Felip V va ser el primer borbó i Felip VI ha de ser el darrer.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gracias, presidente. Consejera, señoras y señores diputados, *in memoriam* de José Pedro Pérez Llorca, padre de la Constitución; descansen en paz. (*Aplaudiments.*) Debattimos hoy la propuesta de los grupos parlamentarios separatistas para la creación de una comisión de investigación sobre la monarquía, una propuesta de resolución fir-

mada por los grupos políticos autores del golpe a la democracia que se está juzgando estos días en el Tribunal Supremo y que tiene diversas causas abiertas en el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña y en otros juzgados. Los autores del golpe a la democracia siguen en su estrategia: dinamitar nuestro estado social y de derecho, imponiendo la voluntad de una minoría, al margen de la democracia. No hay margen para las sorpresas. En su ataque frontal a la democracia, hoy pretenden atentar contra la principal institución del Estado, contra la Jefatura del Estado.

Dado que es un asunto de extrema gravedad que afecta al conjunto de la nación, hoy, por primera vez en este salón de plenos, voy a utilizar la lengua oficial del Estado, voy a utilizar el español, porque quiero que toda la nación entienda el alcance de este ataque a la democracia y porque además es la lengua materna de la mayoría de los catalanes, la lengua materna del 55 por ciento de los catalanes.

Hoy los grupos parlamentarios que fían su acción política a la posverdad, que desde hace varias legislaturas vienen predicando un victimismo basado en falacias y mentiras, nos presentan una propuesta para crear una comisión de investigación que se apoya en uno de los diarios oficiales de la Generalidad. Una vez más, la prensa subvencionada modula su mensaje al servicio de los intereses del Gobierno autonómico. Varias referencias a noticias publicadas en prensa subvencionada abren la exposición de motivos de la supuesta necesidad y procedencia de la creación de una comisión de investigación sobre la monarquía, cuyo objetivo es atacar a la corona y al jefe del Estado como sujeto principal de nuestra forma de estado, la monarquía parlamentaria constitucional.

Para completar el cóctel de supuesta idoneidad, se refieren los proponentes a cuestiones que nada tienen que ver con el jefe del Estado y que además están o juzgadas o circunscritas al ámbito judicial.

También invocan una supuesta legitimación de este Parlamento para abrir esta comisión. Lo hemos dicho en la Mesa del Parlamento y en la Junta de Portavoces y lo voy a repetir ante el Pleno: el objeto de la comisión de investigación que se propone en relación con actos de la familia real y de la Casa Real no es un asunto sobre el que la Generalidad de Cataluña y, por tanto, este Parlamento tengan competencia alguna. El Reglamento del Parlamento, en su artículo 67.1, deja claro que solo pueden ser objeto de comisiones de investigación asuntos de interés público que sean competencia de la Generalidad. No es el caso. Los conjurados en esta propuesta siguen atacando frontalmente nuestro ordenamiento democrático. Nos proponen una comisión de investigación sobre la monarquía, es decir, sobre la forma política del Estado español, la monarquía parlamentaria que proclama el artículo 1.3 de la Constitución.

Ante este hecho, debo incidir en dos cuestiones. Primera: la forma política de nuestro estado social y democrático de derecho ni es ni puede ser objeto de competencia de esta institución autonómica ni de ninguna otra; pertenece a *todos* los españoles. Segunda: la mera admisión a trámite por parte de la Mesa del Parlamento nunca debería haberse producido, puesto que el objeto de la comisión que se propone trasciende por completo las competencias de este Parlamento y de cualquiera de las instituciones de la comunidad autónoma de Cataluña. Su admisión a trámite solo puede entenderse poniéndola en perspectiva; el hecho de que la Mesa del Parlamento haya tomado en consideración esa propuesta, manifiestamente contraria al Reglamento de la propia cámara, se enmarca en la estrategia que la mayoría separatista de sus miembros comparte con el Gobierno autonómico y con los grupos parlamentarios, partidos y entidades de diverso pelaje que le dan apoyo en su intento de subvertir el orden constitucional y en su empeño de atacar las principales instituciones de nuestro estado social y democrático de derecho, y además de atacar al buen nombre de España.

Por supuesto que aquí no nos van a encontrar; ni hoy ni nunca vamos a ser cómplices o palmeros de su desafío a la democracia. Le dejamos ese papelón, estén o no en común, a Podemos, que se viene prestando desde hace meses a ser la mula per-

fecta para el separatismo, tanto en Cataluña como en otras comunidades autónomas de España. Con nosotros no cuenten; nunca vamos a dar coartadas al separatismo reaccionario, que ha dado un golpe a la democracia, que pretende seguir dándolo y que nos quiere imponer su modelo de república totalitaria de la posverdad. Ni damos apoyo ni vamos a participar en la charlotada que tienen en mente.

Instamos al Gobierno de España, al señor Pedro Sánchez, a que, entre decreto y decreto ley, presente recurso de inconstitucionalidad ante el atropello que hoy se va a perpetrar en este Parlamento. (*Aplaudiments.*) Le conminamos a hacerlo. Si no lo hace, lo hará el Grupo Parlamentario de Ciudadanos resultante de las elecciones del 28 de abril, en cuanto se constituyan las Cortes Generales el próximo 21 de mayo.

El 28 de febrero se ha celebrado el Día de Andalucía. Hoy, al hilo de este debate, voy a tomarme la licencia de rendir un pequeño homenaje a mi patria chica, a Cádiz. Y lo voy a hacer introduciendo en el debate una palabra que no está todavía reconocida por la Real Academia Española de la Lengua: «jartible». Porque la actitud continuada, la persistencia en el intento de subvertir los pilares de nuestro estado social y democrático de derecho desde las instituciones del propio Estado por parte de los grupos parlamentarios, de los partidos políticos que atentan hoy contra la Jefatura del Estado, les hace dignos el empleo de este término. Para que quede claro: «jartible» define, con toda la guasa propia de las gentes de mi tierra de origen, a una persona *pesada* hasta extremos insospechados por la humanidad. Y en eso, en verdaderos «jartibles», se han convertido, a ojos de la mayoría de catalanes y de la inmensa mayoría del resto de los españoles, los dirigentes políticos, los principales impulsores del golpe persistente a la democracia que estamos sufriendo y al que nos estamos oponiendo firmemente desde la llegada del heredero político del patriarca corrupto con el que, según dicen algunos, empezó todo. Eso dice el escudero fiel de Jordi Pujol i Soley, el exlíder de la extinta Unió Democràtica de Catalunya, Josep Antoni Duran Lleida. Y lo dice como si él no hubiera sido cómplice entusiasta de la ingeniería social ejecutada durante décadas por el dirigente más corrupto del panorama político español y todos y cada uno de sus herederos y colaboradores, incluyendo, lamentablemente, en ocasiones a los propios PP y PSC.

Así pues, el proceso subversivo dirigido por el Gobierno de la comunidad autónoma de Cataluña, por el Gobierno que rinde culto al prófugo rebelde que ejerce como gurú de una secta desde Waterloo, tiene un principio que conocemos bien y un final que cada día que pasa está más próximo.

Afortunadamente, la independencia del poder judicial ha salvaguardado la democracia, el poder judicial ha garantizado la defensa de los derechos y libertades consagrados por nuestro ordenamiento democrático que el golpe a la democracia del Gobierno autonómico catalán y sus colaboradores puso en grave riesgo. Afortunadamente, como estamos viendo estos días, el juicio oral abierto por la Sala Segunda del Tribunal Supremo contra varios de los principales ejecutores del golpe está poniendo al descubierto el verdadero alcance de la conspiración y la mezquindad extrema de la mayoría de los implicados. Afortunadamente, el jefe del Estado, su majestad el rey, puso pie en pared el día 3 de octubre de 2017; su discurso sirvió para que los españoles supiesen del verdadero alcance del intento de golpe de estado perpetrado por Puigdemont y sus adláteres.

La comisión que nos proponen no es más que un intento vano de venganza. Y me van a permitir que, ante la afrenta que hoy se quiere perpetrar en este Parlamento contra la figura del jefe del Estado, haga mío un breve fragmento del discurso de don Felipe que dirigió a la nación el 3 de octubre de 2017: «Es responsabilidad de los legítimos poderes del Estado asegurar el orden constitucional y el normal funcionamiento de las instituciones, la vigencia del estado de derecho y el autogobierno de Cataluña, basado en la Constitución y en su Estatuto de autonomía.» Pues eso. En esto, como en muchas otras cosas, el Grupo Parlamentario de Ciudadans, nuestro partido, Ciudadanos, y por supuesto yo mismo, suscri-

bimos las palabras del jefe del Estado. En esto, señoras y señores diputados, yo, con el rey.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Molt bé; gràcies, president. No hi ha ningú del Govern..., diputats i diputades, hem escoltat amb atenció els arguments dels grups que proposen aquesta Proposta de resolució per a la creació d'una comissió d'investigació; també el del grup que fins ara s'hi ha oposat. Hem de dir que entenem, d'entrada, el to greu i solemne que presideix el debat, perquè estem parlant, efectivament, d'una de les institucions cabdals en qualsevol règim, sigui una monarquia parlamentària, sigui una república, que és, diguem-ne, la figura del cap d'estat i les institucions que constitucionalment l'estructuren.

Per tant, per això i pel contingut de les manifestacions que han fet els grups que defensen la creació d'aquesta comissió d'investigació, ens sembla que el debat no és sobrer, eh? Potser és sobrer l'explicació de la nostra posició, per dues qüestions que ja han estat assenyalades. En primer lloc, pel fet de que els grups que proposen la creació de la comissió d'investigació ja sumen, per si mateixos, una majoria i, per tant, està garantida la seva creació, o almenys és molt previsible la seva creació, després d'una votació en aquesta sessió. I en segon terme, perquè els nostres arguments van ser exposats principalment a través d'una proposta de reconsideració formulada a finals de novembre de l'any passat, que va ser desestimada també a finals de novembre de l'any passat. Tanmateix, no tenim altre remei, perquè seguim pensant que els arguments que presentàvem eren vàlids, que reiterar-nos en aquests.

D'entrada, una primera reflexió que, diguem-ne, té a veure més segurament amb el criteri d'oportunitat, des de la perspectiva dels grups que proposen la resolució, que amb altres consideracions. Un dels fonaments en l'exposició de motius de la creació de la comissió d'investigació és un article publicat a principis d'octubre del 18. Tanmateix, el registre de la iniciativa que se'ns presenta avui a consideració és d'un mes i mig més tard, de finals de novembre del 2018. Ràpidament, un cop registrada, el 23 de novembre va ser qualificada i admesa a tràmit per la Mesa el 26 del mateix mes, i el 29 nosaltres presentàvem la petició de reconsideració, que, com els he dit, després d'una sessió de la Junta de Portaveus i de la Mesa, va ser desestimada per la Mesa el mateix dia 30 de novembre de 2018. I, clar, sorprèn una mica, també degut al to solemne i greu del que s'ha dit avui, que haguem trigat fins a data d'avui en portar aquesta comissió d'investigació al Ple. Els grups hauran prioritzat altres qüestions, molt legítimament, però la circumstància que a nosaltres ens sembla que justifica el fet de que es porti ara la comissió d'investigació no és altra que la convocatòria d'unes eleccions generals; a nosaltres ens sembla que això és bastant més que plausible. Ho dic per les qüestions que afecten el criteri d'oportunitat.

Després, respecte al fons de la qüestió, els he de dir que, al marge de que nosaltres estimem que és absolutament necessari en una societat democràtica que, tant des del conjunt de l'opinió pública com des de les institucions, es pugui exercir una crítica tan dura com sigui necessària a qualsevol de les institucions de l'estat, inclòs el cap d'estat, i del fet de que nosaltres entenguem que qualsevol de les institucions de l'Estat –també la del cap d'estat– ha d'estar sotmesa a un control, també hem de defensar que no només en monarquies parlamentàries, amb constitucions democràtiques corresponents a monarquies parlamentàries, sinó també amb constitucions democràtiques que opten pel règim republicà, hi ha una delimitació constitucional, o a vegades legal, de les formes d'exercici d'aquest control.

A nosaltres ens sembla que la comissió d'investigació que avui es planteja aquí no acaba de casar amb les previsions constitucionals respecte a les formes de control de la institució que es pretén aquí sotmetre a un examen, diguem-ne, força exhaustiu. Perquè el cert és que en la mateixa exposició de motius, en la mateixa descripció de l'objectiu i de l'abast de la comissió d'investigació i fins i tot, diria, en les mateixes intervencions que ens han precedit, està clar que la comissió d'investigació és d'un abast, diguem-ne, bastant ampli, és a dir, pretén uns objectius i té un abast bastant amplis, que des del nostre punt de vista –i ho vam exposar en la reconsideració i ho reiterem avui– ultrapassen l'àmbit competencial de la Generalitat de Catalunya.

És veritat que l'article 59.6 de l'Estatut estableix que el Parlament pot crear comissions d'investigació sobre qualsevol assumpte de rellevància pública que sigui d'interès de la Generalitat i que no fa una menció expressa a la qüestió competencial. Però també és veritat que el Reglament del Parlament de Catalunya, concretament en l'article 67.1, sí que fa una menció expressa a que aquests assumptes d'interès o de rellevància pública que poden ser objecte d'una comissió d'investigació estiguin vinculats a competències de la Generalitat de Catalunya. Cal recordar que hi ha hagut reformes del Reglament del Parlament de Catalunya posteriors a l'aprovació de l'Estatut. I a més a més això, aquesta redacció de l'article 67.1, és plenament coherent amb la redacció donada per l'article 68.1, apartat a, del Reglament del Parlament de Catalunya, a la qüestió de qui pot ser testimoni o quin pot ser l'objecte dels testimonis cridats a declarar en les comissions d'investigació. Aquesta norma, com els dic, aquesta norma reglamentària, disposa que les compareixences de testimonis davant de comissions d'investigació únicament es poden requerir amb relació a qüestions que són de competència de la Generalitat.

Per tant, a nosaltres ens sembla que és difícil preveure l'efectivitat de la comissió, en el sentit que..., per l'objecte que descriu la seva proposta, pel que vostès mateixos descriuen en les seves intervencions, és molt difícil vincular a competències de la Generalitat allò que vostès voldrien matèria d'investigació.

I això és el que nosaltres vam exposar, sense èxit, en la petició de reconsideració, això és el que es va desestimar al seu dia per la Mesa, però això és el que nosaltres creiem que segueix sent el límit objectiu al que es pretén amb aquesta creació d'una comissió d'investigació. És una reflexió que compartim amb la cambra, que, diguem-ne –no som ingenus–, sabem que els grups que proposen la iniciativa rebutjaran de pla, però en qualsevol cas és la nostra obligació compartir-la, perquè pensem que amb la creació d'aquesta comissió d'investigació s'estan ultrapassant aquelles previsions reglamentàries respecte a la figura de les comissions d'investigació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn del diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidente. Bien, tienen la desfachatez de traer aquí una propuesta de comisión de investigación sabiendo perfectamente que ni tiene viabilidad ni está suficientemente motivada. Pero también es evidente que con la salida en su momento del Partido Popular del Gobierno de España tenían que construir un nuevo enemigo; evidentemente, no podía ser aquel que habían puesto ustedes en una moción de censura, y eligieron al rey y a la monarquía. Es un error estratégico de bulto que les han señalado muchos analistas, pero es evidente que para ustedes las decisiones estratégicas nunca han sido su fuerte.

En cualquier caso, plantean que estaríamos ante una institución arcaica y que, como nadie vota y es hereditaria, sería en consecuencia incompatible con la democracia, obviando el hecho de que España, Gran Bretaña, Suecia, Noruega o Dina-

marca, entre otras, lideran todos los *rankings* de democracias plenas del mundo, hasta el punto que podemos concluir, sin miedo a equivocarnos, que las mejores democracias del mundo *son* monarquías parlamentarias, entre ellas España.

¿Y por qué ocurre esto? Ocurre esto porque todas estas grandes naciones del mundo por supuesto alcanzan su plenitud en democracia, pero no nacen en democracia. La monarquía recoge sus respectivas tradiciones, se convierte en depositaria del acervo cultural, político, histórico e institucional de cada una de ellas. Por eso la monarquía parlamentaria funciona tan bien, y por eso yo soy monárquico. Siempre me gusta decir que si fuera norteamericano sería un fan de Thomas Jefferson y sería republicano, pero soy español, porque creo que España se entiende como monarquía, aunque por supuesto no le exijo a nadie que se sienta español que también se sienta monárquico. En eso consiste la democracia.

Argumento, por lo tanto, a mi modo de ver, claramente desmontado. Las monarquías parlamentarias no solo no son incompatibles con la democracia, sino que las mejores democracias del mundo son monarquías parlamentarias.

¿A qué viene, por lo tanto, toda esa rabia y odio hacia la monarquía? Miren, ustedes lo ubican en el día 3 de octubre y el discurso del rey. Deberían entender que efectivamente aquel día habló el rey, pero cuando hablaba él hablábamos millones y millones de españoles, entre ellos, incluidos, millones de catalanes, que les dijimos que hasta aquí habíamos llegado. Y, efectivamente, hasta ahí llegamos.

Pero hay una cuestión de orden psicológico un poquito peor: ver la grandeza de ese discurso les devuelve a ustedes reflejadas sus propias miserias. De ahí viene la frustración y el resentimiento, que no es contra el rey; en realidad es contra ustedes mismos, porque no hizo falta ninguna supuesta conspiración del rey para que todos los grandes jefes separatistas, muchos de ustedes, sacaran sus dineritos de Cataluña al día siguiente del discurso del rey. ¿O insinúan que les llamó uno a uno el rey para presionarles? No hizo falta ninguna conspiración del rey, por mucho que hablen de SEAT y no sé qué, para que los grandes jefes separatistas sacaran sus empresitas de Cataluña al día siguiente del discurso del rey. Fueron cuatro mil. ¿O insinúan que el rey llamó a cuatro mil personas para presionarles para que sacaran sus empresas?

Aquí el problema que hay es que a ustedes les encantaría ser como William Wallace; es el problema psicológico. Pero no el William Wallace auténtico, que era un personaje poliédrico y contradictorio: les gustaría ser como el William Wallace de la película, ser como Mel Gibson. Pero no son así; la realidad es mucho menos épica, mucho menos valiente. La realidad es que mientras de manera irresponsable el día 3 lanzaban a las masas contra las instituciones, montando barricadas y destrozos de mobiliario urbano, intentando una primavera catalana, a la vez que hacían eso, se iban a las colas de los bancos a sacar sus dineritos de Cataluña y a sacar sus empresitas de Cataluña.

Por lo tanto, gestionen adecuadamente sus frustraciones y sus complejos, pero no echen la culpa al rey de los mismos. El rey solo hizo que cumplir con sus obligaciones constitucionales.

Muchas gracias por su atención, y viva el rey de España.

Gracias.

(Aplaudiments i rialles.)

El president

Hem cridat a votació.

(Pausa.)

Hi ha alguna petició, mentrestant, de votació separada? *(Pausa.)* Entenc que no.

Passem, doncs, a votar la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la monarquia. Votem el conjunt, doncs, de la proposta de resolució.

Comença la votació.

La Proposta de resolució de creació (*aplaudiments*)... d'una comissió d'investigació sobre la monarquia (*persisteixen els aplaudiments*)... ha estat aprovada per 71 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la igualtat de gènere
302-00068/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la igualtat de gènere. Presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Beatriz Silva.

(Remor de veus. Pausa.)

Beatriz Silva Gallardo

Ja està, sí?

El president

Quan vulgui, diputada, sí.

Beatriz Silva Gallardo

Buenos días, diputados, diputadas. *(Persisteix la remor de veus.)* Me gustaría dar las gracias...

El president

Silenci, si us plau...

Beatriz Silva Gallardo

...primero que nada a los representantes de los grupos parlamentarios que han presentado enmiendas, especialmente a los dos compañeros con los que he transaccionado, que creo que se han contagiado de la sororidad de estas fechas y han sido muy flexibles en la negociación.

Un reciente informe del CAC sobre los anuncios de juguetes emitidos durante la última campaña navideña en Cataluña revela que en tres de cada cuatro anuncios las niñas aparecen cuidando de un muñeco o de una muñeca. Esta cifra se eleva al 84 por ciento si sumamos aquellos anuncios donde cuidan peluches de animales o mascotas. A los niños, en cambio, se les ve en actividades de acción o que implican crear. Mientras ellos producen, fabrican puentes o combaten, ellas cuidan. Desde la primera infancia, el mensaje que enviamos a las niñas es que su rol es cuidar de los demás, algo que marca el resto de sus vidas, porque encargarse de los hijos e hijas, del trabajo doméstico, de las personas dependientes, es una actividad que sigue sin ser remunerada y que explica en gran parte por qué las mujeres son más pobres.

Según un estudio de la fundación Foessa de 2014, si calculáramos el umbral de pobreza de manera individual, y no sobre los ingresos conjuntos del hogar, tendríamos como resultado que la mitad de las mujeres en nuestro país están en riesgo de pobreza, y lo están porque dedican horas y horas a ocupaciones que no son retribuidas y que les impiden acceder al mercado laboral o les obligan a aceptar contratos a tiempo parcial durante largos periodos de su vida. Esto no es gratis, se traduce en menos ingresos, menos posibilidades de ascender a cargos de responsabilidad y menos cotización para la jubilación; en definitiva, en un mayor riesgo de pobreza.

Esta moción tiene como objetivo avanzar en medidas que solucionen esta cuestión, que es fundamental para avanzar en la igualdad, para que aquellos trabajos relacionados con el cuidado comiencen a tener un valor social y económico. Varios de los puntos de la moción van encaminados en este sentido, pero también en poner el foco en aquellas mujeres que sufren las formas más duras de pobreza y que deberíamos intentar priorizar a la hora de desplegar políticas públicas: las mujeres mayores que sobreviven con pensiones de menos de quinientos euros, las madres solteras o divorciadas que están solas frente al hogar. La realidad es que un 43 por ciento de

las familias monomarentales en Cataluña vive bajo el umbral de la pobreza, y es así porque no estamos haciendo lo suficiente.

Esta moción busca avanzar también en mejorar la situación de gran precariedad que sufren las camareras de piso de los hoteles, a pesar de que la riqueza que genera el turismo en Cataluña depende en gran parte de su trabajo. Quiere poner el foco en las cuidadoras y las empleadas del sector doméstico que trabajan en negro, no cotizan a la seguridad social y, en muchos casos, reciben sueldos de trescientos o cuatrocientos euros.

Mañana celebramos el Día Internacional de la Mujer, y es el momento de recordar que necesitamos luchar contra la brecha de género, pero también contra la brecha de los sueños de la que hablaba la campaña *Dream Gap*, que ha circulado estos días para denunciar cómo limitamos a nuestras niñas desde la infancia, como no les animamos a que sueñen con ser ingenieras o científicas. El informe del CAC al que me refería constata que no solo decimos a nuestras niñas que tienen que cuidar de los demás; les animamos a ser princesas o a imitar roles profesionales como peluqueras o camareras, que les encasillan. Cuando en los anuncios de juguetes dirigidos a ellas utilizamos la palabra «crear» no es para decirles que fabriquen un edificio, es para decirles que hagan pulseras de la amistad. Los únicos anuncios infantiles que animan a cuidar el aspecto físico están dirigidos a las niñas. Unos datos que en su conjunto revelan lo poco que hemos avanzado en la visión que tiene nuestra sociedad de la mujer.

«Si nosotras paramos, se para el mundo» es el lema de la huelga feminista de este 8 de marzo, porque es responsabilidad de toda la sociedad, no solo de las mujeres, asumir aquellos trabajos no remunerados que permiten que el mundo funcione. Esta moción va de todas estas cuestiones y por eso es importante que salga adelante. Si esta moción se aprueba, permitirá aumentar por primera vez de forma significativa los presupuestos destinados a políticas de mujer, que desde 2010 se han recortado en un 32 por ciento y que con esta propuesta se duplicarían respecto a las partidas actuales. En un año más, cuando volvamos a celebrar el 8 de marzo, podríamos lanzar un mensaje en positivo: «Después de una década de recortes, Cataluña duplica el presupuesto que destina a políticas de mujer.»

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Elisabeth Valencia.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Gracias, vicepresidente. *Conselleres*, diputadas, diputados, buenos días. Existen muchos feminismos, y algunos de ellos son contrapuestos, pero lo que tienen en común es la igualdad entre mujeres y hombres. Por ello desde nuestro grupo parlamentario defendemos un feminismo que sea plural y que sea inclusivo. Adelanto que mi intervención va a ser constructiva, aunque no por eso dejaré de hacer referencia a hechos que demuestran la inacción del Govern en materia de igualdad.

La lucha por la igualdad entre mujeres y hombres no es una cuestión de partidos, va más allá, es una cuestión de defensa de derechos humanos. Lo importante es sacar adelante medidas que ayuden a conseguir esta igualdad, y por eso debemos implicar a todas y a todos, a mujeres y a hombres, en esta lucha. Esto no va de valorar subjetivamente quién es más o quién es menos feminista; esto va de sacar medidas que vayan en la misma dirección, remar todos en la misma dirección, y todas, para conseguir una sociedad más igualitaria.

Tenemos muchos problemas que afectan a las mujeres y que requieren soluciones. Combatir la lacra de la violencia machista, que es la máxima expresión de desigualdad; la violencia machista es un problema gravísimo que necesita ayuda, apoyo

y concienciación de toda la sociedad. También la brecha salarial, que en Cataluña alcanza el 23 por ciento; la pobreza femenina: siete de cada diez personas que pasan hambre en el mundo son mujeres; la precariedad laboral de las mujeres es elevadísima, y tenemos mucha desigualdad todavía en el cuidado y trabajo familiar.

En este sentido, desde Ciutadans trabajamos para conseguir la plena corresponsabilidad en el cuidado y trabajo familiar. Hemos conseguido ampliar el permiso de paternidad y seguiremos luchando y trabajando en esta línea.

¿Y qué tenemos en Cataluña? Pues bien, tenemos un *govern* paralizado, un *govern* que no gobierna. La señora Balada, presidenta del Institut Català de les Dones, vino a explicarnos el Plan estratégico de igualdad y no nos presentó nada, no nos hizo llegar ningún plan. La verdad, no sabemos muy bien a qué vino la señora Balada a la Comisión de Igualdad la semana pasada. Más allá de anuncios y campañas, este es un *govern* sin una verdadera agenda política de igualdad. Y no lo dice solo Ciutadans, no lo digo yo: lo están trasladando todas las entidades de la sociedad civil, expertos que llevan años trabajando por la igualdad en Cataluña y defendiendo los derechos de las mujeres dicen que no hay modelo de igualdad, que no hay una verdadera agenda política en Cataluña. Llevamos años sin un plan estratégico de igualdad. Por este motivo hemos presentado una enmienda a esta moción, para que se presente de una vez. Queremos saber las medidas y queremos concreción en las políticas y calendarización de las mismas.

Las políticas de igualdad en Cataluña siguen recibiendo recortes presupuestarios –lo ha comentado nuestra compañera–; se ha recortado más de un 30 por ciento en políticas de igualdad. Y recordamos que el Govern es quien tiene la principal responsabilidad, tanto en proponer medidas..., impulsar medidas y recursos presupuestarios a estas políticas. En Ciutadans estamos impulsando políticas que ayuden a mejorar los problemas que son estructurales y que no nos permiten avanzar como sociedad igualitaria, tanto aquí en el Parlament, como en el Congreso de los Diputados, y allí donde tenemos representación.

Nosotros pensamos que la educación es un pilar fundamental en las políticas de igualdad, y hemos impulsado medidas para acabar con el sexismo, para disminuir la brecha salarial, la brecha de género en las carreras técnicas, para fomentar las políticas de igualdad tanto en empresas como en administraciones públicas, y para luchar contra la principal lacra social que afecta a las mujeres, que es la violencia machista. La desigualdad existe y es un problema, y para cambiar dinámicas sociales necesitamos a un *govern* que gobierne, necesitamos a todos los grupos parlamentarios, a entidades sociales, a toda la sociedad civil. Debemos seguir avanzando unidas y unidos.

Les mostramos, por tanto, desde nuestro grupo parlamentario, plena disposición, como hasta ahora, para colaborar en dar impulso a políticas de igualdad, a la vez que les anunciamos que seguiremos controlando la acción de *govern*, o más bien lo que no está haciendo el Govern. Lamentamos la inacción, lamentamos la falta de rumbo, lamentamos la falta de estrategia que hemos tenido durante años en los diferentes *govern*s de la Generalitat. Debemos conseguir avances sociales. Sigamos trabajando, busquemos lo que nos une en lugar de las diferencias, y avancemos juntos y juntas hacia la igualdad efectiva.

Esperamos que nuestras enmiendas hayan ayudado a mejorar el texto. Daremos apoyo a la moción.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn del diputat Ferran Civit, en nom del Grup Parlamentari Republicà.

Ferran Civit i Martí

Con la venia. Bon dia, em dic Ferran Civit i Martí i formo part de l'heteropatriarcat, conscientment o inconscientment, de manera activa o passiva, amb accions o omissions. Quan reps vídeos pornogràfics en grups de Whatsapp d'homes; quan fas *manspreading* quan part d'una dona..., ocupant més espai al transport públic; quan no s'ha tractat igual una dona que un home; quan als dinars de Nadal, curiosament, les dones sempre són les que estan més a prop de la cuina; quan se'ls diu «feminazis» –que, bé, els que ho diuen són els mateixos que ens diuen «lazis», curiosament–; que una dona no és ella per ella mateixa sinó en funció d'una tercera persona; quan et fan comprar un cotxe gràcies a un biquini; quan et porten el compte perquè estàs sopant amb una dona i t'ho porten a tu i no a ella; quan les cures de les persones, les neteges de la llar, doncs, sempre ho fa una dona –i així, lògicament, ho reforça la publicitat, com ho han dit les intervencions anteriors–, i quan, no cal dir-ho també, les dones són el 99 per cent de l'esclavatge sexual i, com diu Lydia Cacho, «esclaves del poder». O també quan mitjans mantenen articulistes com Arcadi Espada, Salvador Sostres o Joaquín Luna, o quan les dones corren i ploren com persones, però se'ls diu que corren i ploren com nenes.

Perquè venim de lluny, d'una tradició molt llarga, perquè «Del mateix lloc, ni dona ni porc», «A tota hora el gos pixa i la dona plora», «Dona finestrera, o puta o xafardera», «Dona jove i home vell no hi ha pas remei per a ell», «A la dona i a la burra, cada dia una surra», «Casa on governa la muller no sol anar bé», «De dones en una casa, amb una n'hi ha poc, amb dues massa», «La dona busca-la prima, guapa i neta, perquè grossa, lletja i bruta ja s'hi torna», «Dona ociosa no pot ser virtuosa», «Dues filles i una mare, un infern per a un pare», que això no només és de la tradició popular, sinó que fins i tot se n'han arribat a fer rajoles.

I també ho hem «disfrutat» en cançons infantils, que lògicament ho farà sense la música: «El gall i la gallina estaven al balcó / la gallina s'adormia i el gall li fa un petó. / “– Dolent, dolent més que dolent, què dirà la gent?” / “– Que diguin el que vulguin, que jo jaestic content”», «Don Federico mató a su mujer / la hizo picadillo y la hizo a la sartén. / La gente que pasaba olía a carne asada / era la mujer de don Federico.»

Perquè venim de lluny, però també tenim un present bastant magre, perquè «Hay quienes dicen que todos los hombres son maltratadores», «La mayor parte de las denuncias por violencia de genero son falsas» y «Los fiscales nos persiguen» y «Las estadísticas son sesgadas», «Tengo una hija y me parecería cínico hacer un discurso de mi hija contra mi hijo».

I en un bus, també bastant famós, aquesta setmana: «No es violencia de género, es violencia doméstica. Las leyes de género discriminan al hombre. Casado, Rivera y Abascal, derogad las leyes de género.» «Los niños visten de azul y las niñas de rosa.» «Todo feminismo acaba siendo un machismo con falda.» «No hablo para la prensa catalana, pero hago una excepción porque eres guapa.» «Las mujeres vamos a acojonar de tal manera a los hombres que no va a haber forma de ligar.» «Lo único interesante que esa señora exhibió fue su escote.» «Ahora mismo, las chicas se dividen entre las que saben “perrear” y las que no saben “perrear”.» «El regadío hay que utilizarlo como a las mujeres, con mucho cuidado, que le pueden perder a uno.» «A les nenes no els agrada llegir i escriure, i no obstant sempre estan disposades a aprendre a cosir.» «La meva dona en té una d'igual per a la roba bruta.» «A casa, la meva dona renta la roba i jo arreglo la tele.» «No et violaria perquè no t'ho mereixes.» «Me acaban de sugerir un juego muy entretenido, es muy sencillo: todas las mujeres se tiran al suelo y se hacen las muertas, y todos nosotros nos tiramos encima y nos hacemos los vivos.»

Jo ho resumiria amb dues frases, una amb la meva llengua paterna i l'altra amb la meva llengua materna: «Señora, vaya con Dios, que yo me quedo con su hija» i «La dona borratxa i el vi al celler no pot ser.»

Ser home, com saben, no és una excusa per lluitar contra el masclisme, com ser blanc tampoc no és excusa per lluitar contra el racisme i ser «hetero» no és excusa per lluitar contra l'homofòbia. El masclisme és ben viu i ha generat no un sostre de vidre, sinó una presó de vidre, i alguns ara la volen reforçar i fins i tot enfosquir-la. Els homes que som, estem masclistes, perquè així hem estat educats, volem deixar de ser-ho i sentim vergonya del que fan alguns homes en nom del nostre gènere. Reconèixer-ho és el primer pas. Que el masclisme no sigui una realitat, sinó passat; que no sigui una tendència, sinó decadència. No tots els homes són violadors o assetjadors, sinó que tenim la responsabilitat d'aïllar-los, de fer-los desaparèixer. El racista veia en l'altre la causa dels seus problemes; l'homòfob, en el diferent, la causa dels seus problemes, i el masclista, en la dona, la causa dels seus problemes, i tots tres, no en tinc cap dubte, són sobrers al país lliure que vull.

Les dones no cal que assumeixin més valentia, hem de ser els homes que hem d'assumir més valentia encarant un nou model de masculinitat d'una vegada per totes. Que una dona que va sola pel carrer quan vegi a un altre home que es creua pel carrer no hagi de canviar de vorera per por. O, fins i tot, en l'acte institucional que vam fer ahir al Palau de la Generalitat, en els murals que hi havia al fons l'única dona amb un paper destacat era la Moreneta.

Per això donarem suport a la immensa majoria dels punts de la diputada Bea Silva, en uns altres, si més no, ens abstindrem per tema de calendari. I aprofito per dir simplement que l'Institut Català de les Dones té diferents partides, no només aquesta.

I ja per acabar, amb un bolígraf lila de la Carme Forcadell, i recordant el que diu sempre la Dolors Bassa –avui presoneres, les dues, polítiques–: en els temps que corren, «una abraçada groga i lila.»

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i té la paraula el diputat Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, vicepresident. Diputades, sense que soni presumptuós, que deia en Xavi Domènech, soc un home i soc feminista. Sense que soni presumptuós ni oportunista, soc feminista, però recalco que el lideratge ha de ser de les dones, perquè la desigualtat encara és massa, massa gran.

Però jo vull acompanyar aquesta lluita per la igualtat d'oportunitats. Així de senzill. M'interpella el treball i la lluita a la mobilització per una societat més justa, més lliure i més igualitària. Soc un home que intenta, que s'esforça a anar en contra del patriarcat. De petit em va marcar aquella cançó que els meus germans cantaven, que cantava Ramon Muntaner i que em sembla que era lletra de Pere Quart, que deia: «Quan tindrè cinquanta anys no vull ser com el pare». Una cançó de crítica social, que potser avui no compartiríem al cent per cent, però que després amb el temps he entès que això era una crítica al patriarcat, i que avui es poden fer moltes –i com ja hi són–, moltes i moltes cançons de crítica al patriarcat.

Soc un home i vull fer el camí junt amb el feminisme cap al feminisme i per al feminisme. I estic molt content, com a membre de la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que la televisió i la ràdio pública del meu país hagin fet aquest esforç de sensibilització, de producció, d'informació i de debat a l'entorn d'aquesta setmana del 8 de març. I deploro que Ciutadans i el PP, que pacten amb Vox, la vulguin tancar, aquesta televisió i aquesta ràdio pública, i que, en canvi, s'omplin la boca de feminisme descafeïnat i diluït.

Agraeixo la predisposició de la diputada Beatriz Silva per arribar a acords, i hi hem arribat sobradament perquè ens interpella, perquè compartim aquesta lluita i perquè donarem suport a la majoria de tots els punts. Deixin-me però traspasar

una mica, una reflexió, compartir un comentari amb tots vostès. Si sumem les tres mocions que farem avui sobre igualtat de gènere, feminització de la pobresa..., sumem més d'una seixantena de punts. Si estem d'acord que la política és fer possible allò necessari, i és molt necessari, molt urgent que treballem els temes que aborden aquestes mocions en contra de la violència masclista, a favor de la igualtat de gènere, la feminització de la pobresa, la bretxa salarial, els drets a les dones, les desigualtats, les condicions laborals, la conciliació familiar, l'atur de gènere, la carrera professional, les pensions insuficients, les dificultats a les famílies monoparentals, dones migrades i mala remuneració, etcètera, potser..., si cal fer possible tot això, perquè és evident que cal fer-ho possible, i vol dir fer política en tot això, potser la fórmula de les tres mocions es podria haver vist superada per alguna fórmula conjunta, unitària, diferent.

Dit això, per parlar de la moció d'avui, doncs, poc temps tinc, però deixin-me fer un parell de comentaris de principi a fi, del primer punt a l'últim, per dir-ho d'una altra manera. En el primer punt vull fer-los notar que el Govern a partir del desplegament del Pla estratègic de polítiques d'igualtat de gènere farà una avaluació dels recursos destinats de tots els pressupostos de la Generalitat. Però ja avanço que a part dels 8 milions en polítiques de dones, com diu la moció, aquest Govern destina 37 milions contra la violència masclista, 32 en programes específics, més 5 en temes d'habitatge. I també destina moltes altres partides pressupostàries en temes de família, de treball i d'altres departaments, vinculades a igualtat de gènere. Per tant, aquest Govern fa i aquest Govern governa i tot el que no pot acabar de fer és perquè la mà estesa que oferia la consellera Artadi des d'aquest mateix faristol està esperant encara, en matèria de pressupostos, una encaixada.

Pel que fa al darrer punt, deixin-me només explicar que amb l'esmena que hem presentat millora substancialment el text original, perquè manté l'aplicació en els mecanismes de prioritització d'adjudicació d'habitatge social previstos en el reglament de la mesa de situacions d'emergències econòmiques i socials a Catalunya, que no venia reflectit així en l'original, reforçant el finançament de les entitats que treballen amb dones i que estan adherides a la Xarxa d'Habitatges d'Inclusió Social.

La cançó que els he citat acaba dient: «Encara hi som a temps / encara, encara, encara. / Destruïrem un món / estúpid i sense ànima. / Cavem els fonaments / d'una vida més alta», sobretot per a les dones.

Moltes gràcies, diputades.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem és el torn de la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Bon dia a tothom, companys diputats però sobretot companyes diputades. Avui és un gran repte per aquest Parlament, avui aquest Parlament té l'oportunitat de posar-se a l'alçada del carrer, a l'alçada del moviment feminista, té el repte fent la seva funció de control i de legislació al Govern a l'hora d'avançar cap a un futur feminista. Avui tenim tres mocions que ens posaran a prova i esperem que tots els grups parlamentaris d'aquest Parlament estiguin a l'alçada.

Per avançar cap a la igualtat necessitem els acords que es demanen en aquesta moció. Són acords i són deures que el Govern hauria de fer i que no està fent, malgrat que estan previstos en la Llei d'igualtat i al programa que van presentar per a la tretzena legislatura. La moció parla de drets laborals de les treballadores del sector de les cures, de drets de les famílies monoparentals, d'estratègies contra la feminització de la pobresa, de l'habitatge, de problemes de cohesió social i d'informes que estan previstos, però que no hem sigut encara capaços de trobar. La recolzarem en la seva totalitat. Tot i així, creiem que la proposta planteja mesures que són correctores, que són necessàries, però que són insuficients.

Nosaltres creiem que cal qüestionar. I el que cal canviar és el sistema heteropatriarcal, capitalista i explotador en el qual vivim. Cal qüestionar que les regles patriarcales del joc són les que donen origen i mantenen aquestes desigualtats. Ho hem de canviar tot. Això també. Cal qüestionar si el mercat laboral està pensat per conciliar i per posar les cures al centre o bàsicament per produir reduint costos salarials i explotant recursos naturals, perquè un futur feminista també ha de ser un futur ecologista. Cal veure si l'espai públic està dissenyat per a tots i, sobretot, per a totes. Cal veure l'impacte en la feminització de la pobresa de l'especulació amb béns amb funció social com l'habitatge; o el desmantellament del sector públic, com afecta els drets de les dones. Cal entomar també l'impacte de la política migratòria de la Llei d'estrangeria en la triple desigualtat que pateixen les dones migrants. Cal qüestionar fortament i sense matisos la segregació a l'educació. Cal veure si la política fiscal, el preu de l'habitatge i el mercat laboral estan realment orientats a garantir la igualtat d'oportunitats a les famílies monomarentals o més aviat les exclouen.

La senyora Arrimadas l'any passat va dir que no volia anar a la vaga perquè es defensaven mesures anticapitalistes. Aquest any no sabem què farà, potser sí que hi va. El que no sabem és si hi anirà perquè ara sí que està d'acord amb el que es demana, que és bàsicament el mateix que es demanava l'any passat, o perquè hi han unes eleccions el dia 28 d'abril. Sí, és una vaga que també demana canviar-ho tot, demana també canviar el sistema capitalista. Però és que es pot parlar de polítiques que prioritzen posar les cures al centre, trencar amb el sostre de vidre i amb el terra enganxós, garantir una maternitat i una paternitat conciliadores, blindar el sector públic i els béns comuns sense qüestionar un sistema que va cap a una deriva hiperproductiva, hiperconsumista i hiperdepredadora com és el sistema econòmic actual, un sistema que condemna a la precarietat, a la vulnerabilitat, a la desigualtat estructural milions de dones d'aquí i d'arreu del món; un sistema capitalista i neoliberal que enriqueix a qui més té, bàsicament homes, i margina a qui menys té, bàsicament dones?

Quan parlem de mesures feministes valentes, parlem d'això. Si volem un futur feminista, cal transformar-ho tot, cal canviar-ho tot.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn de la diputada senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, aquesta moció, com moltes de les que es presentaran avui, conté mesures per revertir les desigualtats de gènere. I això què vol dir? Propostes sectorials que són orientades a les dones. Però també aquestes mocions inclouen propostes per promoure activament la igualtat. Què vol dir això? Doncs això implica aplicar la perspectiva de gènere de forma transversal a totes les polítiques públiques prestant precisament atenció a la realitat diferenciadora de les dones i els homes a la societat.

L'acció política feminista, segons el nostre parer, ha d'incloure necessàriament polítiques públiques orientades a aquests dos àmbits. Les referides al primer àmbit d'actuació són les que més s'han aplicat des de les institucions, i són aquelles orientades a revertir les desigualtats de gènere. I les altres són polítiques que van una mica més enllà, que no són tant pedaços i que volen anar sobretot a l'arrel del problema. I, per tant, nosaltres som més partidàries d'aquest segon àmbit de polítiques. Això demana voluntat política per part del Govern, sobretot en la reorganització, la millora i el desenvolupament i l'avaluació dels processos polítics, i, per tant, de forma que la perspectiva d'igualtat de gènere s'incorpori a totes les polítiques públiques i a tots els nivells de l'Administració, més enllà de lemes o de les propostes que puguem aprovar en aquest Ple.

Però ens cal anar molt més lluny, ens cal anar més enllà de la transversalitat de gènere; ens calen accions polítiques estructurals, polítiques que s'enfrontin directament al sistema capitalista patriarcal, i això és imprescindible. I perquè sigui possible cal desplaçar la centralitat de l'estructura productiva per posar-hi la vida i deixar enrere els interessos del capital, que avui són al centre de l'estructura productiva, perquè aquesta llibertat i aquesta igualtat que reclamem mai podrà ser de veritat, mai podrà ser veritable dins d'un sistema capitalista patriarcal.

I en la nostra segona intervenció explicarem com nosaltres volem trencar amb el sistema actual i farem propostes al respecte.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn de la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades, bé, s'acostuma a dir que al final la política té molt en comú amb el màrqueting. I jo voldria pensar que no; jo voldria pensar que podem trencar amb aquesta dita. Però és veritat que és casualitat, no?, que en aquest Ple d'aquest Parlament que justament coincideix amb el dia de la celebració de la dona, del 8 de març, de cinc mocions que es presenten, quatre són sobre la dona, sobre els drets de la dona en les seves diferents perspectives. I això no ha de ser dolent, sempre que fem servir aquestes mocions per millorar les condicions de la vida de les dones que en aquest precís moment viuen i treballen a Catalunya, no?

Dit això, crec que s'està fent un ús del dia 8 de març molt perjudicial. El dia 8 de març és el Dia de la Dona, és el dia d'una lluita comuna, no és el dia de la dona contra l'home, no és el dia de la dona que criminalitza altres dones com reclamen, reivindiquen i exerciten els seus drets. És el dia d'una lluita comuna. És el dia on la societat fa i continua fent esforços perquè la igualtat d'oportunitats sigui un fet real, no només a l'Administració pública, sinó també a l'àmbit privat, no? I jo cridaria a una certa..., en fi, a una certa cooperació i consens, perquè jo crec que en això hi estem implicats tots.

Amb relació a la moció que s'ha presentat, nosaltres hi votarem a favor, fins i tot d'aquella proposta que parla d'augmentar la partida pressupostària amb relació a polítiques sobre dones, malgrat que al Ple passat es va aprovar precisament una iniciativa que forçava el Govern a que aquest dimarts passat –estem a dijous– aprovessin uns pressupostos i els portessin aquí al Parlament. Perquè m'ha semblat sentir al representat de Junts per Catalunya que resulta que ells hi estan treballant i sembla que hagin portat uns pressupostos a aquest Ple del Parlament. Home, facin el favor de respectar la voluntat de la ciutadania catalana, que els ha forçat a prendre un acord en la reunió de dimarts passat i portar uns pressupostos aquí.

Dit això, només hem trobat a faltar una cosa, que crec que hauríem de treballar en el futur, que és la protecció específica dels drets de les dones discapacitades (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que al final són el col·lectiu encara més...

El president

Diputada...

Esperanza García González

...desfavorit de tots els que hem parlat.

El president

Gràcies. Gràcies, diputada. Ara per pronunciar-se sobre les esmenes té un segon torn la diputada senyora Beatriz Silva.

Beatriz Silva Gallardo

Muchas gracias a todas las diputadas y diputados por sus intervenciones, por sus aportaciones y por el apoyo que habéis manifestado a esta moción.

Quería hacer rápidamente un comentario a las enmiendas. Respecto a las enmiendas que ha presentado el Grupo de Ciutadans, las hemos aceptado porque creemos que suman al texto, sobre todo la enmienda que se ha añadido y que dice en relación con el Plan estratégico de políticas de igualdad de género; creemos que es importante y agradecemos la aportación.

Por esta misma razón hemos aceptado la enmienda de los grupos de Junts per Catalunya y el Grupo Republicà respecto a la vivienda, y hemos transaccionado flexibilizar un poco los plazos relacionados con el despliegue de algunas medidas, porque creemos que es importante que sean aprobadas.

Es verdad que no hemos aceptado algunas enmiendas, por ejemplo la que dice en relación con el pacto nacional para la lucha contra la desigualdad redistributiva y la feminización de la pobreza, que contempla el *pla de govern*, porque creemos que en esto no podemos esperar más tiempo; tenemos que ponerlo en marcha lo antes posible para evitar que las situaciones de pobreza que expuse en mi interpelación sigan cronificándose, sobre todo considerando que está entre las medidas que el propio Gobierno ha decidido impulsar.

Por una razón similar no hemos aceptado la que dice en relación con el Plan bianual para incentivar la ocupación estable y de calidad para las mujeres. Me gustaría recordar que un 40 por ciento de los contratos firmados en Barcelona por mujeres el año pasado tuvieron menos de un mes de duración. Y creemos que es urgente poner en marcha este plan y disponer de su respectivo informe de impacto. Esperamos que en ambos casos se pongan en valor estas cuestiones y que finalmente sean aprobados.

Esta moción aspira a avanzar en una cuestión muy importante, y es la de desplegar la Ley de igualdad que fue aprobada en 2015 y que es una herramienta indispensable para luchar contra la brecha salarial, la precariedad y muchas otras cuestiones. Y creemos que esta ley no puede seguir olvidada en un cajón.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. Estem cridant a votació.

(Pausa.)

Mentrestant preguntarem als grups si hi ha alguna petició de votació separada en aquesta moció. *(Pausa.)* Sí, senyora Caula.

Anna Caula i Paretas

Demanaríem votació separada del punt 3 i del 7.a, que podrien votar-se conjuntament.

El president

D'acord. Alguna altra petició? No?

(Pausa llarga.)

Comencem la votació... *(Pausa.)*

Comença la votació. *(Veus de fons.)* Perdó –perdó–; havien demanat votació separada. Disculpin. Votarem primer els punts 3 i 7.a i després la resta de la moció. Tenen raó.

Per tant, comença la votació dels punts 3 i 7.a, eh?, 3 i 7.a.

Comença la votació.

Els punts 3 i 7.a han estat aprovats per 66 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions. Passem ara a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets de les dones i les desigualtats de gènere

302-00069/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els drets de les dones i les desigualtats de gènere, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Per exposar-la, té la paraula la senyora Susanna Segovia.

(Pausa.)

Susanna Segovia Sánchez

Bé, bon dia. Demà és 8 de març, Dia de la Dona Treballadora –no ens oblidem tampoc que és el Dia de la Dona *Treballadora*, que sembla que alguns s'obliden d'aquest petit concepte–, i el moviment feminista ha convocat a una vaga i a mobilitzacions que un any més seran massives. Aquest Parlament ha d'estar a l'alçada d'aquestes mobilitzacions. I no, clar que no és una casualitat que hi hagi mocions que reclamen els drets..., la igualtat entre homes i dones el dia abans del 8 de març, clar que no és una casualitat. És un deure i és una obligació que té aquest Parlament de donar una resposta des d'aquesta institució al que demà milions de dones estaran demanant al carrer.

Per tant, senyora del PP –perquè als senyors sembla que no els interessa el tema–, demà hi haurà milions de persones demanant una cosa i vostès no hi seran per acompanyar aquestes peticions. De fet, tenim una proposta de declaració institucional que té el suport de sis dels set grups d'aquest Parlament i que el seu partit està bloquejant; així que intentarem avançar cap a un consens, però em sembla que el fet que el Partit Popular sigui l'únic grup que no hi és demà, i Vox, diu molt del que pensa el Partit Popular de la igualtat entre homes i dones.

Nosaltres creiem que aquí hem de fer un debat constructiu d'aquestes mocions, i ens hi posarem en aquest sentit. Agraïm a les companyes de la CUP i del Partit Socialistes les mocions que han presentat també i que compartim plenament, cadascú des del seu enfocament. Creiem que s'ha de fer un combat estructural a la desigualtat entre homes i dones; no fa ni quatre anys que la marca de roba Zara feia uns bodis per a nenes i nens en anglès, perquè no es noti tant, on deia que les nenes havien de ser guapes i perfectes, i els nens, intel·ligents i «guais», i Carrefour deia: «Ce de "campeón" y ce de "cocinera".»

Per lluitar contra les desigualtats, hi insistim, cal un govern feminista. Cal un govern feminista que governi, que posi recursos i que compleixi els seus compromisos, un govern que tingui un compromís pressupostari a l'alçada, i ara mateix no el tenim. Cal passar de les paraules als fets, a les polítiques, als recursos. La clau del feminisme, d'una política feminista, està en dirigir-se a totes les dones, sense importar ni origen ni condició: a totes, des de la seva especificitat. El futur del feminisme està en l'educació, perquè ens mereixem un futur feminista. Cal de manera urgent un canvi de polítiques, calen polítiques feministes que posin les persones i les cures i la vida al centre, que no es basin en individualisme o meritocràcia, sinó en igualtat d'oportunitats per a totes. Cal un feminisme que no parli d'individualitat i que aquesta individualitat condemni les altres a estar per sota en drets de dones i homes. Perquè a la desigualtat de gènere s'afegeixen la desigualtat de classe i la desigualtat d'origen.

Nosaltres a la moció hem volgut apuntar aquelles mesures que la Generalitat ja hauria pogut fer com a institució per fomentar la igualtat entre dones i homes amb les eines legals i els recursos que ja té al seu abast. Ho haurien pogut fer, ho poden fer i ho haurien de fer, sense excuses i sense més «*estamos en ello*». Un govern feminista ho és des de la seva pròpia estructura de govern; per això cal una conselleria de feminismes i LGTBI, que sigui la que visibilitzi els recursos i les polítiques que es fan de manera focalitzada, a banda de la transversalitat, que també és important. Un govern feminista ha de generar pressupostos amb perspectiva de gènere; no pot

adjudicar contractes a empreses que incompleixin clàusules de gènere, les clàusules de gènere no han de ser una recomanació, han de ser un requisit. Un govern feminista no espera quatre anys per tenir un distintiu d'excel·lència empresarial en matèria d'igualtat. Necessitem canvis i polítiques valentes, i les necessitem ja, perquè tenim un terra de fang i un sostre de vidre.

Necessitem una estratègia en salut sexual i reproductiva que estigui a l'alçada i que garanteixi que totes les persones que vulguin puguin accedir a una anticoncepció oral gratuïta. Necessitem lluitar contra les violències sexuals a menors, contra la discriminació, pel dret a decidir de tots i totes. Necessitem una coeducació real; no només que hi hagin nens i nenes a classe, sinó que el professorat tingui formació, tingui recursos, patis i activitats amb perspectives de gènere. Necessitem un règim fiscal que no penalitzi les dones i les cures, perquè volem les cures i la vida al centre, com a eixos d'un nou pacte del temps i de la reforma horària. Hi ha dones que viuen una doble i fins i tot una triple opressió: per dones, per classe, per origen. Les treballadores del sector de les cures necessiten mesures concretes, orientades a defensar els seus drets. Les dones privades de llibertat necessiten que el sistema penitenciari deixi d'estar pensat per homes i pensat per a homes. Necessitem mesures que garanteixin l'arrelament de dones migrades i els permetin sortir de l'exclusió. Necessitem un govern de Catalunya feminista, a l'alçada dels milers de dones que demà cridaran que ens aturem per canviar-ho tot.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, és el torn de la diputada senyora Beatriz Silva.

Beatriz Silva Gallardo

Buenos días nuevamente, diputados, diputadas. Primero que nada, me gustaría decir algo que no alcancé a decir en mi anterior intervención, porque pensé que eran tres minutos, y creo que es importante poner en valor las tres mociones sobre igualdad que se han traído hoy a este Pleno. Creo que todas contienen propuestas que son necesarias y que además son complementarias, porque inciden en distintos aspectos que afectan a la vida de las mujeres y que es urgente solucionar. Desde mi grupo parlamentario daremos apoyo prácticamente a todos los puntos de esta moción, y me gustaría destacar dos cuestiones que creo que son fundamentales y que no estaban incluidas en mi propia moción.

Una de ellas es que esta moción nos recuerda la necesidad de apoyar la huelga feminista de mañana, que, quiero subrayar, no ha sido convocada solo aquí, sino en ciento cincuenta países donde las mujeres se sumarán en alguna modalidad de protesta. La semana pasada, durante las interpelaciones, tuvimos la oportunidad de debatir sobre algunos de los problemas que afectan a las mujeres en Cataluña, pero es bueno recordar que la huelga de mañana reivindica también cuestiones que, aunque parecen más lejanas, no son por eso menos importantes.

Según el último informe de ONU Mujeres, son las mujeres quienes sufren más la inseguridad alimentaria en el mundo y las primeras en sacrificar su comida si los alimentos escasean. Todavía hay cuarenta y nueve países en el mundo que no cuentan con una legislación contra la violencia de género, cuarenta y cinco que no tienen formas dirigidas al acoso sexual y treinta y siete que exoneran a los violadores si contraen matrimonio con sus víctimas.

La violación contra mujeres y niñas se ha convertido en un arma de guerra en muchos países. En lugares como Afganistán, las mujeres son lapidadas, y en muchos otros, sometidas a mutilación genital femenina. Las mujeres sufren todo tipo de violaciones, y también vulneraciones a sus derechos, algunos tan básicos como acceder a la salud y a la educación.

La celebración del Día Internacional de la Mujer Trabajadora, como nos ha recordado la diputada Segovia, es una convocatoria que traspasa fronteras un día para poner en común los problemas que compartimos las mujeres, más allá de nuestras opciones políticas. Por eso es importante apoyar y sumarse a la huelga feminista de este 8 de marzo.

Dar apoyo a la huelga feminista de mañana no es una cuestión de «feminazis», como dice el bus de Hazte Oír, al que hace mención también esta moción. Es una forma de manifestarnos frente a una cuestión que no nos imaginábamos que sucedería hace un año, cuando la marea feminista desbordó las calles. Y es que los movimientos y formaciones políticas que ponen en cuestión los derechos de las mujeres han ido ganando fuerza y han entrado en nuestras instituciones, condicionando a otras formaciones políticas. Se pasean por las calles haciendo apología de la intolerancia, hacia la diversidad sexual, hacia los distintos modelos de familia, y poniendo en cuestión derechos de las mujeres que han costado décadas de lucha, como el derecho al aborto o a que la violencia machista sea reconocida como una violación de derechos humanos, como establece nuestra actual legislación.

El pacto de gobierno que se ha producido recientemente en Andalucía ha significado para las mujeres un retroceso, porque ha permitido que estos discursos entren en las instituciones, ha legitimado una propuesta que significa un paso atrás en los derechos de las mujeres. La decisión del Partido Popular y de Ciutadans de permitir que una formación de ultraderecha que tiene entre sus principales reivindicaciones eliminar las leyes que intentan combatir la violencia machista, pero que además incluso niega que exista la violencia de género, es una cuestión que debería movilizarlos para desbordar mañana las calles.

Desde mi grupo parlamentario habíamos presentado una enmienda a esta moción respecto a la propuesta de crear una «consellería» de feminismos y LGTBI, no porque estemos en contra de poner estas cuestiones en el centro de las políticas de gobierno, sino porque creemos que es una cuestión transversal y que por eso mismo necesita también de una figura transversal que garantice que la igualdad sea un eje vertebrador de todas las «consellerías». De todas formas, estamos de acuerdo en la cuestión de fondo, que es priorizar y poner en el centro de la acción de gobierno las políticas de igualdad; la compartimos, y también la necesidad de que se garanticen los recursos humanos y económicos para hacerlo posible.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Ciutadans, és el torn de la diputada senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Muchas gracias, señor presidente. Buenos días, diputados, diputadas, *consellers*. Virginia Woolf afirmaba que una mujer necesita dinero y una habitación propia para poder escribir novelas. Es decir que este texto, que en principio no era un texto feminista, sino una serie de conferencias para hablar de mujeres y literaturas, se acabó convirtiendo en fundamental para el feminismo, y digo «fundamental» en la doble acepción de la palabra. Las cosas han cambiado muchísimo desde los años veinte hasta ahora, pero la realidad es que las mujeres tenemos que seguir luchando por tener dinero y una habitación propia o, lo que es lo mismo, igualdad salarial y un espacio donde poder vivir en libertad las propias novelas de nuestras vidas.

Los caminos para conseguir estos propósitos –dinero y una habitación propia– son variados, y por eso a mí me gusta más hablar de feminismos, en plural, porque hay diferentes posicionamientos feministas, todos ellos legítimos, y todas las feministas tenemos en común la defensa de la igualdad efectiva entre hombres y mujeres.

Desde Ciudadanos reivindicamos un feminismo liberal, en la línea de Clara Campoamor, y desde aquí me gustaría dar las gracias a mis compañeros del grupo municipal de Sabadell, porque gracias a ellos ahora en esa ciudad hay una plaza que se llama «plaza Clara Campoamor». Y la verdad es que estos días yo me llevo las manos a la cabeza con las cosas que estoy escuchando sobre el feminismo liberal, obviando figuras como Clara Campoamor, que no solo es uno de los artífices del sufragio femenino aquí en España, como lo es Stuart Mill en Gran Bretaña, sino que además fue una gran defensora de las mujeres pobres en un momento en que era muy difícil ser defensora de las mujeres pobres en España, y ella dedicó a eso gran parte de su vida.

La verdad es que también me sorprende que nos den lecciones de feminismo partidos que en su vida han presentado como número 1 a la Generalitat a una mujer. (*Aplaudiments*.) También me llevo las manos a la cabeza cuando el señor Alfred Bosch –con todo el cariño se lo digo– nos pretende dar lecciones de feminismo cuando Esquerra Republicana no pone una mujer cabeza de lista ni por equivocación y cuando mantienen en su asiento al señor Lluís Salvadó, que ya sabemos todos lo que opina de las mujeres y de los méritos de las mujeres. La verdad es que nosotros en Ciudadanos tenemos el privilegio de ser el único partido que ha presentado a una mujer que ha ganado las elecciones aquí en Cataluña, y tenemos el privilegio de tener a una mujer que ha sido la única líder de la oposición aquí en Cataluña, así que, lecciones de feminismo, justitas, ¿eh?

Nosotros no somos dogmáticos y aceptamos que hay diferentes posiciones feministas. Pero es que el feminismo no es patrimonio de nadie, no es patrimonio de ningún partido, es que no hay nada menos feminista que decirle a una mujer lo que hay que hacer, no hay nada menos feminista que tratar a las mujeres con paternalismo. Las mujeres somos libres, y nadie tiene que decirnos ni lo que tenemos que hacer ni lo que tenemos que pensar. Las mujeres no necesitamos la tutela de ningún partido, y mucho menos de los hombres de ningún partido. Yo tengo clarísimo que, a mí, que toda la vida he sido feminista, ningún hombre me va a dar lecciones de feminismo. A mí personalmente no me gusta un cartel del día de la mujer con un hombre y sin ninguna mujer. A mí estos carteles de «*Otelo*, vuelve el hombre»..., que, por cierto, ¿saben de dónde vuelve? Vuelve de una baja de paternidad que ha conseguido gracias a Ciudadanos, ¡porque es que la propuesta era de Ciudadanos! (*Aplaudiments. Remor de veus*.)

No puede ser que los partidos nos digan a las mujeres qué tenemos que hacer con nuestros cuerpos. No puede ser que se hable de las mujeres que deciden participar en la gestación subrogada como «granja de mujeres pobres». Y, sobre todo, no se puede utilizar el feminismo para faltarle al respeto a nadie. Y en este sentido me gustaría citar las palabras de una mujer a la que yo he admirado toda mi vida, que es Carmen Alborch, que dice: «Todo debate enriquece, siempre que no sea ir contra nosotras mismas. Hay quien quiere que nos tiremos del moño, pero no lo vamos a consentir. El feminismo no es un catecismo, y cada una lo vive a su modo.» Grandes palabras de Carmen Alborch con las que no podría estar más de acuerdo.

Y, ya con respecto a esta moción, nosotros como liberales, por supuesto, respetamos el derecho a huelga y manifestación, y quería agradecer a la señora Segovia que me haya aceptado una enmienda para que haya cursos de español gratuitos. Las mujeres migrantes tienen una gran movilidad y son muy necesarios estos cursos de español. Parece mentira que a ustedes se les haya olvidado y que me costara tanto convencerla de la enmienda. Después, cuando se ponen las urnas en lugares como el Raval (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), donde viven personas que vienen de otros lugares del mundo, están llenas...

El president
Diputada...

Sonia Sierra Infante

...-sí, ya acabo-, están llenas de votos de Ciudadanos. Normal: comprendemos muchísimo mejor sus necesidades que ustedes y lo demostramos con nuestras propuestas.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Eva Baró.

Eva Baró Ramos

Bé; gràcies, president. Senyores diputades, diputats, públic estimat que ens acompanyeu avui aquí, des del nostre punt de vista, la igualtat real i efectiva entre homes i dones és en essència sinònim de llibertat, llibertat de les dones, en el sentit més ampli i profund de la paraula; llibertat de moviment i d'acció; llibertat d'elecció; llibertat de pensament i d'opinió; llibertat per desitjar; llibertat per cometre errors; llibertat per accedir al poder i exercir-lo; llibertat per ser mestresses del nostre propi cos, per estimar i per viure la nostra sexualitat com vulguem i amb qui vulguem, sense haver de donar explicacions; llibertat per tenir fills i llibertat per no tenir-ne si no volem; llibertat per tenir pors i inseguretats, per sentir, per plorar, per cridar, per ballar, per riure; llibertat per no complir amb els estàndards socials; llibertat per intentar ser una mateixa en la màxima plenitud possible.

Però, compte, llibertat per exercir tots aquests drets, totes aquestes llibertats i moltes altres, sense cap perjudici pel fet d'exercir-los essent dones, és a dir, sense recances, sense ser invisibilitzades, sense menysteniments, sense culpabilització ni pròpia ni aliena, sense condescendències, paternalismes, imposicions, sornes, sarcasmes, sense pressions socials, sense pressions institucionals, sense judici de valors ni de moralitat, sense violències de cap tipus, sense càstigs, sense represàlies, sense submissions ni evidents ni encobertes.

En aquesta vida et trobes de tot, misogínia, sexisme, antifeminisme, negacionisme, fins i tot desgana –hem presenciat fa una estona una mostra evident de desgana respecte al tema–, i fins i tot hi ha qui, per compensar el seu suport vergonyós a partits declaradament i descaradament masclistes com Vox, s'acaben «liant» i s'acaben autoanomenant i s'acaben vantant de feminisme lliberal. El masclisme té moltes cares i sovint es disfressa i es blanqueja rere discursos, justificacions i excuses de tota mena, surrealistes moltes vegades.

Però, a parer nostre, ens sembla evident que estem lluny encara que la igualtat real i efectiva entre homes i dones sigui una realitat, perquè, si no, hi ha moltes coses que no passarien. Les dones no patiríem violències masclistes ni sexuals de tot tipus, en tota mena d'àmbits, amb absoluta impunitat amb els agressors. Les dones no patiríem una pobresa estructural que s'acarnissa especialment amb nosaltres. Les dones no toparíem *constantment* contra sostres de vidre que ens impedeixen progressar i ocupar llocs de poder i comandament. Les dones no cobraríem menys per la mateixa feina que fan els homes. Les dones no assumiríem de manera molt majoritària i en solitari les feines de cura o les tasques domèstiques. Les dones tindríem quantitativament i qualitativament la mateixa presència que els homes en la vida pública i en els òrgans de decisió arreu. Les dones podríem manar tan bé o tan mediocrement com tantes vegades passa amb tants homes. A les dones no se'ns jutjaria per la nostra imatge, el nostre cos, el nostre estil de vida ni patiríem una pressió estètica asfixiant per semblar Barbies i per encaixar en models estètics molt determinats. Les dones tindríem referents femenins en tots els àmbits, etcètera.

Moltes dones anònimes, abans que nosaltres –i malauradament quasi només dones, perquè fins i tot en la lluita contra les opressions la lluita feminista, doncs, és secundària–, han lluitat pels nostres drets i contra la discriminació per raons de gèn-

nera. Però el masclisme està tan arrelat en nosaltres, en la nostra concepció del món i es manifesta subtilment o explícitament en tantes i tantes situacions, que moltes vegades es fa molt difícil de tenir-ne plena consciència.

La moció que debatem és ambiciosa, amb vocació transversal i amb vocació d'incidir i assegurar unes polítiques públiques amb perspectiva de gènere; inclou punts des d'estratègies de salut fins a clàusules de gènere en adjudicacions de contractes amb la Generalitat, passant per mesures que impulsin l'excel·lència empresarial, mesures de conciliació que no impactin negativament en l'economia de dones, etcètera. És una moció el fons i el sentit de la qual compartim plenament malgrat que no hi puguem donar resposta amb tota la magnitud que segurament..., que «segurament» no, que desitgem.

Per tant, hi votarem, com no pot ser d'altra manera, a favor.

I aprofito per des d'aquí enviar i fer i reconèixer la Carme, la Marta, la Dolors, l'Anna, la Meritxell, la Lluïsa..., tantes dones rebels anònimes i tots els homes honestos que sí que se solidaritzen amb el feminisme i que actuen en conseqüència.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn de la diputada senyora Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Bé; bon dia. Gràcies, president. Consellera, diputats, consellers, treballadores del Parlament, treballadors del Parlament, membres de l'honorable poble de Catalunya que ens acompanyen, benvinguts. Parlar avui d'aquesta moció i de la posició de Junts per Catalunya m'agrada; m'agrada perquè defensem, durant el que podríem dir tota aquesta setmana, la setmana de la dona, just abans del Dia Internacional de la Dona Treballadora, com bé ha dit la Susanna, la companya Susanna. Però m'agrada especialment perquè aquí al Parlament de Catalunya ja fa mesos que treballem en aquesta qüestió, i és destacable el Pla d'igualtat de gènere que s'està desplegant en aquesta institució. Els recordo als diputats que no ho hagin fet que hi ha una enquesta que han de contestar respecte a aquest pla d'igualtat. Aquest pla, de fet, està vinculat a la Llei 17/2015, d'igualtat efectiva entre dones i homes, i repassant la llei he pogut comprovar que, oh sorpresa!, el Grup de Ciutadans va votar en contra de les quotes que garanteixen la paritat i que el Grup del PP juntament amb els diputats d'Unió, ara al PSC, van votar en contra del dret de les dones a decidir sobre el seu propi cos. Quines coses.

Bé, el Parlament, en aquesta legislatura, com ja hem comentat, està desenvolupant el Pla d'igualtat de gènere; vam aprovar mocions al voltant de l'erradicació de la violència masclista, on ens comprometem a no pactar amb grups d'extrema dreta. I és que la visibilització del problema al que ens enfrontem és un dels objectius de tota la feina que fem al voltant de les dones.

La moció que debatem és molt àmplia, com hem dit, no pot ser d'una altra manera, és transversal, afecta gairebé tots els departaments del Govern, però permetin-me que els faci una prèvia. La setmana passada, em van regalar aquesta bossa –aquesta bossa– d'un grup de jugadores de rugbi, de fet, del Centre Esportiu Universitari de Barcelona, de l'equip de rugbi, i és aquí aquesta visibilització de la dona, aquesta lluita per la igualtat de la dona on hem de lluitar, perquè la dona lluita i ha de ser vencedora contra els estereotips en la defensa de la igualtat en el món de l'esport. És un tema cabdal, sobretot perquè la Llei espanyola de l'esport no defensa, no reconeix l'esport femení com un esport professional, no reconeix la professionalitat de les dones que es dediquen a l'esport. I aquí tenim unes quantes diputades que han estat professionals de l'esport i la llei espanyola no les reconeix. Afortunadament, estem treballant des del Govern i des del Consell Català de l'Esport en una llei cata-

lana de l'esport que sí que reconeix la professionalitat de les dones en el món de l'esport i que acaba amb clàusules abusives com, per exemple, aquelles que demanen fer fora les dones que es quedin embarassades.

Tornant a la moció, i agraint la disposició del Grup de Catalunya en Comú Podem per acceptar moltes de les esmenes que hem proposat, considero que els dos punts primers són essencials; el meu grup dona ple suport a la vaga feminista del 8 de març i a l'altre punt, on manifestem el nostre més profund rebuig al bus d'odi d'Hazte Oír.

Pel que fa a la vaga feminista, després m'hi referiré. Però, pel que fa al bus d'odi d'Hazte Oír, no podem fer més que ratificar el nostre profund rebuig a aquest autobús d'odi, i aprofitem per agrair a la Generalitat que hagi obert un expedient sancionador per tal que aquest autobús no torni a circular mai més a les carreteres de Catalunya. (*Aplaudiments.*) I convidem altres territoris de l'Estat espanyol i d'Europa que facin el mateix. No volem l'extrema dreta ni als nostres carrers ni a les nostres places ni als nostres parlaments.

I, aprofitant de dir que no volem l'extrema dreta als nostres parlaments, aprofito per dir la vergonyosa actuació que va ser ahir veure al Parlament Europeu com va acollir un aquellarre neofeixista amb el secretari general del partit Vox (*aplaudiments*), partit amb el qual vostès han pactat el Govern, vostès, Ciutadans i PP, el Govern d'Andalusia, on el senyor, per dir-li d'alguna manera, Ortega Smith va amenaçar d'apallissar un diputat, un eurodiputat europeu, i va insultar greument el president Puigdemont. *Shame on you, Mister Tajani, shame on you.* (*Aplaudiments.*) Vergonya de Parlament Europeu.

Precisament, i per acabar, aquest secretari d'organització avui està acusant els nostres companys i les nostres companyes en el judici farsa a Madrid. I jo no puc fer una altra cosa que recordar sobretot a les dones, que estan sent doblement oblidades, i demanar que així aquest 8 de març anirem a la vaga feminista per totes les dones, però en especial per tu, Carme; per tu, Dolors; per tu, Meritxell, Clara, Meritxell, Anna, Marta, Ramona, Anna i, en especial, per tu, Tamara, per totes aquelles dones que són represaliades cada dia. Visca la vaga feminista!

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Mirin, tinc dos minuts i mig; intentaré anar molt ràpid. Hem vist un exercici d'hipocresia i de cinisme per la majoria de partits que han intervingut avui en base a aquesta moció.

En primer lloc, el Govern, mentre l'autobús d'Hazte Oír passejava pels carrers d'aquesta ciutat, encapsulava els militants i encapsulava el moviment popular que, amb el cap, el cos i el cor vam parar aquest autobús a la ciutat de Barcelona. Per tant, d'hipocresia, ja n'hi ha prou.

Per altra banda, respecte a les polítiques feministes, posar la vida al centre amb feminisme per canviar-ho tot, els recordem que Esquerra Republicana, Junts per Catalunya i Ciutadans van votar juntes que es poguessin vendre totes aquelles empreses públiques que són i que sostenen els serveis que són necessaris per sostenir la vida. I, per tant, vostès no tenen cap problema en aliar-se quan es tracta de no garantir serveis públics. I allà on no arriba allò públic, hi arribem les dones, sempre hi arribem nosaltres. I, per tant, menys hipocresia, més accions, menys paraules i més acció política feminista és el que fa falta en aquest Parlament.

I, per altra banda, respecte a la senyora Segovia, també ha parlat d'un feminisme de posar la vida al centre, i en això hi estem d'acord. Ha parlat d'anticapitalisme, ha parlat de capgirar aquest sistema. Com? Quina és la seva proposta?

Nosaltres ho tenim clar. Volem autodeterminar-nos, volem un alliberament nacional, social i de gènere. Volem capgirar les relacions polítiques, culturals, les relacions econòmiques. Volem posar al centre de l'estructura productiva la vida. Nosaltres no creiem que aquest Estat sigui reformable. Vostès ho creuen? Creuen que aquest Estat pot ser reformable?

Acompanyin-nos en aquest camí cap a l'autodeterminació; acompanyin-nos cap a l'alliberament social, nacional i de gènere del nostre poble.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades..., la verdad es que no hay nada con lo que disfruten más los machistas, hombres y mujeres, que las hay, que con los gritos que se han oído desde este *faristol* del Parlament en el día de hoy. No hay nada con lo que disfruten más.

Yo, mire, le voy a decir una cosa: el feminismo, la lucha por la igualdad, no es una cuestión de postureo, ni de gritos, ni de señalamientos, ni de criminalización, ni de lazos lilas; es algo que se practica en el día a día. Y ustedes, aquí, hoy, a mí, como mujer, votante o no, miembro o no del Partido Popular, me han hecho sentir vergüenza.

Nosotros no somos ese partido lila que se negó a participar en el Pacto de estado contra la violencia de género, no somos ese partido que dice que azotaría a las mujeres hasta que sangraran, no somos ese partido que ponemos una foto de nuestro líder masculino diciendo: «Él vuelve», el macho alfa, el que practica el amor como nadie, ¿no?, parece ser. Nosotros no somos ese partido.

Nosotros somos el partido de la primera mujer alcaldesa en democracia en España, el primer partido que puso a una mujer al frente del Senado, el primer partido que puso a una mujer al frente del Congreso de los Diputados, el primer partido que tuvo dos presidentas de comunidad autónoma, el primer partido que puso a una mujer al frente del Defensor del Pueblo, en dos ocasiones, el primer partido que tuvo una comisaria europea. Miren, lecciones, ninguna, y gritos tampoco, ni que sea por cortesía parlamentaria.

Y una reflexión: cuando alguien necesita gritar tanto para defender sus ideas, está claro que le falla algo. Y la segunda: se intenta leer una declaración institucional en esta cámara en apoyo del Día de la Mujer, del día 8 de marzo, y ustedes nos acaban de señalar aquí, en este Pleno, conforme no estamos de acuerdo con ello. Oigan, fueron ustedes los que nos excluyeron de ese correo electrónico, como fuerza parlamentaria que representa a cientos de catalanes, y no hemos podido hacer ninguna enmienda hasta la tarde de ayer. Ustedes nos niegan la posibilidad ni siquiera de poder opinar. Así que no nos culpen.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del grup proponent i per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Bé, en primer lloc, jo no crec que hagi cridat. Si he cridat i ha semblat així, demano disculpes; no era la intenció, de cridar. De tota manera, tampoc m'estava mirant quan parlava, i suposo que això tampoc és un símptoma d'educació, en realitat.

S'ha parlat de feminismes en plural. Hi estem d'acord amb feminismes en plural, i no és un tema de lliçons, però crec que en el que no estem d'acord és en el diagnòstic de per què cal el feminisme per lluitar per la igualtat de drets entre homes i dones, que és el que està en el fonament de la lluita feminista. El feminisme lliberal

que vostès proclamen, evidentment que és totalment digne i defensable, però nosaltres no el compartim, perquè creiem que no ataca les causes que realment provoquen la desigualtat. És així de senzill. No és un tema de quin feminisme és millor o pitjor. Però la vaga de demà, la vaga del 8 de març, de demà, és un feminisme que diu que el sistema capitalista és el que ens ha portat això i que el sistema lliberal no ho és. És el mateix que es deia l'any passat i que vostès no hi van anar.

Jo els haig de dir una cosa del cartell que ha sortit repetides vegades. Jo els hi dic: aquí és un error. És un error, aquell cartell, és un error el missatge que transmet. Ho és, és així. I crec que s'ha de poder reconèixer, com ho va reconèixer ahir mateix el mateix Pablo Iglesias. Però també crec que s'ha de reconèixer que va ser un error no anar a la vaga del 8 de març l'any passat, i això encara no ho hem sentit, tampoc, per part de Ciutadans. És cert que tenen la primera cap d'oposició dona i es reconeix aquest mèrit, però també és veritat que no era aquí quan es debatien les mocions d'igualtat. (*Remor de veus.*) Vull dir que també..., quina és la prioritat de la cap de l'oposició en aquests temes. (*Aplaudiments.*) Tampoc no és un tema de lliçons, però som l'únic grup que té els tres principals càrrecs del grup parlamentari que són dones i, a més a més, la primera alcaldessa de la ciutat de Barcelona. Vull dir, és entrar en una competició que no sé realment a on ens porta.

Jo el que sí que vull és felicitar que finalment hàgim aconseguit un text de consens per a la declaració institucional. No sé per què no es van incloure les persones del Partit Popular en el correu. Potser perquè normalment no participen massa activament en la Comissió d'Igualtat (*alguns aplaudiments*), i llavors, a vegades, costa tenir-los presents. Però, de tota manera, crec que sí, entre totes hem de celebrar que tenim aquest text i que d'aquest Parlament podrà sortir una declaració institucional que posi aquest Parlament a l'alçada dels milers de dones que demà estaran al carrer.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada.
Estem cridant a votació.
Digui'm, senyora Baró, per què em demana la paraula?

Eva Baró Ramos
Per contradiccions...

El president
Trenta segons.

Eva Baró Ramos
...-sí- en una afirmació que ha fet la diputada del PP. Ens sembla important insistir que, per rigor històric, la primera alcaldessa democràtica tant a Espanya com a Catalunya és Natividad Yarza, d'Esquerra Republicana, a la Segona República.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president
S'ha demanat votació... Sí, senyora Sierra, per què em demana la paraula?

Sonia Sierra Infante
Per contradiccions, si us plau.

El president
Digui.

Sonia Sierra Infante

A veure, en primer lloc, ho hem dit i ho tornem a repetir, però continuen amb les seves mentides. Nosaltres, com a liberals, donem llibertat, com no pot ser de cap..., no, no «donem»: és que les persones tenen llibertat per afegir-se o no a una vaga. (*Remor de veus.*) De la mateixa manera que el senyor Echenique diu que no la farà demà...

El president

Silenci...

Sonia Sierra Infante

...perquè té moltíssima feina, hi ha moltes dones que treballen, o per la decisió que sigui..., la segueixen o no. Nosaltres vam participar-hi l'any passat, com hi participarem aquest.

I, per cert, és que es van equivocar en el cartell d'aquest any, però és que també es van equivocar al cartell de l'any passat. (*L'oradora el mostra.*) «Dia de la Dona», i en comptes d'una dona tenim un home. Això és un feminisme per vostès, em sembla perfecte; no és el nostre feminisme.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Deia que s'havia demanat votació separada dels punts... (*Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.*) Sí, senyora Segovia, per...? (*Veus de fons.*) Al·lusions no; en tot cas, contradiccions, perquè és el que han...

Susanna Segovia Sánchez

Per contradiccions i per a correcció. M'ha faltat afegir: «la primera alcaldessa des de la restauració de la democràcia»; li reconec això a la diputada Baró.

I, en segon lloc, dir-li a la diputada Sonia Sierra que potser no sap que demà és una vaga general de dones, no d'homes. i per això no cal que el senyor Echenique participi a la vaga.

Gràcies.

El president

Votacions separades: se m'han demanat, deia, els punts 3 i 10, per una banda, que es poden votar en bloc, i 19.b i 13, d'una altra, que també es poden votar en bloc. Alguna altra petició més? (*Anna Caula i Paretas demana per parlar.*) Sí, senyora Caula.

Anna Caula i Paretas

Hi afegiríem dos blocs: un, que seria el punt 4, 18.a i 18.b, que es podria votar conjuntament, i un altre, el 14.b i el 15.

El president

Perdó: 14...

Anna Caula i Paretas

...b de «Barcelona»...

El president

...b de «Barcelona», sí...

Anna Caula i Paretas

...i 15.

El president

...i 15. D'acord. Doncs, votarem aquests quatre blocs i la resta de la moció? Sí? (*Veus de fons.*) Sí. No, no; és que el senyor Rodríguez també demanava la paraula. Ara després... Digui'm, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Sí, demanàvem la votació separada també dels punts 1 i 2 (*algú s'exclama*), del 13 (*remor de veus*) –no sé si a algú li fa gràcia...– i del 19.b de forma separada.

El president

Si els sembla, votarem per separat tots els punts perquè estan demanant diferents blocs que no coincideixen amb els que m'havien demanat abans. Si els sembla, votem separatament tots els punts. Suposo que era per això, senyora Bravo, que demanava la paraula, per votació separada. Fem tots els punts, eh? (*Pausa.*) Molt bé.

Passem a la votació, doncs; per tant, votem punt per punt de la moció. Comença la votació amb el punt primer.

Comença la votació.

El primer punt ha estat aprovat per 125 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

Passem a votar el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 1 en contra i 2 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

El punt tercer ha estat aprovat per 14 vots a favor, cap en contra i 113 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 4.

Comença la votació.

El quart punt queda aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.

Passem ara a votar el punt 5.

Comença la votació.

El cinquè punt queda aprovat per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per unanimitat: 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt 7.

Comença la votació.

El punt setè queda aprovat per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt vuitè.

Comença la votació.

El punt vuitè queda aprovat per unanimitat, és a dir, 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 queda aprovat per 126 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

I passem ara a votar el punt número 10.

Comença la votació.

El desè punt queda aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.

I passem ara a votar el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 12.

Comença la votació.

El punt 12 queda aprovat per 126 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Passem ara a votar el punt número 13.

Comença la votació.

El punt 13 queda aprovat per 123 vots a favor, 3 en contra i 1 abstenció.

Passem ara a votar el punt número 14.

Comença la votació.

El catorzè punt queda aprovat per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 15.

(Anna Caula i Paretas demana per parlar.) Sí, digui'm, senyora Caula. *(Anna Caula i Paretas intervé sense fer ús del micròfon.)* Subpunts? D'acord. Per tant, el punt 14 i votarem els subpunts del punt... *(Veus de fons.)* Sí? Es poden votar conjuntament, *a i b?* *(Veus de fons.)* No? Per separat; molt bé.

Doncs passem a votar el punt 14.a –14.a.

Comença la votació.

El punt 14.a queda aprovat per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I ara passem a votar el 14.b.

Comença la votació.

El 14.b queda aprovat per 67 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Passem, ara sí, a votar el punt número 15.

Comença la votació.

El punt número 15 queda aprovat per 67 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

I ara passem a votar el punt 16.

Comença la votació.

El punt 16 queda aprovat per 125 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció.

I ara votem el punt 17.

Comença la votació.

El punt 17 queda aprovat per unanimitat; 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Ara votem el 18, però només el 18, després votarem els subpunts, eh? Votem el punt 18, l'enunciat. Hi ha l'enunciat del punt 18. Si volen ho fem al final. Sí? O... *(Pausa.)* Doncs votem el punt 18.a; votem els subpunts, i després, si queda alguna cosa per votar del punt 18, la votarem.

Votem, per tant, el 18.a –18.a.

Comença la votació.

El punt 18.a queda aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.

Passem ara a votar el punt 18.b.

Comença la votació.

El punt 18.b queda aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.

I passem ara a votar el punt 18.c.

Comença la votació.

El punt 18.c queda aprovat per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

No sé si és preceptiu votar l'enunciat del punt 18... *(Pausa.)* Votem directament, doncs, el punt 19. Sí. *(Veus de fons.)* Per separat –per separat–, sí; el punt 19.a i el 19.b –19.a i 19.b.

Comencem la votació del punt 19.a –19.a.

Comença la votació.

El punt 19.a queda aprovat per unanimitat, és a dir, 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt 19.b.

Comença la votació.

El punt 19.b queda aprovat per 74 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt 20.

Comença la votació.

El punt 20 queda aprovat per 125 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

I finalment votem el punt 21.

Comença la votació.

El punt 21 i darrer d'aquesta moció queda aprovat per unanimitat, és a dir, 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Suspenem ara la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Educació, de Cultura i de Treball, Afers Socials i Famílies.

El vicepresident primer

Bé, bona tarda. Reprenem la sessió...

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el trilingüisme en l'educació

302-00070/12

...amb el setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el trilingüisme en l'educació, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I per exposar-la té la paraula la diputada Sonia Sierra per un temps de cinc minuts.

Sonia Sierra Infante

Muchas gracias, señor presidente. Buenas tardes. Voy a empezar con un *spoiler*. La verdad es que, como somos muy poquitos, van a ser afortunados, que van a ser los primeros en saberlo. Y lo que voy a hacer es desvelar qué es lo que van a decir los portavoces nacionalistas cuando salgan a este mismo atril. Van a decir que la escuela catalana es un modelo de éxito, reconocido internacionalmente, porque luego ya se vienen arriba; aunque la realidad es que ni es un modelo de éxito ni tiene ningún tipo de reconocimiento fuera de aquí.

También van a decir que sí, que hay que mejorar un poquillo el tema del inglés, pero que lo estamos haciendo bastante bien. Y aunque la realidad es que estamos a la cola de España en la enseñanza del inglés.

Y también van a decir que la escuela catalana es plurilingüe, cuando en realidad es un sistema monolingüe, con una sola lengua vehicular, que, por cierto, señores y señoras del PSC, los pocos que hay, a ver si le dicen a la señora Celaá que en Cataluña solo hay una lengua vehicular y que además ustedes defienden que solo haya una lengua vehicular. Porque, claro, es que luego queda fatal que vaya mintiendo por las entrevistas, diciendo que en Cataluña hay más de una lengua vehicular.

Otra cosa que van a decir cuando salgan aquí, y además lo van a decir muy orgullosos, es que el modelo de escuela catalana, la mal llamada «inmersión lingüística», es el único modelo posible, porque ellos, que son buenísimas personas, lo que no quieren es segregar alumnos por cuestión de lengua. Si tenemos en cuenta que el modelo de *escuela catalana* es tan malo que no se hace en ninguna otra parte del mundo, decir que este es el único modelo que no segrega es lo mismo que decir que en todo el mundo se segrega alumnos excepto aquí en Cataluña. Y eso es especialmente raro cuando lo dicen personas del PSC o de Podemos porque resulta que en la Comunidad Valenciana, donde gobiernan, y en el País Vasco, donde han gobernado los socialistas, sí que hay diferentes líneas dependiendo de las opciones lingüísticas. Con lo cual, para mí queda un poquito feo que le digan a

sus compañeros que se dedican a segregar niños, pero, bueno, allá ustedes con sus compañeros. A mí me parece bastante feo.

Pero, bueno, como les decía, es que el *model d'escola catalana* es tan malo, que no hay manera de defenderlo con argumentos sólidos, con cifras, con estadísticas. Y les voy a dar el ejemplo más evidente. El martes, yo hice una solicitud de comparencia de dos profesores de economía –un catedrático y un profesor de economía– que han hecho un informe demostrando que la inmersión lingüística es perjudicial para los alumnos castellanohablantes. Entonces yo dije: «Hombre, los grandes defensores de la inmersión lingüística estarán deseando que estos señores vengan aquí, para demostrarle con sus datos, con sus cifras, con sus argumentos, que es mentira lo que están diciendo.» Que votaron en contra; no quieren que vengan. Y yo les dije: «Hombre, pero explíquenme el porqué, denme un argumento.» Callados; silencio. Se veían las bolas de paja por allí... Allí nadie dijo nada. Hombre, pues parece que es que no tienen ningún tipo de argumentos.

Otro ejemplo. Señor *conseller*, con todo el cariño se lo digo, en la interpelación que le hice, le di una cascada de datos, de cifras. No rebatió ni uno; no me contestó ni una sola de mis preguntas, no dio usted ningún tipo de datos. Eso sí, lo que nos dio fue una lección magistral de cómo estar quince minutos hablando sin decir absolutamente nada más allá de excusas del tipo, y cito literalmente, «*el to de la seva interpel·lació d'avui no el puc respondre, perquè és el to d'aixecar la veu innecessàriament*». Hombre, señor *conseller*, yo he visto excusas de alumnos de la ESO mejores que esta. Una excusa muy floja, que se demostró que además no era verdad, porque luego hice las preguntas en voz baja y tampoco me contestó. Es decir, es que no tienen argumentos, es que no hay manera de defender con argumentos sólidos la inmersión lingüística, porque es un modelo caduco y es un modelo fracasado, que, insisto, no se hace en ninguna parte del mundo de lo malo que es.

Pero la realidad es que ustedes son impermeables a los datos. ¿Pero, vamos, si se creen que viven en una república, cómo no se van a creer que la escuela catalana es multilingüe, pues, si son capaces de creer cualquier cosa? Pero frente a sus mantras y a sus descalificaciones..., porque esto se lo adelanto también: cuando salgan aquí nos van a poner verdes a los de Ciudadanos. Ya verán cómo hablan mal de Ciudadanos y nos acusan de las peores intenciones.

Pues frente a sus acusaciones, a sus mantras, datos objetivos: solo el 6 por ciento de los centros catalanes dan alguna asignatura en español, solo el 5 por ciento dan tres asignaturas en inglés, solo el 0,1 ofrece el chino como asignatura optativa y solo el 1,4 por ciento de los centros ofrecen actividades extraescolares en algún idioma extranjero. Como pueden ver, son cifras absolutamente ridículas, y más si tenemos en cuenta que en el resto de comunidades autónomas están llegando ya al 50 por ciento de los centros bilingües.

Nosotros queremos acabar con este sistema monolingüe obligatorio; proponemos tres lenguas vehiculares, y proponemos también que se proteja a los menores, porque desgraciadamente aquí en Cataluña han sufrido acoso los alumnos cuyas familias han pedido el 25 por ciento. Hemos pedido reiteradamente que se les apoye, que se les proteja desde este Parlament; nos han votado siempre en contra, pero vamos a seguir insistiendo, porque para nosotros los menores son *sagrados*, a diferencia de los nacionalistas, que lo único sagrado para ellos es su ideología.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, a continuació, per defensar les esmenes presentades, pel Grup Parlamentari Republicà, la diputada Mònica Palacín.

Mònica Palacín París

Moltes gràcies, vicepresident. Bona tarda, conseller, diputats, diputades. Senyora Sierra, si us plau, després, quan fem un recés, em dona els números de la 6/49, perquè així em podré fer milionària al proper sorteig, perquè com que vostè sap tantes coses i preveu tantes coses, doncs potser d'aquesta manera acabo guanyant els euros.

Bé, aviam, fora bromes; fora bromes perquè el que avui un company meu..., no, el conseller deia: «Quina broma és aquesta», no? És evident; és evident que vostè pot sortir aquí dient que «ja sé el que diran els nacionalistes». Són debats que portem contínuament; és que és el tema continu, és el seu *leitmotiv*, és el seu motiu d'existir. Per tant, és normal que sàpiga que, anem a dir, els grups parlamentaris que defensem el model lingüístic ho fem amb la dignitat que toca, que és la dignitat amb la qual l'any 83 es va aprovar el model lingüístic, es va corroborar el 98, amb la política lingüística, i que ha estat, sí, un model d'èxit, sí, i ho diem, i ja està. I no passa re –no passa re. (Aplaudiments.)

Miri, vostè, al Ple passat va fer la interpellació i estava molt, molt, molt interessada a posar en contradicció xifres al conseller. I va entrar vostè en una contradicció brutal. Jo soc professora, també. I va entrar en una contradicció, quan defensava tant la llengua castellana, que va dir una cosa, per mi, esgarriosa, com a professora, des de la vocació; va dir: «*Las únicas asignaturas donde se enseña el castellano aparte de la lengua castellana son asignaturas como, ¡ha!, visual y plástica y educación física. ¿Qué les enseñarán?, ¿los imperativos? Porque, claro, ¿qué les van a ense...?*» Quina manera de menystenir els companys que fan educació física i visual i plàstica, a les nostres aules, quina manera! (Aplaudiments.)

Miri, i entro ja..., en el temps que hi ha, perquè és el temps que és, i vull parlar de les esmenes, eh? Vull dir de la 5 a la 10, així, de manera molt ràpida, dir que les aprovarem totes; són punts en els quals hi ha dues esmenes que ens les varen acceptar. I, al final, són, doncs, programes de formació al professorat, a nivell tècnic, a nivell humà, a nivell metodològic, i per tant... També és cert que molts d'aquests punts són punts que s'han aprovat en aquesta cambra o a les comissions d'educació, i per tant el departament, doncs, ja porta com a obligació d'executar. I evidentment també sempre –sempre– amb el compromís de millorar, sempre. És a dir, no podem dir que ja ho fem tot bé i que ja no cal millorar; sempre s'ha de millorar, i sobretot en el punt concret d'aquests punts, que són l'assoliment de la llengua anglesa. L'hi diu una professora de llengua anglesa de secundària, que sempre –sempre– m'estic formant per poder ensenyar millor els meus alumnes.

Pel que fa al punt 4, miri, el punt 4 no l'hi podem aprovar, perquè és un concepte pedagògic. És a dir, classes de reforç, a l'estiu, a nens de primària, per nosaltres és un concepte pedagògic que no entra. L'estiu és per jugar –per jugar–, i per anar a la platja, i per anar a la muntanya, i, en tot cas, si aprenem, que sigui d'una manera lúdica. Això diu que ho faran a Andalusia. Doncs a Andalusia ja ho hem mirat, i és un model, és un model com els que tenim aquí: casals, escoletes d'estiu, on combinen les activitats esportives, lúdiques. Per tant, no anem tan lluny. Per tant, haguessin acceptat l'esmena o haguessin redactat aquest punt d'una altra manera. Això també.

El punt 3. El punt 3 no l'aprovarem. No tot s'hi val, eh?, no tot s'hi val. El departament compleix la legislació en matèria de protecció de dades de manera estricta. I potser que aquest punt se l'apliquin vostès quan han tractat casos particulars d'alumnes utilitzant els seus noms o en el cas flagrant dels noms dels docents de l'IES Palau quan no van dubtar de penjar a les xarxes els seus noms i la seva informació privada. (Aplaudiments.)

I, per últim, els dos punts que són el fonament d'aquesta moció; els punts que el que pretenen és destrossar la Llei d'educació, destrossar el model lingüístic. (Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) I puc dir moltes xifres, però és que se m'acaba el temps. És a dir, a les proves d'accés a la universitat, una mostra de que el model del trilingüisme funciona són les notes de l'accés a la

universitat, la selectivitat, amb les notes de les llengües: 6,63 de català, 6,46 de castellà, 7,41 de llengua anglesa. Faig ressaltar el 7,41 perquè, com que la resta de punts fan referència a l'anglès, és com si fos patètic el nivell d'anglès dels nostres alumnes.

I miri, ja per acabar, perquè em quedo sense temps, dir-li una última xifra: 2006, els sona la data del 2006, el juliol del 2006? És l'any de la constitució del seu partit. Per tant, una altra xifra: tretze anys; tretze anys que porten justificant-se, justificant el seu motiu d'existir, que és destrossar el model lingüístic català. Ja ho han provat diverses vegades; segueixen provant-ho cada vegada que poden. Nosaltres intentarem que no ho aconseguixin. I avui no serà un cas, afortunadament, per sort de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i té la paraula el diputat Xavier Quinquilà.

Xavier Quinquilà Durich

Gràcies, president. Conseller... Gràcies, senyora Sierra, per anticipar-nos arguments dels altres. En tot cas, potser estaria bé que es preocupés de la solidesa dels seus propis, perquè efectivament hi ha qui viu instal·lat permanentment en una guerra, que es passa el dia fabricant éssers dolents i malvats, que viu del conflicte a qualsevol cost i que no té cap escrúpol a intentar convertir també l'escola en un camp de batalla. És precisament aquí on aquest populisme sense escrúpols que practica Ciutadans troba la seva pitjor versió, fabricant problemes on no n'hi ha i atiant el foc d'un conflicte lingüístic que no existeix.

Aquest és el motiu principal pel qual ja els avanço que votarem en contra dels quatre primers punts de la seva moció, el tercer dels quals, fora de context, com ja ens tenen acostumats, intentant criminalitzar una altra vegada les nostres escoles i els nostres docents.

En el primer votès demanen la modificació de la LEC perquè l'espanyol i l'anglès puguin ser llengües vehiculars, juntament amb el català i també, vull recordar, l'occità a la Vall d'Aran. Òbviament, hi votarem en contra, per dues raons fonamentals. La primera, conceptual. Escoltin, el «llengua vehicular»..., la llengua vehicular és sinònim de llengua franca, de llengua comuna. No n'hi pot haver dues. La llengua vehicular mundial, global, és l'anglès, i només l'anglès. La llengua vehicular a Espanya és l'espanyol. A Catalunya, doncs, miri, a Catalunya també, perquè és la que coneixen el 99 per cent dels ciutadans, la que es fa servir per comoditat en cas de dubte. El català, encara que sigui oficial i propi, i per molta normalització, molta immersió i molta voluntat d'alguns parlants, ho té més complicat, i sense ser llengua vehicular a l'escola ho tindria encara pitjor. Però és que, a més –i aquesta és la segona raó–, el sistema d'immersió lingüística, que compta amb un amplíssim consens social i polític, és garantia de cohesió i d'igualtat d'oportunitats.

I això va en contra dels drets lingüístics de les famílies que no tenen el català com a llengua habitual? Doncs rotundament no; motiu pel qual també votarem en contra del punt 2 de la moció. I això genera disfuncions, passa factura en els resultats acadèmics dels alumnes en general i en particular en llengua castellana? Doncs també rotundament no. I no perquè ho digui jo: ho diuen els resultats de les proves de competència realitzades per la Generalitat i pel Ministeri d'Educació, ho diuen les proves de competències bàsiques, ho mostren també els resultats en comprensió lectora en el darrer informe PISA, on Catalunya es situa per damunt de la mitjana espanyola i europea.

I, dit això, anem a la tercera llengua, el domini de l'anglès, que centra la resta de punts de la seva moció, una bateria de propostes que no suposen cap novetat perquè ja fa temps que el departament les ha implementat, òbviament sempre millorables,

i per això les votarem favorablement, amb la incorporació d'algunes esmenes que hem plantejat i que amb bon criteri vostès han acceptat.

Ara bé, el que no podem compartir, de cap de les maneres, és aquesta visió catastrofista sobre l'aprenentatge de l'anglès, que per variar està molt lluny de la realitat i que, a més, obvia les millores educatives que ha implementat el departament durant els darrers anys i que han derivat en un impuls tant de l'aprenentatge de les llengües estrangeres com en una millora substancial del nivell d'anglès dels nostres alumnes. I això tampoc ho dic jo, sinó que ho diu el British Council, que no és cap «xiringuito» i que, com a resultat de les proves Aptis, realitzades l'any 2018 a cinquanta-una escoles catalanes, les mateixes de les proves PISA..., segons la qual el 66 per cent dels alumnes catalans tenen un nivell igual o superior al B1, mentre que a la resta d'Europa aquest nivell l'assoleixen tan sols el 42 per cent dels estudiants. Tot això en un marc en el qual la Unió Europea vol que el 2020 s'arribi al 50 per cent. Doncs miri, a Catalunya estem al 66 per cent i ens plantejem que per als propers quatre anys puguem arribar al 75 per cent.

Aquesta, senyora Sierra, és la realitat. Una realitat, per cert, cada vegada més diversa i plural, una realitat on el trilingüisme esdevé un concepte obsolet, limitador i superat en una Catalunya on conviuen més de tres-centes llengües. Una diversitat social, cultural i lingüística que ja forma part del nostre sistema educatiu, que dona tot el sentit a un model que aposta pel plurilingüisme, la interculturalitat, i que obre de bat a bat les portes de les nostres escoles a un món global, complex i divers. Un model, per cert, cada vegada més allunyat del monolingüisme imperant a l'Estat espanyol i que entre altres coses el continua certament situant a la cua d'Europa a nivell d'anglès, juntament amb França i Itàlia. I ho dic, senyora Sierra, perquè, com que els veig tan ocupats i preocupats per la governabilitat de l'Estat espanyol, i també del nivell d'anglès, els convido a que reflexionin sobre quin model volen. Volen obrir les portes o tancar-les? El reconeixement de la diversitat suposa una oportunitat o continua sent una amenaça? Reflexionin. Nosaltres ho tenim molt clar.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc la diputada Esther Niubó, del Grup Parlamentari PSC i Units per Avançar.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies, president. Conseller, diputades i diputats, definitivament s'acosta la campanya de les eleccions generals; aquesta moció n'és la prova. Però per fi veiem i podem conèixer, doncs, quina és la proposta de Ciutadans després d'anys parlant de trilingüisme. I la seva proposta no passa pel que seria l'objectiu compartit per una majoria de ciutadans, que seria que en acabar l'escolarització obligatòria els nois i noies dominessin perfectament el català i castellà, així com l'anglès o una tercera llengua. No, aquest no és el model. El model és que els pares puguin escollir la llengua d'escolarització. I ens hem cansat de repetir que no pot existir el dret a decidir, el dret a escollir la llengua. Efectivament, hi ha el dret a l'educació, que ha de ser garantit per l'Administració pública; existeix la llibertat d'elecció de centres, però no el dret d'elecció ni de centre ni de llengua. I ens sembla bé que així sigui. Per tant, el que han de garantir els poders públics és precisament que al final d'aquesta escolarització l'alumnat sigui altament competent tant en català, com en castellà, com en una tercera llengua. Ara, el com s'assoleix aquest objectiu pedagògicament, em sembla que no ho hem de decidir aquí un grup de diputades i diputats, sinó que ha de dependre de cada centre, que ho ha de decidir amb autonomia, en funció de la composició del seu alumnat, de la realitat sociolingüística del seu entorn, perquè Catalunya i el seu sistema educatiu no és ni monolingüe ni és uniforme. De manera que en un entorn majoritàriament catalanoparlant,

doncs, s'haurà de reforçar el castellà i en un entorn majoritàriament castellanoparlant s'haurà de reforçar el català. Em sembla que això no és cap sacrilegi, que és pur sentit comú, en benefici dels infants i dels joves.

Ara bé, és cert, les escoles i els instituts, per poder assolir aquests objectius, doncs, necessiten els recursos humans, formatius i també econòmics necessaris. Caldria un millor assessorament dels centres a l'hora de fer els seus projectes lingüístics. I potser també caldria reforçar la formació del professorat. I també avaluar millor els resultats, poder controlar que aquests objectius efectivament s'assoleixen per tal de revisar si és necessari o establir modificacions pertinents precisament en l'aprenentatge d'aquestes llengües, tant les oficials com les estrangeres.

D'altra banda, tampoc podem estar d'acord amb el seu punt 1, que planteja la reforma de la LEC per introduir noves llengües vehiculars. Nosaltres no podem fer una modificació d'aquestes característiques sense tenir dades, sense una correcta avaluació del rendiment del model lingüístic del sistema educatiu. I en aquests moments no tenim prou dades encara. I, per no tenir, no tenim ni professorat preparat per impartir correctament matèries no lingüístiques en una tercera llengua.

Ara bé, nosaltres el que defensem és un model en el que el català sigui el centre de gravetat, sense que això pugui significar una presència insuficient o, evidentment, tampoc l'exclusió del castellà. Però, vaja, ens sembla curiós que vostès, doncs, s'omplin la boca de trilingüisme i a l'hora de contractar treballadors públics –públics, no privats– no considerin necessari que s'hagi de dominar la llengua oficial de Catalunya, per exemple. Jo crec que això, doncs, deu ser un trilingüisme selectiu.

I, per tant, els dos primers punts nosaltres els votarem en contra, i en canvi la resta de la moció, doncs, la compartim majoritàriament: més recursos per reforçar les competències lingüístiques en anglès... I de fet des del Grup Socialistes i Units per Avançar ja vam presentar i aprovar fa uns mesos una moció en aquest mateix sentit, on parlàvem de millorar la formació inicial, també l'oferta pública de formació permanent del professorat, d'incrementar les places de les escoles oficials d'idiomes, sobretot d'aquelles llengües més sol·licitades; i aquí tenim dades en què, per exemple, centres tant del Barcelonès com del Vallès Oriental només poden cobrir fins a un 30 per cent de la demanda. Evidentment, també els ajuts; i aquí, doncs, hem patit l'increment de les taxes en els últims anys del 50 al 180 per cent i la davallada de beques i ajuts, que això ha comportat que moltes famílies hagin quedat excloses d'oportunitats formatives i d'inserció laboral.

Per tant, el que no farem nosaltres és seguidisme de prejudicis. El model que tenim en aquests moments, malgrat que és perfectible –i hem apuntat ja algunes millores necessàries en aquesta intervenció–, és el que ha garantit el bilingüisme real, és el que garanteix el domini del català i del castellà per part de tots els joves al final de l'ESO, és el model que assegura el respecte i l'aprenentatge d'aquestes dues llengües i la convivència normal d'aquestes a la societat, i també als centres educatius.

I per això insistim en el que no ens cansarem mai de repetir: no instrumentalitzin políticament ni la llengua ni l'escola, ni uns ni altres, i revisem si cal el model, analitzem amb detall els resultats, però amb cura, sense trencadisses i sense instrumentalitzacions que superen l'escola.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, i té la paraula la diputada Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, vicepresident. Senyora Sierra, vostè sabia què diríem la resta de grups parlamentaris, i nosaltres sabíem què diria vostè. Aleshores, per què ho tornen a pre-

sentar? És que jo no ho entenc. Facin el favor de deixar de perdre el temps vostès i de deixar-nos de fer perdre el temps a la resta. Perquè és que l'escola pública té tantes –tantes, tantes, tantes– coses que millorar que no entenc per què hem d'estar ací com si fora el dia de la marmota. Bé, sí que ho sé; sí que ho sé, perquè vostès utilitzen l'escola i utilitzen la llengua com a instrument polític, com a arma llancívola per a arremetre contra tot allò i tots els grups que no pensem com vostès. Aquest és l'únic motiu.

Si a vostès realment els preocupés l'educació pública, estaríem parlant d'abaixar ràtios, dels barracons –que sabem que ho han presentat també mil vegades però que no seria l'element prioritari–, de com millorem el finançament, de trencar amb la triple xarxa i generar un pacte contra la segregació que realment siga sòlid i no és quede només al paper, d'escoltar la comunitat educativa, que no vol anar en contra de la immersió, sinó que lo que vol són condicions laborals que siguen dignes per a poder fer la seua feina.

Parlem de com millorem el sistema d'avaluació, de com evitem i reduïm l'abandonament i el fracàs escolar, de com millorem l'adquisició de competències, de com abaixem les ràtios, com ja he dit, de com millorem la planificació de les places públiques, de la formació del professorat i de l'alumnat, amb un pla coherent, amb una escola que siga universal, que siga pública, que siga inclusiva, que siga feminista i que siga laica. Així podrem millorar i podrem trobar-nos en un avançament i en realment fer de l'educació una estructura d'estat, si és el que volem. Però el que no pot ser és que vostè estiguen polititzant contínuament l'educació i arremetent en contra de tot el cos docent, amb unes acusacions falses d'adoctrinament i utilitzant la immersió i la llengua com una arma política.

Per tant, facin el favor de començar a respectar la comunitat, facin el favor de començar a respectar l'alumnat, facin el favor de començar a respectar la resta de grups, de deixar de fer-nos perdre el temps amb unes mocions que..., si al final ens quedem entestades només en la immersió lingüística, no avançarem, i tenim moltíssimes coses a fer. En el tema de l'anglès s'ha de millorar moltíssim, i per això en estos punts nosaltres hi donarem suport. Però a la resta, com sempre, és el dia de la marmota.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, i té la paraula el diputat Carles Riera; des de l'escó.

Carles Riera Albert

Sí; gràcies, president. Bé, ens trobem davant l'enèsima moció de Ciutadans contra la immersió lingüística; si no en tenim una a cada ple, gairebé, poc li falta. I òbviament, per enèsima vegada, nosaltres farem de mur humà per defensar la immersió lingüística en el nostre sistema educatiu. I els explicarem per què.

Mirin, nosaltres volem que el català sigui, com ja és, llengua oficial, llengua pròpia, però també voldríem que el català pogués ser llengua comuna entre totes les comunitats lingüístiques del nostre país, dels Països Catalans. I ens sembla que avui per avui la immersió lingüística és el millor instrument que tenim sobre la taula per tal d'avançar en aquest sentit.

D'altra banda, no volem de cap manera acceptar la perillosa proposta que vostès plantegen, perquè vostès volen dividir la societat catalana en funció de comunitats lingüístiques, i, miri, nosaltres, com que no volem una societat catalana dividida i fragmentada, sinó que volem una societat catalana cohesionada i volem fer-ho des de l'escola, començant per l'escola, per això defensem el sistema d'immersió lingüística, perquè és aquell que ens permet que el català estigui al servei i a disposició d'un procés de cohesió social, d'inclusió i d'integració social de tota la nostra societat. I per

això, per això defensem també la immersió lingüística, perquè ens sembla que avui per avui és el millor instrument que tenim sobre la taula per tal de fer de la llengua catalana una llengua de cohesió, de convivència i d'inclusió.

Per tant, ens seguiran trobant defensant la immersió lingüística cada vegada que vostès per enèsima vegada presentin una moció contra la immersió.

Pel que fa al punt 3 de la seva moció, deixin-me dir-los que aquí les úniques persones que s'han sentit objectivament assetjades i vulnerades en la seva intimitat i privacitat són molts mestres, moltes mestres, molts educadors i educadores que per la campanya de Ciutadans han vist als seus mitjans de comunicació les seves cares, els seus noms i les seves dades privades. Per tant, si us plau, facin el favor d'apuntar bé quan apunten, i no acusin la nostra escola de no respectar el dret a la intimitat i a la privacitat, i no acusin la nostra escola d'assetjar ningú.

I, per últim, i malgrat tot el que acabo de dir, com que en aquesta moció, com també sol passar, hi han dues mocions diferents, en demanarem votació separada, perquè sí que votarem favorablement a partir del punt cinquè.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, de la senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades, la veritat és que tenia una altra intervenció feta, però és que no m'estic de deixar de dir que vostès, els separatistes, no és que vulguin que d'altres partits que defensem una escola multilingüe deixem les nostres idees i deixem de lluitar pels nostres ideals: és que vostès volen deixar i que deixem desatesos, deseparats, molts milers de catalans que tenen la seva llengua habitual, materna, castellanoparlant. És això el que volen; volen que deixem part de la ciutadania de Catalunya abandonada, deseparada, i això no ho farem mai. Vostès tenen el dret a votar que no a aquesta moció, que no és nostra, per cert, i a la propera llei de proposició de modificació de la Llei educativa de Catalunya que hem presentat des del Partit Popular, però no ens facin ni renunciar ni deixar deseparats milers i milers de catalans, perquè no ho farem mai.

Dit això, nosaltres votarem a favor d'aquesta moció, de tots els punts, entre altres coses perquè sí, perquè sempre hem defensat que l'educació a Catalunya havia de fer servir les dues llengües oficials a Catalunya, tant el castellà com el català, i també hem apostat per la introducció d'una llengua estrangera. Vam presentar en el seu moment una modificació, el març passat, una modificació de la Llei educativa. Només li faig una petita crítica a Ciutadans, i és: home, nosaltres tenim quatre diputats, vostès en tenen trenta-sis; no modificaran la llei, facin el favor de presentar una reforma, com hem fet nosaltres, siguin una miqueta més ambiciosos, perquè es pot fer, no? I dintre d'aquesta modificació, respectar també el projecte lingüístic de cada escola: 25 en castellà, 25 en català, 25 en anglès i la resta a lliure disposició dels centres escolars.

Mirin, vostès no ho faran aquí, però nosaltres seguirem reclamant-lo aquí, defensant-lo aquí, i amb una proposta a nivell nacional que va anunciar el senyor Casado la setmana passada, proposant una llei que garanteixi que les llengües oficials siguin respectades a tots els territoris d'Espanya, perquè Catalunya encara segueix sent i serà Espanya durant molts anys.

El president

Gràcies, diputada. La diputada Alamany també intervindrà en aquest punt. Quan vulgui, diputada.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Se'm sent? Sí. Els qui i les qui hem estat professores de l'escola pública sabem quins són els principals problemes de l'escola catalana: es diu segregació, es diu impacte de les retallades i l'austeritat en el dia a dia de l'escola pública catalana, es diu massificació a les aules, es diu sobrecàrrega del professorat, es diu obrir la porta d'una aula d'acollida i no saber atendre els alumnes que tens al davant; no és ni ha estat mai la llengua, el principal conflicte de l'escola pública catalana.

Així que, si Ciutadans està tan interessat i tan preocupat perquè l'escola sigui realment un pilar de futur i de progrés per al país, parlin d'aquests problemes, parlin de la Catalunya real i no de la imaginària...

El president

Diputada...

Elisenda Alamany Gutiérrez

...on posen el caos i l'apocalipsi.

El president

Gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula ara la diputada senyora Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gracias, señor presidente. Creo que he hecho pleno al quince, que he acertado absolutamente todo lo que he dicho. A mí me sigue sorprendiendo –lo dije el martes en la Comisión de Educación y lo vuelvo a decir–, a mí me sorprende tanto ese léxico tan bélico que utilizan siempre: «campo de batalla», «confrontación», «conflicto»... Repásense un poquito el léxico, antes de acusar a los demás.

Después, modelo de éxito. Sí, modelo de éxito en los peores resultados de toda España y de toda Europa de población inmigrante, segundos de toda España en segregación, a la cola de la enseñanza del inglés y primeros en barracones. No tenemos ningún indicador externo de modelo de éxito en ciencias, por ejemplo, en matemáticas; nada, ni uno, ni uno solo, pero como a ustedes los datos les dan absolutamente igual...

Andalucía. Andalucía está vinculado a la recuperación, porque está vinculado a las notas, que se les pueda dar o no esa oferta gratis.

Después, con los datos que nos ha dado de las pruebas de acceso, ¿qué demuestra?, ¿que en Cataluña tenemos un buen nivel de inglés? Si este Parlamento ha tenido que votar una moratoria porque los rectores y los alumnos nos pedían por favor que hiciéramos esa moratoria porque no tenían un B2 de inglés. Que no lo digo yo, que lo dicen los rectores y los estudiantes de Cataluña.

Y, por cierto, estas pruebas que dicen..., teniendo en cuenta que no hay pruebas homologables y que yo en la anterior legislatura pedí pruebas homologables para toda España y se negaron, no estarán tan seguros de su modelo de éxito cuando no quieren pruebas homologables para toda España.

Después, señora Niubó, lo de la elección es el punto 2 del artículo 21 de la Ley de política lingüística de Cataluña, que, por cierto, yo no la he votado, con lo cual, si no les gusta, pues, no sé, la desvoten, porque la votaron ustedes, yo no.

Podemos, normal; normal que no quieran hablar de este tema, con el papelón que hacen, y luego cuando se abren las urnas en Rubí, Nou Barris y todo eso, pues claro que no quieren hablar, normal, porque son incapaces de defender a los castellanohablantes.

Dicen que no presentamos propuestas de educación. ¿Hacemos una comparativa de cuántas he presentado yo y cuántas han presentado ustedes? ¡Porque es que todos los temas que han dicho los he tratado! (*Aplaudiments.*) Claro, y dicen: «Los profesores, los profesores...» ¿Pero ustedes qué se piensan?, ¿que yo era profesora en una escuela en Lituania o qué? Era profesora aquí, en la periferia, donde están todos los

problemas de la escuela pública y todos los recortes que han hecho Esquerra Republicana...

El president

Diputada...

Sonia Sierra Infante

...y Convergencia.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Se li ha acabat el temps. Gràcies.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.) Sí, senyora Granados; votacions separades? *(Pausa.)* Li explico el que se m'ha demanat i a veure si coincideix amb el que em volia demanar. Se m'ha demanat un bloc amb els punts 1, 2, 3, per una banda, 4, 5, 6, 7, 8 i 10 per l'altra, i 9, en una tercera votació. No sé si hi coincideix. No? *(Pausa.)* Digui, doncs.

Eva Granados Galiano

Sí; només que l'1 i 2, en bloc, i la resta ja m'és igual.

(Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.)

El president

Sí, digui'm.

Susanna Segovia Sánchez

Nosaltres necessitaríem l'1 i el 2 en un bloc i el 3 i el 4 en un altre.

El president

Doncs, pel que em diuen, si els sembla bé podríem fer 1 i 2 en un bloc, 3 per separat, 4 per separat, 5, 6, 7, 8 i 10 per una banda i finalment el 9. Sí? *(Pausa. Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.)* Sí, senyor Carrizosa, digui'm.

Carlos Carrizosa Torres

Para pedir la lectura del punto 2, antes de ser votado.

El president

Molt bé.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias.

El president

Molt bé, votarem primer els punts..., torno a repetir els blocs: 1 i 2 conjuntament, 3 per separat, 4 per separat, un bloc amb els punts 5, 6, 7, 8 i 10, i finalment el punt número 9. D'acord? *(Pausa.)*

Votem ara els punts 1 i 2. Abans, però, fem lectura del segon punt, tal com se'ns ha demanat. Secretari Pérez, quan vulgui.

El secretari segon

«Moció sobre el trilingüisme en l'educació. Punt 2: garantir a les famílies el dret reconegut a la Llei 7/1983, de normalització lingüística, i a la Llei 1/1998, de política lingüística, de triar la llengua oficial de primera escolarització dels seus fills, habilitant per a això un procediment objectiu, transparent i eficaç.»

El president

Votem els punts 1 i 2 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Els punts 1 i 2 han quedat rebutjats per 38 vots a favor, 89 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 queda rebutjat per 55 vots a favor, 64 en contra i 8 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 4.

Comença la votació.

El quart punt queda rebutjat per 55 vots a favor, 65 en contra i 7 abstencions.

Votem ara els punts 5, 6, 7, 8 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats per unanimitat, és a dir, 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 queda aprovat per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció; és a dir, per unanimitat.

Hem votat tots els punts d'aquesta moció.

Per tant, passem al següent punt de l'ordre del dia.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones Treballadores

401-00011/12

Abans, però, llegirem la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones Treballadores. Demano al secretari Pérez que faci lectura d'aquesta declaració.

El secretari segon

Moltes gràcies, senyor president. «Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones Treballadores.

»El Parlament de Catalunya, amb motiu del Dia Internacional de les Dones Treballadores, que es celebra el dia 8 de març, manifesta la seva total implicació i el seu compromís en la lluita per combatre qualsevol forma de discriminació i iniquitat, i per aconseguir la igualtat real entre dones i homes.

»Els drets fonamentals de les dones han d'estar garantits i no sols han d'ésser reconeguts legalment, sinó que han d'ésser efectivament exercits en tots els àmbits de la vida: polític, econòmic, social, cultural, educatiu, científic i laboral. Tanmateix, a la pràctica, avui això encara no és així. Les dones no gaudeixen de les mateixes oportunitats que els homes i persisteixen en la societat desigualtats i discriminacions de tota mena que fan que les dones, entre altres col·lectius, siguin el rostre invisibilitzat de la pobresa.

»Per aquest motiu, és imprescindible, urgent i absolutament necessari que tothom, ciutadans i institucions, es comprometi i s'impliqui en l'objectiu d'erradicar les desigualtats patriarcals i la discriminació contra les dones i les nenes a tot el món, i en l'objectiu d'aconseguir la igualtat efectiva apoderant-les arreu.

»El Parlament de Catalunya es compromet a impulsar polítiques i actuacions transversals destinades a combatre la persistència i la reproducció de les desigualtats i la discriminació fins a erradicar-les, a eliminar totes les formes de violència contra les dones i les nenes, a lluitar contra el tràfic d'éssers humans amb finalitats sexuals, a garantir que totes les dones puguin exercir plenament llurs drets com a ciutadanes, a assegurar la igualtat d'oportunitats educatives, laborals, econòmiques i personals, i a garantir la participació social plena i efectiva de les dones i l'accés universal a la salut sexual i reproductiva.

»El Parlament de Catalunya dona suport a les treballadores que se sumin a la vaga general feminista i a les reivindicacions, els actes, les manifestacions i les atuades inherents al dret de vaga que es convoquin amb motiu del Dia Internacional

de les Dones Treballadores, alhora que fa un reconeixement a totes les dones de les generacions precedents que han lluitat per la igualtat entre homes i dones, i també als moviments feministes i llurs aportacions.»

»Palau del Parlament, 7 de març del 2019.»

(Aplaudiments.)

El president

Digui'm, senyora Sirvent, per què em demana la paraula?

Maria Sirvent Escrig

Sí; simplement per fer constar, perquè no es torni a repetir mai més, que no hagi de ser un home el que hagi de llegir aquesta declaració, tenint en compte la composició de la Mesa d'aquest Parlament.

(Aplaudiments.)

El president

Molt bé. *(Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.)* Senyora Segovia, sí.

Susana Segovia Sánchez

Sí; de fet, era pel mateix, per constatar que aquesta declaració la llegeix una mesa conformada per set homes i per instar la reforma del Reglament de la cambra perquè això canviï.

Gràcies.

El president

Molt bé.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seva estratègia comunicativa

302-00071/12

Molt bé, seguim amb el següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seva estratègia comunicativa, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar la moció, té la paraula el diputat senyor Ignacio Martín.

(Pausa llarga.)

Ignacio Martín Blanco

Sí; gràcies, president. Bona tarda, senyores i senyors diputats. Avui, se'ns porta aquesta moció, aquí al Ple, precisament per debatre sobre alguns aspectes de l'estratègia comunicativa del Govern, no és només la qüestió que té a veure amb els mitjans públics de Catalunya, òbviament, però és una part essencial d'aquesta moció, sobretot, pel fet que, en els darrers anys, els mitjans públics de Catalunya s'han convertit, de manera escandalosa, en un aparell de propaganda i agitació separatista. Això, com a ciutadà de Catalunya, realment, és una realitat que costa d'acceptar, però, francament, crec que els mitjans públics de Catalunya estan bandejant una part fonamental de la ciutadania de Catalunya, el seu sentir, la seva opinió i, sobretot, el seu afecte cap a al resta dels ciutadans espanyols.

No cal anar gaire lluny per trobar exemples d'allò que estic dient. Ahir, per exemple, un dels col·laboradors estrella de TV3, el senyor Jair Domínguez, va tornar a proferir unes paraules absolutament indignes d'un mitjà públic de comunicació, quan va dir, literalment, en un tuit: «Con la venia, señoría, puta España». Doncs, mirin, senyories, jo crec que el que és absolutament inacceptable és que un comunicador, un col·laborador de TV3 s'atreveixi a dir això a la televisió pública i els demano, als senyors de la bancada separatista, si els semblaria normal, canviant la paraula «Catalunya» per «Espanya» i canviant la Televisió de Catalunya

–la televisió pública de Catalunya–, per la televisió pública d'Espanya, si els semblaria normal que un col·laborador a Televisió Espanyola digués una cosa semblant sobre Catalunya, per exemple. Jo crec que..., estic convençut que, en allò, estarien absolutament junts en la lluita perquè un col·laborador d'aquestes característiques no tornés a aparèixer a la televisió pública d'àmbit nacional, a tot Espanya.

Crec que, com a societat democràtica, no ens podem permetre tenir uns mitjans de comunicació en què es normalitzi l'insult i un discurs carregat d'odi i és per això que considerem que subjectes capaços de proferir insults masclistes, xenòfobs o supremacistes..., continuïn treballant a la televisió pública. L'única cosa que demanem és que TV3 i Catalunya Ràdio i les productores que, normalment, es fan servir com a esquer, com a excusa per poder mantenir aquests col·laboradors a la televisió pública, no tornin a contractar col·laboradors com el senyor Toni Albà, que va dir el que va dir de la senyora Arrimadas o el que va dir sobre el senyor Iceta i sobre altres líders constitucionalistes.

També demanem que el Parlament denunciï la campanya de difamació contra Espanya que el Govern de la Generalitat està desplegant, destinant quantitats ingents de diners públics, tant en l'àmbit domèstic com a l'estranger, organitzant conferències i debats monocolors, l'únic objectiu dels quals és malparlar d'Espanya i fer propaganda de la causa separatista.

Com deia, de tota manera, aquesta moció no té un únic aspecte, no és només sobre els mitjans públics de Catalunya, sinó que també demanem que el Parlament condemni els vint-i-un punts del senyor Torra, que va entregar al senyor Sánchez a la reunió de Pedralbes.

Aquest document no és un document pel diàleg, vostès poden intentar vestir-ho com vulguin, però és un document en què es presenta Espanya com una realitat antidemocràtica, que maltracta Catalunya, que governa contra Catalunya. Diu que Catalunya és subjecte de dret d'autodeterminació i, a més, planteja les relacions entre Catalunya i la resta d'Espanya com unes relacions entre iguals, unes relacions entre dos estats sobirans que es contraposen perfectament, i això per a ells és una proposta de diàleg. El senyor Torra va presentar aquests vint-i-un punts ignominiosos com si fossin realment una realitat, quan el que diuen aquests vint-i-un punts només forma part de la seva prolífica imaginació, que és capaç de dir que els castellanoparlants som bèsties tarades amb forma humana.

Per tant, el que jo crec que és fonamental..., i, des d'aquest punt de vista, no vull deixar de parar esment en un altre aspecte, que és el fet que el senyor Sánchez, en comptes de dir-li el que hauria d'haver dit qualsevol president del Govern d'Espanya, qualsevol president del Govern d'Espanya que defensés la igualtat entre els ciutadans espanyols, la llibertat, que defensés la nostra democràcia, una democràcia consolidada i reconeguda pel conjunt de la comunitat internacional, una democràcia que rep premis, fins i tot, per la seva defensa dels drets i les llibertats fonamentals, un estat de dret absolutament homologable i consolidat al món..., doncs, jo crec que la resposta digna d'un president del Govern d'Espanya hauria d'haver estat dir-li al senyor Torra que aquests vint-i-un punts són absolutament inacceptables, que no es pot acceptar l'insult als ciutadans espanyols. Perquè els recordo una cosa: insultar Espanya, insultar els jutges, insultar les nostres institucions, insultar la Guàrdia Civil no és insultar només unes institucions abstractes que no tenen cap mena d'aplicació pràctica o de tangibilitat, no, és insultar el conjunt dels ciutadans espanyols que conformem aquesta democràcia.

L'Estat espanyol és l'articulació de la nació espanyola, feta en termes administratius, feta comunitat política, és la forma de comunitat política que adopta la nació espanyola. I, quan vostès insulten l'Estat espanyol i quan diuen i parlen de desfranquitzar Espanya, quan la cosa més antidemocràtica que hem vista a l'Espanya contemporània, després de la mort del dictador, són les seves lleis de desconexió, el que estan fent és insultar el conjunt dels espanyols.

El que no entenc és que el president del Govern d'Espanya no li digués, al senyor Torra, que aquest document, el que ha de fer és trencar-lo en mil trossos, els vint-i-un punts del senyor Torra, trencar-los en mil trossos i dir-li que això és inacceptable en qualsevol democràcia del món. Aquests són els vint-i-un punts del senyor Torra, no una proposta de diàleg.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades, la diputada Marta Ribas, en representació del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem.

Marta Ribas Frías

Bona tarda. Diputat, miri, els votarem a favor tres punts d'aquesta moció. Li començo per lo suau i positiu.

Els votarem a favor de garantir neutralitat, objectivitat i pluralisme polític per als mitjans de comunicació públics, especialment, en períodes electorals. Això és un tema que fixa, fins i tot, el nostre propi Estatut i que, evidentment, ha de ser així.

Els votarem a favor de censurar que, al Ple de la setmana passada, el Govern simulés una mena de debat de totalitat dels pressupostos, d'uns pressupostos que ni tan sols ha aprovat el Govern.

Els votarem també a favor de condemnar els insults xenòfobs i masclistes o homòfobs de col·laboradors dels mitjans de la corporació. Ja ho hem aprovat aquest migdia, en un punt introduït via una esmena seva a la nostra moció; evidentment, estem a favor de condemnar aquest tipus d'insults i permetin-me fer un esment específic al cas d'en Toni Albà, que no només és pels darrers insults que hagi fet contra la presidenta del seu grup parlamentari, sinó que ja és reincident, que mai demana disculpes i, fins i tot, es dedica a acusar la gent de no saber llegir els seus tuits, quan diem que insulta.

Ens abstindrem, en canvi, al tercer punt d'aquesta moció, al qual els hem presentat una esmena per arreglar dos elements que considerem incorrectes formalment; especialment, n'hi ha un que ens molesta: l'error constant que fan alguns grups de reclamar al Govern de la Generalitat que faci coses que li pertocquen al Consell de Govern de la corporació. Portem molts anys batallant perquè es desgovernamentalitzin els mitjans de la corporació, perquè, després, vostès segueixin insistint en atribuir al Govern part de l'execució, de la governació dels nostres mitjans públics que no li pertoca. Ja n'hi ha prou amb el segrest que fan, lligant-los via pressupostària, especialment, però també posant certs directius que facin de corretja de transmissió de les seves voluntats, no els atorguin encara més poder directe, un tipus de poder directe que ja fa un temps vam aconseguir que el Govern no tingui respecte a TV3 i respecte a Catalunya Ràdio. Per tant, no els podem aprovar aquest punt, per molt que hauríem volgut i que hauria estat molt més senzill poder-lo aprovar si vostès haguessin acceptat la nostra esmena.

En canvi –ja acabo aquí la meva part positiva de la moció–, els votarem en contra de tota la resta d'aquells punts que vostès, bàsicament, utilitzen en les seves propostes, en aquesta i en tota la resta de les que plantegen en aquest Ple només per fer confrontació. En aquelles propostes de divisió, gens constructives, que habitualment ens presenten, que fa una estona acabem de debatre'n una altra sobre educació –ja ho saben–, no comptin amb nosaltres.

Em refereixo, en aquest cas, en aquesta moció, a aquells punts que fan sobre acció exterior, política d'acció exterior i també, especialment, el primer punt d'aquesta moció, de nou, un punt carregat d'aquell to d'hostilitat contra les treballadores i treballadors dels mitjans públics.

Els recordo la petició que ens feien per escrit, fa uns mesos els representants de les treballadores dels mitjans de comunicació de la «corpo», els comitès d'empresa,

els consells professionals de TV3 i de Catalunya Ràdio. Ens deien, literalment: «Cal posar seny i no atiar més el foc de la crispació social, en general, i contra els mitjans i els seus treballadors en particular.» L'atac a les informadores és un atac a l'exercici d'un dret constitucional, el d'informació a la ciutadania.

Igual que ha fet la presidenta del meu grup parlamentari en la moció anterior sobre educació, els demano facin del que són, el principal grup d'aquesta cambra, exerceixin de cap de l'oposició i preocupin-se per aquells temes que són els principals problemes de..., els temes que tracten en les seves mocions, en aquest cas, per exemple, respecte als mitjans de comunicació públics, per què no plantegen vostès, ja que el Govern no ho fa, una proposta de nou acord marc? Que és una feina que ha de fer aquest Parlament de Catalunya, respecte als nostres mitjans de comunicació. Vostès són un gran grup, tenen un grandíssim equip tècnic al darrere, podrien estar fent una proposta en aquest sentit. Per què no li reclamen al Govern el contracte programa que té escanyats i lligats ideològicament també els mitjans de la corporació? Per què no reclamen recursos dignes per fer polítiques de cooperació en acció exterior?

Però no, com sempre, vostès, bàsicament, utilitzen els temes –l'escola, l'acció exterior, els mitjans de comunicació– com a instruments per al seu objectiu: generar conflictes, generar crispació i, si és possible, divisió.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En aquest torn d'esmenes presentades, té la paraula ara el diputat Josep Riera, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Josep Riera i Font

Gràcies, president. Consellera, consellers, bona tarda a tothom. Aquesta moció, com la interpellació, sembla que anava d'altres coses, però ha acabat anant sobretot de TV3, tot molt coherent amb la seva intenció d'aplicar-hi el 155. I tot i sabent això, aquesta vegada havíem fet l'esforç de proposar-los un parell d'esmenes, intentàvem que el que vostès presenten com a una persecució amb noms i cognoms per uns insults, que la consellera va condemnar amb rotunditat la setmana passada, intentàvem que això es convertís en un text que promogués les bones formes i el respecte, també aquí al Parlament, que és on tenim competències, no a Twitter, on no en tenim.

Acostumats com estan a girar-se d'esquena quan veuen una porta oberta, és una llàstima que hagin perdut una altra oportunitat per haver compartit alguns punts d'una moció, en un tema en què tenim tantes diferències.

Aquest tema és TV3. Ho diuen en el primer punt. «TV3 i Catalunya Ràdio actuen com a corretja de transmissió de la propaganda separatista encapçalada pel Govern de la Generalitat.» Els ho tornaré a explicar: TV3 i Catalunya Ràdio no són corretja de transmissió de res, són mitjans que transmeten una realitat que a vostès no els agrada. Confonen TV3 amb la realitat. El que no els agrada ara és el que s'està veient i sentint en el judici del Suprem, que els acusats i les seves defenses desmuntin amb la veritat el relat de violència inventat per les forces de seguretat, comprat per la Fiscalia, embolicat convenientment pel jutge Llarena i, ara, és jutjat pel tribunal que presideix el magistrat Marchena. Això és el que no els agrada, que tothom ho vegi i ho senti pels mitjans públics catalans i pels privats també, per cert.

Voldrien que fos com a Espanya, que ara tenen altres temes per tractar i ignoren aquest. I vostès tiren pel broc gros i, constantment, falten al respecte als professionals dels mitjans públics. El seu president, Albert Rivera, diumenge: «Estoy harto que cada vez que en TV3 dicen algo sea para insultar a los constitucionalistas» –«cada vez que dicen algo», textual. La senyor Inés Arrimadas, dilluns: «En Cataluña, hay unos medios de comunicación que fomentan el odio», referint-se als mitjans públics catalans. Mare meva. O vostè mateix, que anomena «pornografia

sentimental» un reportatge de TV3 sobre un dels presos polítics. Però què és això? I després parlen de respecte?

Jo ahir vaig ser al Suprem, per seguir el judici. El dia que vostès tinguessin una part de la dignitat que tenen els que estan sentit jutjats, potser, començaríem a anar bé. (*Aplaudiments.*)

La realitat que no els agrada també ens diu que TV3 cada vegada té més audiència; acaba de batre el rècord històric de lideratge consecutiu, amb cinquanta-vuit dies, amb una programació al voltant, precisament, del judici. Però ja ho veiem, com millors són les dades de TV3, més sorollosa és la seva desqualificació. Nosaltres, en qualsevol cas, en positiu, tornem a felicitar els professionals per la bona feina que estan fent i que l'audiència reconeix.

Més enllà de TV3, a la moció, hi plantegen unes quantes obsessions i demagògies, que, per temps, no puc entrar en totes, i una suposada campanya de desprestigi de l'Estat espanyol per part de la Generalitat. No, no cal que ens donin tanta importància; la veritable campanya de desprestigi se la fa sol l'Estat. Podríem començar per la violència policial de l'1 d'octubre, que va veure tot el món, o ara, el judici vergonyós al Suprem. L'Estat es desprestigia sol quan nomena una secretària d'estat d'Espanya Global, Irene Lozano, que compara el referèndum amb una violació. L'Estat espanyol es desprestigia sol quan el ministre Borrell va a Suïssa i els diu: «No som un cas estrany o raríssim, sou vosaltres, els suïssos, que sou raríssims» –raríssims, perquè resolen els conflictes votant. L'Estat es desprestigia sol quan la líder de l'oposició a Catalunya fa un espectacle grotesc a Waterloo.

Aquesta moció és, finalment, l'expressió del que Ciudadanos repeteix cada vegada més sovint: «Estamos hartos de los independentistas», diu el senyor Girauta per justificar que s'ha fet toledà; «Estamos cansados de tanto *procés*», ens repeteix la senyora Arrimadas en cada ple; «“jartibles”», ens deia avui també el diputat Alonso; tips i cansats, diuen que estan. Doncs tinguin clara una cosa: nosaltres no ens cansem, perquè la nostra causa és una causa justa, perquè l'autodeterminació és un dret i perquè volem la independència de Catalunya, perquè treballar per Catalunya, per un país millor, no ens cansa ni ens cansarà mai, i perquè, a diferència de vostès, nosaltres tenim paciència, perseverança i perspectiva.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació és el torn –ho era abans i m'he equivocat, demano disculpes– del diputat Gerard Gómez del Moral, del Grup Parlamentari Republicà.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputades, diputats, se'ns farà llarga, la campanya, ja ho veig; la senyora Albiach i la senyora Ribas s'hi han referit abans, i crec que sí, no?, perquè avui ja estem veient com les interpellacions, des de que el president Sánchez va anunciar, diguéssim, que es convocaven eleccions, doncs, tot versarà sobre els seus ítems de campanya. Que és legítim, eh?, no ho qüestiono, diguéssim, és una jugada més que pot fer qualsevol grup parlamentari però que en el seu cas és evident, i avui, doncs, tornem a estar amb TV3.

I vostès tornen a plantejar una moció, en aquest cas, contra els mitjans públics. Ja hem sentit el senyor Martín, que ho fa, a més a més, sempre amb un to excel·lent, i d'això n'hem parlat més d'una ocasió, i, per tant, és un plaer, diguéssim, debatre i discutir amb vostè, no?, sobre qualsevol qüestió, però en especial ens toca sobre els mitjans públics. Però, clar, ho fan sempre, doncs, de la mateixa manera, no?: «corretja de transmissió separatista», «propaganda nacionalista», no sé què, no sé quants.

Clar, i vostè, amb les seves paraules, que potser vostè creu, a més a més..., però clar, no són certes –no són certes. Perquè quan nosaltres hem denunciat, efectivament, manipulacions a Radiotelevisió Espanyola vostès mai ens han donat suport –mai. No

només a nosaltres, que això seria el més insignificant; és que vostès han girat la cara també als treballadors de Radiotelevisió Espanyola, on..., en fi, van enviar fins i tot a Europa un llarg decàleg de mostres de vulneracions que estaven patint a Radiotelevisió Espanyola. I és que vostès mai hi són –mai hi són, mai hi són.

I a nosaltres ens tindran sempre. Volen que condemnem els tuits, diguéssim, ideològics, xenòfobs, etcètera? Ho fem. De fet, al matí ja ho hem votat, ja ho hem fet. De fet, la corporació va fer un comunicat. De fet, la productora va fer un comunicat. Nosaltres aquí, des del faristol, ho fem. Ara bé, presentem esmenes justament per pactar una posició, però vostès volen fer campanya electoral, no volen arribar a un punt de consens. I això és el que, en certa manera, a mi em sap greu.

O vostès parlen de la neutralitat en la campanya; i fem una esmena per arribar a un acord. Per què? Perquè, clar, en l'última campanya electoral que hem viscut –21 de desembre–, a la jornada de reflexió, en un diari que s'edita en aquest país, la líder de l'oposició, la senyora Arrimadas, era portada *íntegra*. Jornada de reflexió –jornada de reflexió! No hi ha més vulneració que això en jornada de reflexió. Però vostès no, vostès això..., miren cap a una altra banda, i diuen: «No, això és normal, perquè manem nosaltres, perquè nosaltres volem incidir en el discurs que fan els mitjans de comunicació.»

I això em porta a un altre punt de la seva proposta, que són els vint-i-un punts. Clar, vostè diu: «El que hauria d'haver fet el senyor Sánchez és estripar-los i que no servís per a re.» Home, és que vostès justament ho demostren amb la seva moció. Estan en contra de la dissidència, no accepten que algú pugui plantejar uns punts diferents dels que vostès defensen, no accepten que hi pugui haver diàleg amb algú que planteja unes posicions polítiques diferents de les que vostès volen. No volen asseure's, com han fet tots els grups parlamentaris, amb el president de la Generalitat per abordar qualsevol problema, perquè vostès tenen por al diàleg, tenen por a la negociació, tenen por a fer política, tenen por a ser útils per a la ciutadania de Catalunya. Senyors, a vostès els va votar més d'1 milió de persones i haurien de ser més responsables, crec, amb el milió de persones que els van votar. Perquè fins i tot van portar als tribunals que no hi hagués una investidura inicialment, perquè volien que corregués –que corregués– el termini per convocar noves eleccions al Parlament de Catalunya, i van ser incapaços, havent guanyat les eleccions, de plantejar una proposta d'investidura –incapaços!–, i ho van portar als tribunals. Vostès són l'antítesi de la política –l'antítesi de la política–, l'antítesi del diàleg, l'antítesi d'arribar a acords, l'antítesi de buscar punts de consensos, l'antítesi de defensar els treballadors i treballadores, l'antítesi de defensar els mitjans públics, també, avui aquí.

I es per tot això, perquè vostès tenen una creuada contra la dissidència, contra les opinions divergents, contra els mitjans que no els agraden... Fins i tot vostès critiquen la sàtira. Doncs clar que el *Polònia* se'n fot –i deixin-me utilitzar un to col·loquial, diguéssim– dels polítics, del meu partit, dels del Govern, del president Torra, i també de l'oposició; clar que se'n fot. Sí. I ho poden entendre ofensiu? Bé, potser sí, però és que l'humor serveix per a això. I vostès estan criminalitzant l'humor, estan criminalitzant que els periodistes treballin amb llibertat, estan criminalitzant línies editorials. Recordo al senyor Girauta dir que què feia el Govern espanyol per no perseguir els mitjans internacionals de com informaven a l'octubre! I ens venen vostès aquí a donar lliçons de com han d'actuar els mitjans públics, quan vostès volien perseguir els mitjans internacionals! Per tant, és, diguéssim, directament, surrealista.

Ens hi trobarem, segur. Si vostès hi volen anar, ens hi trobarem, segur. Si nosaltres presentem esmenes i les negociem, ens hi trobarem, segur. Però per fer-los la campanya electoral, per fer-los el joc a vostès, doncs a nosaltres no ens hi trobaran, perquè a nosaltres el que ens agrada fer és política.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació és el torn de posicionaments, i en primer lloc té la paraula el diputat David Pérez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor vicepresident. Efectivament, i en primer lloc, m'agradaria manifestar que tant les esmenes que presentaven el grup de comuns com els grups que donen suport al Govern, crec que milloraven el text, i per part nostra haguéssim votat el text amb aquestes esmenes. No ha estat possible arribar a un acord. En qualsevol cas, aquests punts també els votarem.

Hi han elements que no els podem votar a favor, eh?, hi han qüestions que nosaltres no les votarem. Perquè nosaltres, efectivament, pensem que no és del tot cert, eh?, que tot el que passa a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sigui un desastre, no hi hagi res a fer, sigui la corretja de transmissió dels governs i no tingui «arreglo». No. Nosaltres creiem en el projecte, creiem en el model i continuem pensant que fa falta, diguem-ne, parlar, dialogar sobre aquests temes i mirar d'arribar a acords, perquè és el que necessiten fonamentalment els treballadors de la corporació.

Però, efectivament, no tot és perfecte a la corporació i sí que hi han coses que es poden millorar. Aquest discurs de «tot és perfecte, no fa falta canviar...», no, hi ha coses que s'han de canviar a la corporació. Ja sé que amb el senyor Gerard les comentem pràcticament cada quinze dies... Hi han coses que s'han de millorar. I és intolerable algunes de les manifestacions que fan alguns col·laboradors.

I això no és, diguem-ne, no voler saber res de la sàtira o de l'humor. Això és que..., i el que diu literalment la moció és que, en clau d'humor o en clau de sàtira, no es pot insultar o deshumanitzar o menysprear a ningú. I amb això nosaltres estem d'acord.

I també, efectivament, era millor l'esmena que plantejaven els comuns, però, en qualsevol cas, també votaríem a favor del punt 3, i també de la possible vulneració dels principis de neutralitat i objectivitat. També votarem a favor plenament del punt 8.

I, una mica per acabar, el punt primer constata que TV3 i Catalunya Ràdio...; el punt segon condemna els insults xenòfobs de la CCMA; el punt 3 exigeix a la CCMA i a la corporació...; el 4 denuncia la campanya del mitjans de comunicació; el cinquè manifesta la vulneració dels principis de neutralitat i objectivitat, i el punt sisè parla dels vint-i-un punts. Pam, eh? En una moció de TV3 i dels mitjans de comunicació, parlem dels vint-i-un punts. Havien de colar-lo com sigui, havien de parlar d'aquest tema. Molt bé. Doncs parlem d'aquests punts.

I, ja l'hi dic, nosaltres volem dialogar, volem negociar i volem pactar, amb tothom. I vostès? (*Pausa.*) Nosaltres volem fer-ho dins de la normalitat, dins de la llei, qualsevol debat és possible, inclús en aquest Parlament. Per què hem de trencar documents? Volem dialogar. I jo sé que vostè en el fons té un tarannà també de diàleg, i en el seu grup parlamentari segurament molts i moltes companyes també ho podrien compartir. I aquest país i els mitjans de la corporació necessiten també aquest diàleg, aquesta negociació i aquest pacte per arribar a acords entre tots nosaltres. Ho necessitem. Si no, no ens en sortirem. (*Sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció.*)

I acabo. Sobretot, sí que m'agradaria arribar a acords entre la resta de grups parlamentaris d'aquest Parlament. Jo coincideixo també amb la diputada que segurament hi han punts que podem compartir, i jo em quedaria, si li sembla bé al diputat, amb aquests punts que compartim del que es pot millorar i del que no es pot millorar dins de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Si vol, continuem parlant dels vint-i-un punts, però crec que aquí no toca; crec que, entre vostè i jo, aquest punt no

toca. Parlem de TV3, i segurament en temes de TV3 podríem compartir temes. En aquest moment, lo dels vint-i-un punts aquí, personalment, penso que no toca.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, pel Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn de la diputada Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bé, bona tarda. Al Grup Parlamentari de Ciutadans, per si no ho havien vist, el senyor Pérez els acaba de tirar els trastos d'una forma bastant descarada. (*Rialles i aplaudiments.*) Avui tornem a tenir una moció que, una vegada més, pretén desprestigiar els mitjans i els seus professionals; una moció que també... –i permetin-me la broma i la informalitat a aquestes hores de la tarda–, que podria resumir amb un «*Viva España, viva el rey, viva el orden y la ley*», una mica, una moció, així, barrija-barreja, en què hi ha diferents qüestions... I nosaltres els diem el que els diem sempre: deixin treballar els professionals dels mitjans de comunicació públics. Deixin d'utilitzar paraules, com n'està repleta aquesta moció, com «censura», «prohibir», «abandonar», «exigir», «les aplicacions de». Deixin treballar tranquil·lament els professionals dels mitjans públics.

També, d'entrada, de forma molt clara, la CUP condemna *tots* els insults xenòfobs, masclistes i homòfobs, *tots*. No només aquells –i llegirem el punt de què vostès avui quan surtin d'aquí es vantaran i faran molta propaganda– contra els polítics constitucionalistes, com la senyora Inés Arrimadas o el senyor Iceta, que per descomptat també, però no només aquests. Nosaltres condemnem qualsevol vulneració contra els col·lectius LGTB, qualsevol vulneració dels drets de les persones migrades i qualsevol vulneració dels drets de les dones. I, per exemple, no volem busos corrent pels carrers de Barcelona. Contra tots; no només contra els constitucionalistes, que vostès acoten molt bé aquestes qüestions.

D'altra banda, ja se'ls ha dit: volen que el Govern de la Generalitat deixi de parlar internacionalment sobre la vergonya que l'Estat espanyol exposa sobre la taula amb aquest judici farsa que s'està veient. Però si és que no cal que ningú surti internacionalment a explicar el que està passant!, que l'Estat espanyol es retrata sol!, que avui tenim moltes persones assegudes, més de deu persones assegudes al banquet dels acusats per impulsar un referèndum, per votar!

I, per acabar, vostès també diuen, no?, que «ens hem queixat molt», s'han queixat molt aquí d'assenyalaments i tot plegat; i en aquesta moció fan el mateix: defensen el que no volen per a vostès. Això èticament tindria molt de què parlar.

Però saben què? Nosaltres no tenim por, nosaltres no tenim por de les seves amenaces, les seves censurens i els seus problemes amb el dret a protesta, que són profundament greus i preocupants; tenen tics autoritaristes quan parlen en aquest tipus de mocions. Nosaltres no tenim por. I no només farem el que anem fent, que és defensar els drets fonamentals dels catalans a votar i a viure dignament, sinó que ho tornarem a fer malgrat les seves amenaces.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Pel torn de posicionaments, té en darrer lloc la paraula el diputat Santi Rodríguez, pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor vicepresident. Conseller, consellera, diputats i diputades, jo crec que la moció ha derivat en un debat sobre els mitjans de comunicació públics i sobre altres qüestions que no eren l'objecte principal de la interpellació que va plantejar el Grup de Ciutadans, que era amb relació a l'estratègia comunicativa del Govern, perquè al final jo crec que la moció deriva precisament d'aquesta interpellació perquè

el pecat original està en l'estratègia comunicativa del Govern: el Govern té una determinada estratègia comunicativa i els mitjans de comunicació públics són el braç armat del Govern per implementar aquesta política comunicativa.

I aquest és el gran problema que en aquest moment pateixen els mitjans de comunicació públics de la Generalitat de Catalunya, que no tenen aquell tarannà que el senyor Pérez, jo crec que amb una certa ingenuïtat o potser complicitat amb el Govern d'Espanya, pressuposa als mitjans de comunicació públics. No; en els darrers anys, els mitjans de comunicació públics de la Generalitat de Catalunya s'han convertit únicament i exclusivament en uns mitjans de difusió de consignes polítiques, que són les que els transmet el Govern de la Generalitat.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres no hi tenim absolutament cap mena d'objecció i, per tant, li donarem suport, sencera, a la moció que ens planteja el Grup de Ciutadans.

Que si els vint-i-un punts tenen o no tenen, que si són partidaris del diàleg... Jo crec que això està fora de tot debat. Evidentment, tots els que ens dediquem a la política som partidaris del diàleg, però sap què passa? Que amb aquells que et posen el Fairy als peus no hi pots dialogar –no hi pots dialogar. Senyor Pérez, jo crec que és ingenuïtat.

I vull acabar el meu posicionament en aquesta moció dient-los amb tota seriositat..., perquè jo crec que en els darrers dies, home, hi ha hagut una certa polèmica, i jo crec que bastant de nerviosisme –ahir sentíem al senyor Pujol en una intervenció molt aferrissada en aquest Parlament. Mirin –mirin–, els hi dic molt clarament: a mi, com a molts altres catalans, no ens va agradar gens, però gens ni mica, les declaracions que vam sentir del senyor Nieto, del senyor Millo, del senyor Pérez de los Cobos. Però saben per què no ens va agradar? Perquè vam tornar a reviuire el que vostès i el Govern del moment ens van fer viure a molts catalans al setembre i a l'octubre de l'any 2017.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat del grup proposant Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Sí; gràcies, president. Bé, ja em permetran que comenci aquesta breu intervenció precisament referint-me segurament al diputat que ha estat menys belligerant amb mi. Deia..., ho deia d'una altra manera la senyora Sánchez, però jo l'hi dic així: no ha estat gaire belligerant. Però sí que és cert que crec, senyor Pérez, que a Catalunya hem tingut un problema durant molts anys, que és que bàsicament el Partit dels Socialistes de Catalunya ha acceptat les premisses que el nacionalisme i el separatisme ha imposat en el debat públic i això ha generat que al final el debat públic quedi viciat. Perquè, òbviament, el Partit dels Socialistes de Catalunya no és un partit separatista, però en la mesura que accepta totes i cadascuna de les premisses del separatisme el que acaba fent és generar un caldo de cultiu que acaba semblant que a Catalunya tothom és separatista i que, si no acceptes tot el que deia aquell document de vint-i-un punts, ets un mal català, o ets un colon, o totes aquestes coses que ens acostumen a dir els diputats de la bancada separatista.

Jo crec que és molt important tenir en compte que aquest document, que deia el senyor Riera que era un document de diàleg, el document dels vint-i-un punts de Torra, que parla de Catalunya com una realitat oprimida, d'Espanya com un estat opressor, de Catalunya com un subjecte al dret d'autodeterminació, de dir que Espanya fa política contra Catalunya..., tot allò són els mantres de cada dia que fa trenta-cinc anys que els catalans hem de suportar i que són absolutament falòrnies, que no tenen cap mena de sentit ni cap mena de contacte amb la realitat.

El que és evident és que nosaltres, des de Ciutadans..., i per això va arribar Ciutadans fa ara tretze anys a la política catalana, precisament per evitar que el discurs dels partits separatistes acabés quallant de manera definitiva i que tothom a Catalunya donés per bo aquest tipus de barbaritats, que no s'entengués que la realitat entre Catalunya i la resta d'Espanya, la relació dels catalans amb la resta dels espanyols, és una relació harmònica, és una relació que ha donat lloc a infinitud de virtuts, infinitud de possibilitats i d'oportunitats pels catalans. I el que no podem fer, jo crec, és acceptar que una cosa que és un insult al conjunt dels espanyols –i per això deia que el president Sánchez l'hauria d'haver trencat–, un insult per la resta dels espanyols, pel conjunt dels espanyols, sigui entesa com una proposta de diàleg, perquè no ho és en absolut.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per què em demana la paraula, senyor Pérez? Per al·lusions? *(Pausa.)* De quin grup? *(Veus de fons.)* Però em sembla que tenim establert que quan és el debat, diguéssim, els oradors..., per al·lusions no correspon el torn. Alguna vegada es dona per contradiccions, però per al·lusions, en principi, entre els oradors que han participat en el debat... *(Veus de fons.)* Perdó? *(Veus de fons.)* Trenta segons, per contradiccions.

David Pérez Ibáñez

Sí; moltes gràcies, senyor vicepresident. En tot cas, per deixar-ho clar: nosaltres ens continuem mantenint en que volem parlar amb tothom. I deixar clar que si alguna vegada fem una oferta de diàleg a algú de la CUP no estarem tirant els trastos.

El president

Gràcies, diputat. Hem cridat a votació? *(Pausa.)* Sí. Votacions separades? Sí? *(Pausa.)* De quin punt? *(Veus de fons.)* Senyor Pérez, punt? *(Veus de fons.)* Senyora Granados, votació separada? *(Pausa.)* I, si no, la senyora Ribas també crec que... Deu ser pel mateix, no?

Eva Granados Galiano

Sí; per una banda, el 6, i, per l'altra, el 4 i l'1, que poden anar junts.

El president

El 4 i...? Perdó.

Eva Granados Galiano

I 1.

El president

U. Molt bé. Senyora Ribas.

Marta Ribas Frías

Per demanar votació separada de tots els punts.

El president

De tots els punts. Doncs ja està. Molt bé.

Marta Ribas Frías

Els punts, eh?

El president

Només els punts, no el subpunts, eh? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs votarem separatament cada punt; no els subpunts, sinó cada punt, eh? *(Pausa.)* Molt bé.

Comencem la votació punt per punt.

Comencem votant el punt 1 de la moció.

Comença la votació.

El punt primer ha quedat rebutjat per 37 vots a favor, 71 en contra i 17 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 2.

Comença la votació.

El segon punt queda aprovat per 62 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a votar el punt tercer.

Comença la votació.

El tercer punt queda rebutjat per 54 vots a favor, 65 en contra i 7 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 4.

Comença la votació.

El quart punt queda rebutjat per 37 vots a favor, 72 en contra i 17 abstencions.

I passem ara a votar el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 queda rebutjat per 61 vots a favor, 64 en contra i 1 abstenció.

Passem ara a votar el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 queda rebutjat per 37 vots a favor, 88 en contra i 1 abstenció.

I ara votem el 7.

Comença la votació.

En el punt número 7 s'ha produït un empat: 60 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions. Per tant, haurem de repetir la votació.

Tornem a votar el punt setè –el punt setè.

Comença la votació.

El punt setè ha quedat aprovat per 61 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions.

I passem ara a votar el punt vuitè.

Comença la votació... (*Veus de fons.*) Vuitè.

Comença la votació.

El punt vuitè queda rebutjat per 54 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

No hi ha cap més punt a votar en aquesta moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la feminització de la pobresa

302-00072/12

Passem, per tant, al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la feminització de la pobresa, presentada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Té la paraula per exposar-la la senyora Natàlia Sánchez. Quan vulgui.

(*Pausa llarga.*)

Natàlia Sánchez Dipp

No, no; m'espero, no tinc cap pressa. (*Pausa.*) Bé, doncs, començo, ara que ja hem desallotjat la sala. Avui aquí al Parlament era evident també la setmana del 8 de març; hem parlat dels drets de les dones, de llibertats, de posar la vida al centre, d'igualtat, de llibertat. Però aquesta –i també n'hem parlat, i la Maria Sirvent, la companya diputada, ho ha posat sobre la taula–, aquesta llibertat i aquesta igualtat que reclamem mai podran ser veritables dins d'un sistema capitalista, patriarcal i racista, perquè és inherent a la mateixa organització d'aquest sistema. Parlem de la contradicció entre el capital i la vida; és a dir, entre els processos d'acumulació capitalista i el sosteniment de la vida, tant de les persones com del medi que ens envolta.

Aquesta tensió és estructural i és un conflicte, per tant, irresoluble, perquè, sota el predomini dels mercats, la vida sempre estarà sota amenaça. Només cal pensar en els assassinats d'estat derivats dels desnonaments, en les companyes que han

d'avortar fora de la xarxa pública, en el desmantellament i l'externalització dels treballs de cura d'envelliment i dependència o en els feminicidis.

Per tant, és urgent l'equiparació de drets i oportunitats de les dones al mercat laboral, sobretot tenint en compte que vivim en una societat on tots els drets de la ciutadania passen per aquí.

I no s'espantin, si s'aprova aquesta moció no capgirarem l'ordre patriarcal, poden estar tranquils; el patriarcat seguiria ben viu si s'aprovesin totes les mocions possibles, i més, veient el cas omís que acostuma a fer el Govern de la Generalitat de les mocions aprovades aquí al Parlament.

El que sí que hem volgut fer amb aquesta moció és assolir alguns objectius que entenem de mínims, de molt mínims; algunes, inclús, mesures palliatives, en podríem dir. El que volem és arrencar alguns compromisos per analitzar i tenir dades actualitzades imprescindibles sobre les condicions laborals de les treballadores d'aquest país; les treballadores reconegudes, les valoritzades i les que aquest sistema invisibilitza i explota per poder-se sostenir, com el cas de les treballadores domèstiques. Volem visualitzar també les explotacions de les dones sobre les quals les administracions..., que tots els seus partits allà on governen en són còmplices; les desigualtats que afecten, hi insisteixo, les dones treballadores.

Per capgirar-ho, ja ho saben, nosaltres apostem per la universalització i una gestió pública dels serveis de cura, per una major transparència i democratització, per unes condicions laborals dignes de les treballadores i per una qualitat en els serveis. Però això ara, amb l'externalització que fan dels serveis públics, amb la privatització que fan dels serveis públics, no ho podem garantir.

També, com diuen les companyes de la campanya «No més morts a la presó» volem trencar el silenci entorn de la presó i denunciar un sistema penitenciari obsolet que fereix profundament les persones que passen per aquests sistema i genera un gran dany social. I afegim, un gran dany social que afecta principalment les dones: sis de cada deu dones preses han estat víctimes de violència masclista.

La consellera Dolors Bassa ens ho recordava en una oportunitat que vam tenir d'anar-la a visitar a la presó, al Centre Penitenciari del Puig de les Basses a Figueres. Ens explicava i denunciava com –també ho fa la presidenta del Parlament, Carme Forcadell– la realitat de les dones que estan privades de llibertat és desigual amb les dels homes. Desigual en relació amb els mòduls, insuficiència de productes d'higiene bàsics per a les dones. Quan parlem d'una dona a la presó parlem de la cara, ara sí, més crua de la feminització de la pobresa. Hem de tenir en compte que la majoria de delictes comesos per les dones són en contra de la salut pública o contra la propietat, amb la finalitat de cobrir necessitats bàsiques que de manera legal no tenen la possibilitat de satisfer.

Finalment, algunes urgències: expulsar les entitats fonamentalistes que neguen el dret a decidir sobre els nostres cossos, expulsar-les de la salut pública, dels nostres ovaris i de les aules. Expulsar dels carrers també i de la publicitat pública, de l'espai públic, els missatges que neguen el genocidi masclista contra les dones. També reclamem memòria, justícia i reparació per aquelles que han viscut en la seva pròpia pell la cara més fosca d'una institució que ja fa massa temps que gaudeix d'impunitat o, més ben dit, d'una institució que massa sovint no només ens ha condemnat, a les dones, a la impossibilitat de decidir sobre els nostres cossos o a la invisibilitat i l'ostracisme de les persones LGTBI, sinó que ha intervingut en quelcom massa preuat com és el desenvolupament social de nens i nenes. Estem parlant de la jerarquia de l'Església catòlica.

Finalment..., i després en el següent torn quan parlem de les esmenes, un apunt sobre el feminisme liberal. Han aconseguit posar-lo sobre la taula però nosaltres els diem ben clar que el feminisme liberal que defensen és aquell que fa possible que les dones professionals amb càrrecs directius facin passos endavant, perquè permetin trepitjar les dones migrants pobres a les quals subcontracten per a les feines domèstiques i de

cura. (*Aplaudiments.*) La seva causa és elitista i individualista. I no només miro a Ciutadans. El seu feminisme és un vehicle de la promoció personal i egòlatra que no s'utilitza per alliberar una gran quantitat de persones, sinó per fer-ne pujar unes quantes en les jerarquies socials perquè en trepitgin unes altres.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Si no els sap greu, no s'aturin a mantenir converses aquí. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, pel Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar la diputada Beatriz Silva.

Beatriz Silva Gallardo

Buenas tardes diputados, diputadas. Primero que nada, quiero agradecer al grupo de la CUP por tener la iniciativa de presentar esta moción poniendo el foco sobre la feminización de la pobreza y sobre todo haciendo hincapié en algunas cuestiones que deberían estar presentes en la agenda política como son el acceso a la vivienda pero también la situación de las mujeres que se encuentran privadas de libertad.

El acceso a la vivienda es uno de los derechos que se encuentran más vulnerados en Cataluña y en el caso de las mujeres es aún más acuciante. Porque, como hemos venido repitiendo estos días, las mujeres disponen de menos recursos; conforman el grueso de las personas que cobran menos de mil euros en Cataluña, son siete de cada diez; como promedio sus pensiones son de 691 euros frente a los 1.190 euros de los hombres. Además, las mujeres triplican el número de hombres que perciben pensiones por debajo de los quinientos euros.

¿Dónde viven estas mujeres que disponen de cuatrocientos o quinientos euros al mes? Las entidades que las atienden describen pisos de cuarenta metros cuadrados, oscuros, llenos de humedades, donde no existe la calefacción en invierno. Muchas viven realojadas en habitaciones o en infraviviendas que no reúnen las mínimas condiciones. El parque de vivienda pública en Cataluña es totalmente insuficiente, se sitúa en torno al 2 por ciento mientras en Francia es del 17 por ciento y en Austria del 24 por ciento.

Las tres mociones presentadas en este Pleno contenían puntos que hacían referencia a esta cuestión, porque la falta de acceso a la vivienda pública es un problema grave para las mujeres más vulnerables, pero lo es aún más en el caso de las víctimas de violencia machista. Si una mujer depende de los ingresos de su pareja es difícil que pueda escapar. Miles de mujeres no dejan el hogar porque no tienen como hacerlo, dependen económicamente de su agresor y como sociedad no somos capaces de ofrecerles una alternativa. En 2017 solo ciento dos mujeres que necesitaban alejarse de su agresor pudieron acceder a una vivienda pública en Cataluña.

También coincidimos con esta moción en que es necesario avanzar en la reforma del sistema penitenciario en lógica feminista y garantizar que no se produzcan abusos. Debemos dedicar recursos a la reinserción, no solo porque todas las personas necesitan una segunda oportunidad, sino porque los estudios revelan que son las mujeres más pobres, más vulnerables, las que terminan en la cárcel. Como dijo la diputada Sánchez, es una de las caras más crudas de la feminización de la pobreza.

Un estudio reciente del Observatorio Social y Económico de la Justicia, de la Universidad Autónoma de Barcelona, sobre la ejecución penal femenina, revelaba que más del 78 por ciento de mujeres presas en Cataluña son madres, pero que el sistema dificulta mucho que puedan tener contacto con sus hijos e hijas porque las cárceles no están pensadas para ellas. Como representan además una parte muy pequeña de la población reclusa normalmente se encuentran lejos de su entorno de arraigo familiar.

Este mismo estudio ponía también de relieve que había una relación directa en el hecho de haber sufrido violencia con el historial delictivo de las mujeres privadas de libertad. Más del 80 por ciento de las mujeres presas habían sufrido violencia antes

de la comisi3n del acte delictiu per el que fueron condenadas; el 68 por ciento ha-bia sido v3ctima de violencia sexual; el 59 por ciento de violencia en el 3mbito fami-liar y un 25 por ciento habia sido v3ctima de abusos siendo menor de edad. Estamos haciendo muy poco por estas mujeres que permanecen invisibles.

Desde mi grupo parlamentario daremos tambi3n apoyo a la creaci3n de un equipo espec3fico de la Inspecci3n del Trabajo que permita combatir la brecha salarial pero tambi3n todos aquellos abusos que sufren muchas trabajadoras. No podemos permi-tir que existan cuidadoras o mujeres que trabajan sin contrato y sin cotizar a la segu-ridad social. Sabemos que la mayor3a de la mano de obra en el sector dom3stico son mujeres, que son inmigrantes, que trabajan en negro y que en algunos casos reciben sueldos que no superan los 343 euros con el agravante que, al no tener contrato, est3n expuestas a todo tipo de abusos.

Antes de acabar esta intervenci3n me gustar3a referirme a una cuesti3n que ha ido saliendo a lo largo del debate de las otras dos mociones sobre igualdad y es el de que supuestamente se acusa a algunas mujeres de querer arrogarse la competen-cia de decidir qui3n es feminista y qui3n no lo es. Yo estoy de acuerdo que ninguna mujer puede dar o quitar carn3 de feminismo. Pero lo que creo que s3 est3 claro es que aquellas mujeres que llevan d3cadas en esta lucha, no solo desde el 8 de marzo pasado, tienen todo el derecho y la legitimidad de criticar cuando aparece una pro-puesta que se autodefine de feminista y que, a algunas de nosotras, y en este caso s3 me incluyo, nos parece que es oportunista y electoralista.

Much3simas gracias.

El vicepresident primer

Gr3cies, senyora diputada. A continuaci3n 3s el torn del Grup Parlamentari Repu-blic3 i t3 la paraula la diputada Llu3sa Llop.

Llu3sa Llop i Fern3ndez

Gr3cies, vicepresident. Deixin-me... Bona tarda diputades, diputats. Deixin-me començar amb un comentari general respecte a la sessi3 parlament3ria que tanca-rem en uns moments amb aquesta moci3 subsegüent sobre la feminitzaci3 de la po-bresa i 3s que en el que va de dia hem parlat en sengles mocions subsegüents de la igualtat del g3nere, dels drets de les dones i de les desigualtats de g3nere. Ahir tam-b3 abord3vem amb una proposici3 de llei el reconeixement del dret d'acompanya-ment dels gossos escorta i terapèutics de les v3ctimes de viol3ncia masclista. I, per tant, en aquests dos dies haurem abordat moltes de les problem3tiques que les dones patim en el nostre dia a dia en una societat patriarcal. Un gran debat que ens hau-r3em de conjurar a fer tots plegats molt m3s sovint i que no nom3s ho fem el dia de la vig3lia de la dona treballadora i de la vaga feminista. Que ja est3 b3, per3 que hau-r3em de fer tots plegats molt m3s sovint.

Les dones patim en el nostre dia a dia un munt de discriminacions per l'3nic fet de ser dones. Aix3, la meitat de la poblaci3 no t3 les mateixes oportunitats que l'altra mitja pel simple fet de ser dones. En la nostra vida laboral patim micromas-clismes, patim assetjament, patim discriminaci3 salarial, una bretxa salarial de g3nere del 23,4 per cent. Enguany els homes continuen per feines similars cobrant molt m3s que les dones, aproximadament uns sis mil euros m3s. La bretxa a m3s a m3s –salarial– 3s molt m3s elevada en ocupacions elementals, fet que penalitza, per tant, les dones que tenen en unes ocupacions m3s b3siques i, per tant, encara les penalitza molt m3s econ3micament.

En el major temps de treball a temps parcial les dones som les que molt majori-t3riament estem en les taxes de temps parcial amb percentatges del 22,6 per cent, molt per sobre de la dels homes d'un 7 per cent. Aix3 no 3s perqu3 les dones vul-guem m3s una feina a temps parcial, 3s..., o perqu3 s3n les feines que se'ns ofereixen o b3 perqu3 s3n aquelles que ens permeten tenir cura de totes aquelles altres respon-sabilitats que assumim. A aix3, hi sumem que patim un sostre de vidre que fa que

malgrat que les universitats les titulades de grau són un 57 per cent, que les titulades de màster són un 55 per cent dones, que les tesis doctorals llegides són d'un 53, resulta que quan arribem a qui són els investigadors postdoctorals ho són en un 60 per cent els homes i que quan parlem ja de catedràtics universitaris llavors ho són un 78 per cent, els homes.

Pel que fa als càrrecs directius –i parlem d'aquest sostre de vidre–, les dones en ocupacions de direcció i de gerència són només el 32 per cent de les dones, que poden ocupar aquests llocs. En comptes d'un sostre de vidre hauríem de parlar d'«un terra enganxós», com últimament s'està dient des de les doctrines, perquè les dones no només accedeixen a les posicions més ben qualificades del mercat laboral sinó que es trobem amb serioses dificultats per superar els llocs de treball més precaris que ens podem trobar i molts menys valorats socialment.

Per tant, davant d'una dificultat clara d'assolir les mateixes condicions laborals de les dones, no és d'estranyar que a casa nostra la pobresa tingui cara de dona; que a casa nostra, com diu la moció, estem davant la feminització de la pobresa, i no només les condicions laborals són pitjors que les dels homes sinó que això es cronifica i aguditza quan parlem de gent gran i de pensions.

Així doncs, no podem més que compartir amb el grup proposant de la Candidatura d'Unitat Popular els objectius d'aquesta moció i la diagnosi i, de ben segur, entenc que compartim amb la resta de grups de la cambra una important preocupació davant d'aquesta situació i la necessitat d'abordar-ho des de molts àmbits, com es fa en aquesta moció altament extensa. Des d'opcions d'habitatge, des d'opcions laborals, sensibilització, educació, el de no concertar ni subvencionar entitats que neguen la discriminació i la violència de gènere, etcètera. I, per això, votarem gairebé tota la moció a favor.

Deixin-me a acabar amb una cita que crec que és molt adient en aquest cas que diu: «Des de qualsevol indret, des de qualsevol racó, des de qualsevol país, continuem la lluita feminista, ho devem a les nostres mares. A totes aquelles dones que abans que nosaltres van aconseguir que siguem on som, però també a totes aquelles que no van poder defensar ni gaudir dels seus drets com a persones, a totes aquelles que ni tan sols van poder demanar-los, ni somiar que els podien tenir. Ho devem a totes aquelles dones que han patit pel sol fet de ser dones. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

«Volem un món just i solidari, les dones sabem com aconseguir-ho, per això sé que no ens aturarem. El dia 8 de març tornarem a sortir al carrer i tornarem a guanyar i jo amb vosaltres.»

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyora diputada.

Lluïsa Llop i Fernàndez

...sí, acabo ara mateix. «Des d'on sigui, sigui com sigui, sempre amb vosaltres. Us estimo. Carme Forcadell i Lluís, Alcalá Meco, 346 dies empresonada.»
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Saloua Laouaji.

Saloua Laouaji Faridi

Bé; gràcies, senyor vicepresident. Diputades, diputats, consellera, conseller, treballadores, bona tarda. La posició del meu grup parlamentari, Junts per Catalunya, amb relació a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la feminització de la pobresa s'articula de la manera següent.

Començo insistint sobre el fet que la pobresa i l'exclusió social són una injustícia social que afecta la dignitat de les persones i vulnera els drets humans de forma inad-

missible en una societat que disposa de recursos i de riquesa suficient per a tots i totes. I ningú pot negar que al llarg de la història i arreu del món la pobresa ha afectat sempre més les dones. De fet, la discriminació per gènere és estructural en les nostres societats *masclitzades* i patriarcalitzades. Quan parlem de la feminització de la pobresa hem de recordar que a la IV Conferència Mundial sobre la Dona, a Beijing, el 1995, aquest concepte va aparèixer amb molta força, i més recentment en les observacions finals sobre Espanya del comitè del Cedaw, publicat el 2015, exposen que les mesures d'austeritat adoptades per l'Estat tenen efectes negatius sobre les dones i recorda al Govern d'Espanya que en temps de crisi hauria de fer esforços especials per respectar els drets de les dones, sostenir i ampliar la inversió i la protecció social, especialment de les dones més vulnerables, i evitar mesures regressives.

Malgrat els indiscutibles avenços, la pobresa femenina encara és un problema de primer ordre que fa necessari actuar des de tots els àmbits i s'ha d'analitzar des del creixent empobriment material de les dones, l'empitjorament de les seves condicions de vida, la manca d'igualtat d'oportunitats i la vulneració dels seus drets fonamentals.

Per tot això la potenciació del paper social i econòmic de les dones és un factor d'importància crítica per eliminar la pobresa i la bretxa salarial, per alliberar-les de l'explotació, de l'assetjament, de l'exclusió, de la discriminació, de la precarietat, de la vulnerabilitat i, bàsicament, de la desigualtat. Hem d'agafar molt en compte que no només s'està feminitzant la pobresa, sinó que estem tornant a la supervivència, que també s'està feminitzant. I no podem oblidar aspectes globals greus que passen al món, com l'esclavització de les dones i les nenes, el tràfic, les violacions, la mercantilització o l'extracció dels òrgans a canvi d'aliments o d'altres necessitats més bàsiques. I dintre de tot això no ens hem d'oblidar de les dones migrades, especialment les dones migrades que fan treball de cures, que passen molts anys de la vida sense estar connectades amb la societat, i també les agrupades, que no poden treballar.

Amb relació als diferents punts de la moció, llàstima que no puguem votar aquesta moció per unanimitat, però de totes maneres votarem a favor de la majoria dels punts, perquè compartim bàsicament moltes posicions. Nosaltres, com a Junts per Catalunya i Govern, també tenim aquestes prioritats en matèria de lluita contra la feminització de la pobresa, perquè compartim els objectius que coincideixen amb la dignitat de la ciutadania del nostre país.

La diputada del Subgrup Parlamentari de la CUP va posar sobre la taula aquests temes, l'habitatge amb relació a les dones víctimes de la violència masclista, amb relació al tema de l'àmbit laboral, inspecció de treball, el tema de l'esclatxa salarial, la valoració del treball domèstic i les cures, la Llei d'igualtat, l'ampliació de la Llei de dependència, el maltractament i l'assetjament sexual, el tema de la violència estructural, dret a decidir sobre el propi cos, dones en els centres penitenciaris i presons... Tots aquests punts, i molts més, continuen sent motius de militància i reivindicació. Moltes vegades rebem solucions a mitges, perquè encara la perspectiva de gènere no impregna totes les nostres polítiques.

Evidentment, el Govern fa moltes coses, però també coincidim que encara no són suficients, podem fer més. Ens hem de reafirmar en la nostra lluita contra la feminització de la pobresa i contra les actituds masclistes i negacionistes, com el cas de l'autobús antifeminista, que atempta contra la dignitat, la llibertat, el dret de les dones, i que de fet va ser prohibit i denunciat davant de la fiscalia pel Govern de la Generalitat de Catalunya. Ens ha costat molt alçar la veu, i no estem disposats a deixar de fer-la sentir. I això ho han de saber Vox i els que pacten amb ells. Sap, diputada?: la Generalitat de Catalunya governaria millor també contra la feminització de la pobresa si tinguéssim les eines adients.

I no puc acabar la meua intervenció sense manifestar, com sempre, la meua solidaritat envers especialment les nostres dones preses polítiques. Ens hauria agradat

tenir-les entre nosaltres en les manifestacions del 8 de març i compartir la vaga feminista, una vaga menystinguda per algunes opcions polítiques...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyora diputada.

Saloua Laouaji Faridi

...les mateixes que parlen erròniament d'ideologies de gènere.

I moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans, i té la paraula la diputada Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Buenas tardes. Hace dos años defendía desde este mismo *faristol* una moción de Ciudadanos sobre la pobreza femenina, y se aprobaron muchas medidas que otros grupos parlamentarios han traído hoy en diferentes mociones. Desde entonces, pues poco ha hecho el Govern, en la parálisis en la que se halla sumido, y de ahí que tengamos que reiterar una y otra vez la necesidad de implementar medidas para poder avanzar en la consecución de la igualdad entre mujeres y hombres, en la lucha contra la brecha salarial, en la corresponsabilidad o la lucha contra los estereotipos.

Así que, aunque algunos insistan en la pretensión de censurar la voz de una parte del movimiento feminista, negándoles el derecho a pensar, decir y defender los valores de la igualdad inherentes al movimiento liberal progresista, aunque intenten expulsar de la lucha a una parte de la sociedad, no conseguirán callar la voz de un feminismo inclusivo, consciente de que la lucha o es global y está unida o no conseguirá alcanzar sus objetivos. Así que ya se pueden poner todo lo pesados que quieran con esas actitudes machistas, diciéndole a otra mujer lo que tiene que pensar, ¿eh?, dando carnés, repartiendo carnés de buenas y malas feministas, que nunca conseguirán callar a las que nunca hemos consentido que nos digan lo que tenemos que hacer o decir.

Y yo es que empiezo a pensar realmente que, intentando censurar y excluir a una parte de la sociedad de esta lucha, lo que buscan no es acabar con las servidumbres con las que las mujeres de este siglo tenemos que seguir cargando, sino que lo que hay detrás son unos intereses electoralistas que nada tienen que ver con la consecución de la igualdad.

Las consignas y protestas son necesarias, pero a los cargos electos lo que nos toca es luchar en las instituciones para dar ejemplo y conseguir sacar adelante medidas que acaben con las desigualdades. Y en la lucha contra los estereotipos también tenemos mucho que aportar desde las instituciones, como lo hace Ciudadanos, premiando el mérito y el talento femenino, situando a mujeres al frente de portavocías que históricamente han ocupado los hombres, como es el caso de mi compañera Marina Bravo en la Comisión de Infraestructuras, Lorena Roldán al frente de la portavocía de Justicia, Mari Luz Guilarte al frente de la Comisión de Empresa y Maialen Fernández al frente de la Sindicatura de Cuentas.

La protesta es necesaria, como decía, pero tenemos que avanzar de la protesta a la propuesta y, por supuesto, dar ejemplo situando a mujeres con talento en puestos importantes, en puestos con visibilidad, al frente de grandes empresas, para que las niñas tengan referentes femeninos y nunca duden de que pueden llegar a lo más alto.

Y, dicho esto, vamos a votar a favor de una gran parte de la moción, aunque algunas medidas no sean realmente nuestro modelo, porque, como he dicho, todos tenemos que hacer un esfuerzo para conseguir sacar adelante medidas que vayan encaminadas a erradicar la desigualdad. Pero no podemos comprar algunas de las cosas que propone la CUP que blanquean la inacción y mala gestión del Govern.

Por ejemplo, no vamos a participar del mantra que defienden sobre la suspensión de los artículos de la Ley de igualdad relativos al ámbito laboral, porque si fueron suspendidos es porque ya tenemos una ley de igualdad española con esos artículos, y la ley catalana lo que hizo fue copiarlos, y es que resulta gracioso, porque es que se calcaron, son idénticos. Y lo que dice la ley es que las comunidades autónomas lo que tienen que hacer es elaborar reglamentos internos y desarrollar el conjunto de actuaciones preciso para hacer efectivos los derechos que recogen los artículos de la ley española. Y, si la CUP realmente quisiera que esos derechos se hiciesen efectivos, lo que tendría que hacer es reclamar al Govern que elabore esos protocolos y que desarrolle el conjunto de actuaciones para que se cumplan.

Y tampoco podemos comprarles que la coordinación en materia contra la violencia machista se limite a esa óptica imperialista *dels Països Catalans*, porque me hace mucha gracia cuando desde una parte del independentismo se nos llama colonos a los catalanes orgullosos de serlo pero también de formar parte de una gran nación como es España, cuando ellos pretenden apropiarse de la Comunidad Valenciana, de las islas Baleares, Andorra o Perpiñán. Y es que son ustedes unos imperialistas. (*Aplaudiments.*)

Y tengo una mala noticia para ustedes: *els Països Catalans*, como la república, no existen, ¿eh? (*Remor de veus.*) Porque están ustedes, pues, instalados en la fantasía, y ustedes viven en el país de Nunca Jamás; es que es el país de Nunca Jamás. Y una de las necesidades de la sociedad catalana es volver al principio de realidad. Porque si ustedes planteasen coordinarse con entidades que sí existen tendría un sentido, pero coordinarse con una fantasía no lo tiene. Y nosotros entendemos que en algo tan serio como es la lucha contra la violencia de género la coordinación tiene que ser con un ente real, como es el resto de España, y por ello les hemos presentado una enmienda que lamentablemente no han aceptado, porque prefieren seguir instalados en el país de Nunca Jamás.

Me gustaría, para finalizar, pedirle a la diputada Beatriz Silva que me devuelva el carné de feminista, porque, claro, ha comenzado muy bien en su intervención diciendo que no le gusta repartir carnés de buenas y malas feministas, pero es que al final ha terminado por negarnos el derecho a reivindicar, pues, el defender la igualdad tal y como a nosotros nos parece oportuno. Y no le hace ningún favor al movimiento con esas actitudes tan machistas, con las que pretenden decir a otras mujeres lo que tienen que hacer. Estamos en el siglo XXI y los discursos que ustedes ostentan son más propios del siglo pasado.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació, per al torn de posicionaments, té la paraula en primer lloc, pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gràcies, vicepresident. Bona tarda a tothom, a tots i a totes. Durante este Pleno se ha hablado mucho de feminismo, y el feminismo es ahora más necesario que nunca, y lo es por la violencia machista que sufrimos cada día, pero también por la feminización de la pobreza.

Cada vez más estudios nos confirman que la pobreza tiene rostro de mujer, de mujeres: tiene el rostro de colectivos de mujeres presas, trabajadoras de cuidados, mayores y solas, mujeres en familias *monomarentales*, mujeres jóvenes, mujeres migrantes, mujeres que cuidan, mujeres que no caben en estos feminismos liberales que defienden algunos y que necesitan políticas valientes y que en cada mecanismo legislativo y en cada reglamento se incorpore la perspectiva de género, porque el feminismo es igualdad de oportunidades para todas.

Un 80 por ciento de las trabajadoras del servicio doméstico, mujeres migrantes la gran mayoría, están en riesgo de pobreza. El 80 por ciento de las camareras de pisos se medican diariamente. El 85 por ciento no tiene siquiera contratos por escrito. Los cuidados, que son imprescindibles para la vida de todos y todas, están ninguneados y externalizados en condiciones de precariedad. Hablamos de feminismo y de igualdad, y no hemos avanzado nada en derechos de las trabajadoras del hogar por cuenta ajena en los últimos cincuenta años.

El martes, en *El Periódico*, Marie Faye, mujer migrante, explicó cómo hace cuatro años una mujer para la que trabajaba la llamó para ir a limpiar a su casa el 8 de marzo, mientras que ella se iba a la manifestación y la dejó trabajando. Ese, ese es el feminismo liberal de la señora Arrimadas, el que solo se preocupa por el techo de cristal y las mujeres directivas, sin darse cuenta de que la mayoría de mujeres están atrapadas en el suelo pegajoso.

Creemos que es importante buscar consensos en el feminismo que lucha por todas las mujeres, y por eso apoyaremos la moción. Porque feminismo también es servicio público, es derecho a la vivienda, son condiciones laborales dignas, es derecho a decidir sobre el propio cuerpo y es lucha contra la violencia machista. Aun así, creemos que debemos hacer ciertas observaciones sobre algunos puntos de la moción.

De igual modo que se pide recuperar los artículos suspendidos en el Constitucional, quizás la parte de la moción que habla de la inspección de *treball* y de los derechos de trabajadoras del hogar podía haber mencionado la necesidad de instar al Gobierno de España a ratificar el Convenio 189 de la OIT. De igual modo que es necesario tener en cuenta que hay que investigar y cortar subvenciones a las asociaciones que se postulan abiertamente contra el derecho a decidir de las mujeres, también hay que procurar que aquellas mujeres que libremente deciden tener a sus hijos tengan soporte social para ello y no partan de la precariedad actual.

Es justo condenar todas aquellas declaraciones que justifican o restan importancia a las violencias sexuales contra menores, pero después de condenar hay que proponer políticas, como la educación sexual y afectiva desde la primera infancia, o protocolos claros de atención.

En definitiva, hay que establecer diálogo y lograr consensos en la lucha para la igualdad de oportunidades de todas. Mañana tenemos otra vez una cita en la calle. Repetiremos el 8 de marzo pasado y seguiremos apoyando y movilizándonos hasta que consigamos una igualdad efectiva basada en los derechos para todas, hasta que consigamos una política feminista que vaya más allá de las apariencias y medidas parche e incluya medidas valientes que pongan los cuidados, la vida y la justicia social en el centro.

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyora diputada. Finalment, pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada Esperanza García, des de l'escó.

Esperanza García González

Gràcies, president. Bé, collectivitzar les dones, restant-los la seva individualitat, crec que és un error, i és el que hem vist en aquest Ple.

Dit això, tant Càritas com Nacions Unides han fet informes respecte a que les desigualtats i la pobresa en les dones té una petjada molt més intensa, entre altres coses perquè, malgrat que s'hagin produït avenços en termes d'educació, d'educació en igualtat, de formació, que les dones ja pràcticament tenen un accés absolutament igualitari a la possibilitat d'obtenir formació acadèmica, la realitat és que en matèria laboral ens hem quedat estancats. I aquesta és precisament una de les raons que impossibiliten que les dones puguin tenir condicions d'igualtat per exercir els seus altres drets. Millorar les condicions també contractuals de les do-

nes crec que és essencial per aconseguir aquesta igualtat efectiva. Efectivament, si analitzem les directives que són presents a les grans empreses privades, i també fins i tot dintre del sector públic, ens trobarem que hi ha una manca evident de dones a llocs directius, no?

La realitat és que es poden millorar les coses. Nosaltres, des del Partit Popular, al pacte, al pacte general, vam aconseguir canviar la Llei de contractes per tal de que les licitadores públiques tinguessin també actualitzat un programa sobre igualtat de gènere i que fossin premiades aquelles empreses que tinguessin aquest programa perfecte dins de la seva organització, i creiem que es poden fer moltes coses. Ara, tampoc no ens demanin amb aquesta moció, senyors de la CUP, que nosaltres participem del seu «cagirem». O sigui, tot el que ve relacionat amb expropiar, desobeir, lluita contra el capitalisme, lluita contra l'Església, tot això, sincerament, no ho podem recolzar; la resta, sí, malgrat que alguns facin de la qüestió de la millora i de la reclamació de la reivindicació i el treball per la igualtat efectiva entre homes i dones una lluita no d'homes contra dones sinó fins i tot de dones contra dones, que, ho repeteixo, és un error.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula, pel grup parlamentari proposant, la diputada Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bé; molt poc temps. Primer de tot, agrair concretament a les diputades d'Esquerra, la Lluïsa, i del PSC, la Beatriz, el treball que hem fet conjuntament per acabar d'acotar algunes esmenes, algunes esmenes que fan referència, d'una banda, a la necessitat urgent i imperiosa per saber allà on posem els diners públics en aquest model de privatització i externalització de, especialment, aquells serveis de cura. Per tant, nosaltres creiem que és imprescindible analitzar amb detall quines són les condicions laborals d'empreses, com Clece i Accent Social, que estan sota l'òrbita de la multinacional presidida per Florentino Pérez, i altres empreses, com Valoriza, que és controlada per un altre grup constructor. A dia d'avui, tenim el senyor Florentino Pérez atenent i donant serveis públics imprescindibles per la vida. Per tant, cal que sapiguem quines són les condicions, si es compleixen els convenis laborals o no. Constatem, gràcies a la lluita de les treballadores i dels sindicats combatius, que això no és així, i ja és hora que el Govern en doni explicacions.

També hem pogut transaccionar per la necessitat de per fi saber, conseller, si el Govern de la Generalitat posa diners a Pro Vida o no en posa. Pro Vida diu que sí; en les seves memòries diu que Pro Vida, que és una entitat que nega el dret al propi cos de les dones..., doncs que sí, que rep diners, no només del seu departament, sinó de l'Ajuntament de Barcelona i de la Diputació de Barcelona. Bé, per fi, si aconseguim aprovar aquesta esmena transaccionada, ho podrem veure.

Ho hem dit, nosaltres defensem el capitali..., ai, combatem, perdó, el capitalisme patriarcal. (*Remor de veus.*) Ai! És que llegia «el feminisme de les poderoses» i he pensat en capitalisme patriarcal. I el que deia: vostès defensen el feminisme de les poderoses i nosaltres el combatem, i per això aquest divendres, demà, farem vaga general.

I tornem al principi. Sabem del cert que els papers que aprovem aquí ho aguanten tot, però que en aquest Parlament buit de sobirania no combatrem ni enderrocarem el capitalisme patriarcal. Per això ho continuarem fent als carrers.

El president

Gràcies, diputada. Hem cridat a votació... (*Anna Caula i Paretas demana per parlar.*) Votacions separades, senyora Caula? (*Pausa.*) Digui'm. Si vol la informo del que m'han passat i si coincideix amb la proposta, eh? (*Pausa.*)

Se'ns ha demanat votar separatament i per blocs els punts 9 i 12; el punt 13, a banda; llavors un altre bloc amb els punts 1, 2, 16 i 18, i un altre bloc, finalment, amb els punts 4, 15 i 22. Seria molta casualitat que hi coincidís, no? *(Pausa.)* Sí.

(Eduard Pujol i Bonell demana per parlar.) Senyor Pujol, sí, digui'm. *(Veus de fons.)* L'últim bloc és el 4, 15 i 22. *(Veus de fons.)* Sí? Va bé així? Sí? *(Pausa.)*

Mirin, eren 9 i 12 per una banda, 13 per l'altra... *(Veus de fons.)* No? *(Pausa.)* Doncs, escoltin, fem votació separada de tots els punts, eh? *(Veus de fons.)* Bé, si..., diguin-me quins blocs volen i a veure si hi pot coincidir, però... *(Veus de fons.)* No; perquè el PSC, el Grup Socialista ens havia demanat un altre bloc. Votem separatament tots els punts i acabarem abans.

Passem a la votació, doncs; comencem amb el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 queda rebutjat per 12 vots a favor, 114 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 2.

Comença la votació... *(Veus de fons.)* Sí; un segon –un segon, un segon. Ara.

Comença la votació.

El punt número 2 queda aprovat per 72 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 queda aprovat per 123 vots a favor, 2 en contra i 1 abstenció.

Passem ara a votar el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 queda aprovat per 107 vots a favor, 2 en contra i 17 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 5.

Comença la votació.

El punt cinquè queda aprovat per unanimitat; 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per unanimitat, és a dir, 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat també per unanimitat, és a dir, 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara... *(Veus de fons.)* Sí, per subpunts? *(Pausa.)*

Doncs votem ara el punt 8.a –8.a.

Comença la votació.

El punt 8.a queda aprovat per 64 vots a favor, 2 en contra i 60 abstencions.

I passem ara votar el punt 8.b.

Comença la votació.

El punt 8.b queda aprovat per 124 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 queda rebutjat per 12 vots a favor, 98 en contra i 16 abstencions.

I votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

El punt número 10 queda aprovat per 124 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 queda aprovat per 124 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 12.

Comença la votació.

El punt número 12... (*Natàlia Sánchez Dipp demana per parlar*) –ara l’hi pregunto, senyora Sánchez–, el punt número 12 queda rebutjat per 48 vots a favor, 52 en contra i 26 abstencions.

Digui, per què em demana la paraula, senyora Sánchez?

Natàlia Sánchez Dipp

Disculpi, president, que abans me n’he descuidat; era precisament per demanar la lectura d’aquest punt número 12, si us plau, quan vulgui.

El president

Fem una cosa. Si li sembla, acabem de votar tots els punts i en fem la lectura al final, eh?

Natàlia Sánchez Dipp

Gràcies.

El president

Molt bé.

Votem ara el punt número 13.

Comença la votació.

El punt número 13 queda aprovat per 115 vots a favor, 6 en contra i 5 abstencions.

I votem ara el punt número 14.

Comença la votació.

El punt número 14 queda aprovat per 123 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

I passem ara a votar el punt número 15.

Comença la votació.

El punt número 15 queda aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 54 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 16.

Comença la votació.

El punt número 16 queda aprovat per 72 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions.

I ara votem el 17.

Comença la votació.

El punt número 17 queda aprovat per unanimitat; 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I ara votem el 18.

Comença la votació.

El punt número 18 queda aprovat per 72 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el 19, el punt 19.

Comença la votació.

El punt número 19 queda aprovat per unanimitat; 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 20.

Comença la votació.

El punt número 20 queda aprovat per 125 vots a favor, cap en contra, cap abstenció i 1 diputat o diputada que no ha votat.

Votem ara el punt número 21.

Comença la votació.

El punt número 21 queda aprovat per unanimitat, és a dir, 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem finalment el punt número 22.

Comença la votació.

El punt número 22 queda aprovat per 70 vots a favor, 2 en contra i 53 abstencions.

I ara, abans d'acabar, farem lectura del punt número 12 –eh, m'ha dit, senyora Sánchez? *(Pausa.)* Molt bé.

Demano al secretari segon que faci lectura del punt, si us plau.

El secretari segon

«Punt 12. Fer una declaració pública que condemni rotundament el paper de la jerarquia de l'Església catòlica com a institució patriarcal que ha vulnerat i vulnera drets fonamentals contra les dones i els infants.»

El president

Molt bé; gràcies, secretari. No hi han més punts a tractar.

S'aixeca la sessió.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i tres minuts.